

11.2.27

ἈΛΚΙΦΡΟΝΟΣ

ῬΗΤΟΡΟΣ

ἘΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ALCIPHRONIS

RHETORIS

EPISTOLAE

GRAECE ET LATINE,

AD EDITIONEM

S. BERGLERI,

ACCURATISSIME IMPRESSAE.

TRAJECTI AD RHENUM,

APUD B. WILD ET J. ALTHEER,

MDCCXCI.

'ΑΛΚΙ'ΦΡΟΝΟΣ Ρ'ΗΤΟΡΟΣ

'ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ'.

'ΕΥΔΙΟΣ ΦΙΛΟΣΚΑ'ΦΩι.

ΧΡηςὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τοτήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐςόρεσεν. ὡς γὰρ τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν, καὶ λάβρως κατὰ τοῦ πελάγους ἐπέπνεον ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων οἱ βορεῖς, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπαλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ ἔισω

ALCIPHRONIS RHETORIS

EPISTOLAE.

EVDIVS PHILOSCAPHO. I.

COmmoda nobis mare tranquillitate hodierno die ſtratum eſt. cum enim tertium hunc diem duraret tempeſtas, & valide verſus mare flaret a promontoriis Boreas, inhorreſceretque nigreſcens pontus, & ab undis ſpuma effloreſceret, crebris undique per mare fractis fluctibus; (nam partim petris allidebantur, partim intrinſecus intumeſcentes rumpebantur;)

ἀνοιδοῦντα ἐῤῥήγνυτο, ἀεργία παντελὴς ἦν· καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ἠιόσι καταλαβόντες καλύβια, ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια, ὅσα οἱ ναυπηγοὶ πρώην ἐκ τῶν δρυῶν, ἃς ἐξέτεμον, ἀπέλιπον, ἐκ τούτων πῦρ ἀνάψαντες τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα. τετάρτη δὲ αὕτη ἐπιλαβοῦσα ἡμᾶς ἀλκυονὶς ὡς οἶμαι ἡμέρα, ἔςι γὰρ τοῦτο τῷ καθαρῷ τῆς αἰθρίας τεκμαίρεσθαι, πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν. ὡς γὰρ ὤφθη μὲν ὁ ἥλιος, πρώτη δὲ ἀκτὶς εἰς τὸ πέλαγος ἀπέςιλβε, τὸ πρώην νεωλκηθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν· εἶτ᾽ ἐνθέμενοι τὰ δίκτυα ἔργων εἰχόμεθα. μικρὸν δὲ ἄπωθεν τῆς ἀκτῆς χαλάσαντες, φεῦ τῆς εὐοψίας, ὅσον ἰχθύων ἐξειλκύσαμεν· μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασύραι ὕφαλον τὸ δίκτυον ἐξογκούμενον. εὐθὺς οὖν ὀψῶναι πλησίον, καὶ τὰς εἴλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι, καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρ-

otium erat ſolidum: occupatisque tuguriis, quæ in littoribus erant, congeſtis paucis lignorum ſegmentis, quæ navium fabricatores antea de quercubus excisis reliquerant, igne ex his accenſo acerbitatem frigoris ſolabamur. Quartus vero hic inſecutus, Halcyonius ut puto dies, (licet enim hoc ex puritate ſerenitatis conjicere) theſaurum bonorum cumulatiſſimum oſtendit. Ut enim Sol apparuit, primusque radius mari illuxit, ſcaphulam nuper ſubductam confeſtim deduximus: deinde impoſitis retibus operi incubuimus: paululum vero a littore laxantes *retia*, o copiam opſoniorum! quantum piſcium extraximus. parum etiam aberat, quin ſuberinos cortices detraheret in mari demerſum & mole gravatum rete. Mox itaque opſonatores præſto erant: jugisque in humeros

τήσαντες, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες ἀργύριον, ἄςυδ᾽ ἐκ Φαλήρων ἠπείγοντο. πᾶσι δὲ τούτοις ἠρκέσαμεν ἡμεῖς· καὶ πρὸς τούτοις ἀπηνεγκάμεθα γαμεταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ἔχειν τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. οὐκ εἰς μίαν, ἀλλ᾽ εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, καὶ εἰς πλείους ἡμέρας ἐμφορῆσαι.

ΓΑΛΗΝΟ῾Σ ΚΥ΄ΡΤΩΝΙ.

ΜΑ΄την ἡμῖν πάντα πονεῖται ὦ Κύρτων. δὶ ἡμέρας μὲν ὑπὸ τῆς ἀέλλης Φλεγομένοις· νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι· καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. οὕτως ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα μοχθοῦμεν· ἡμῖν μὲν γὰρ οὐδὲ ἀκαλύφης ἐςὶν ἢ πελωρίδος ἐμπλῆσαι τὴν γαςέρα· ὁ δεσπότης δὲ συλ-

ſublatis, & ſportulis utrinque ſuſpenſis: pro iis pecunia numerata, in urbem ex Phalero properabant. Omnibus autem iſtis nos ſatisfecimus: & ad hæc tulimus uxoribus & liberis molem haud parvam minutiorum piſcium: ut non in unum tantum, ſed ſi tempeſtas ingruat, in plures dies ſe explere poſſent.

GALENUS CYRTONI. II.

FRuſtra a nobis omnis opera conſumitur, o Cyrton, qui interdiu æſtu urimur, noctu vero cum facibus profundum verrimus: & quod proverbio dicitur, in Danaidum dolia effundimus amphoras. Sic in vanum & irritum labor noſter cadit. Nobis enim nec urtica nec Peloride *oſtrea* implere ventrem datur; Dominus

λέγει καὶ τοὺς ἰχθύας, καὶ τὰ κέρματα. οὐκ ἀπόχρη δὲ αὐτῷ τοσαῦτα ἔχειν παρ' ἡμῶν, ὁ δὲ διερευνᾶται καὶ τὸ σκαφίδιον. συνεχῶς καὶ πρώην ὅτ' ἐκ Μουνυχίας ἐπέμψαμεν αὐτῷ κομιοῦντα τὸ ὀψώνιον Ἕρμωνα τουτονὶ τὸν μειρακίσκον, σπόγγους ἡμῖν ἐπέταττε καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια ἃ φύεται ἐπιεικῶς ἐν εὐρυνόμης εἰς λῆμνον. ὡς θ' ὁ μὲν οὔπω ταῦτα προσαπῄτει, καὶ ὁ Ἕρμων ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει ᾤχετο ἐπὶ Λέσβου κωπήρης Ῥοδίοις τισὶ βαλαντουργοῖς ἀναμιχθείς. καὶ ὁ μὲν δεσπότης οἰκέτην, ἡμεῖς δὲ συνεργὸν ἀγαθὸν ἐπενθήσαμεν.

autem colligit & pifces & pecuniam. Nec vero fufficit ei tantum a nobis habere, fed & cymbam affidue perluftrat. Et nuper cum ex Munichia ad eum mitteremus Hermonem iftum adolefcentulum, ut ei opfonium ferret; fpongias nobis imperabat, & marinas lanas, quæ nafcuntur modice in Eurynomes ftagno. Itaque ille hæc nondum etiam exigebat: & Hermon relicto onere una cum pifcibus, relictis etiam nobis una cum cymba, abiit in Lesbum remo inftructus, cum fe Rhodienfibus quibusdam pifcatoribus affociaffet. Et dominus quidem fervum, nos autem fidelem operum laborumque focium luximus.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΓΑΛΑΤΕΙΑι.

ΧΡηςὸν ἡ γῆ καὶ ἡ βῶλος ἀκίνδυνον. οὐ μάτην γοῦν ἀνεισιδώραν ταύτην ὀνομάζουσιν Ἀθηναῖοι ἀνιεῖσαν δῶρα δι' ὧν ἐςι ζῆν καὶ σώζεσθαι. χαλεπὸν ἡ θάλαττα καὶ ἡ ναυτιλία ῥιψοκίνδυνον. ὀρθῶς ἐγὼ τοῦτο κρίνω πείρᾳ καὶ διδασκαλίᾳ μαθών. ποτὲ γὰρ ὄψον ἀποδόσθαι βουληθεὶς ἤκουσα ἑνὸς τῶν ἐν τῇ ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐνερόχρωτος ςιχίδιον ἀποφθεγγομένου τὴν ἀπόνοιαν τῶν πλεόντων ἐπισύροντος, ἔλεγε γὰρ ἄρα τοῦτο τινὸς εἶναι σοφοῦ τὰ μετέωρα. καὶ ἦν ὅσον ἀπομνημονεύσαντα οὐχ ὅλον εἰπεῖν ὧδε εἰρημένον· ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. τί οὖν γύναι οὐ σωφρονοῦμεν καὶ ὀψὲ τοῦ καιροῦ φεύγομεν τὴν πρὸς τὸν θάνατον

GLAVCVS GALATEAE. III.

BOna eſt terra, & gleba expers periculi. Proinde non temere aneſidoram eam vocant Athenienſes, quod ſummittat dona, per quæ datur vivere & ſalutem tueri. Damnoſum eſt mare, & navigatio res in pericula præceps. Recte ego hoc judico, qui experiundo diſcendoque cognoverim. Aliquando enim cum piſces vendere vellem, audivi quendam, qui erat ex his, qui in Pœcila verſantur diſcalceati, & lurido colore præditus, recitantem carmen, & deſperationem navigantium increpantem: dicebat autem id eſſe [Arati] cujusdam rerum cœleſtium periti: & erat, ut quantum memoria mea fert, non totum recitem, ſic pronunciatum: — *ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. exiguum lignum inhibet Orcum.* Cur igitur o conjux non ſapimus, & ſero tandem mortis vicinitatem fugimus? Idque cum

γειτνίασιν· καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες· οἷς εἰ καὶ μηδὲν μέγα παρέχειν δι᾽ ἀχρηματίαν ἔχομεν, τάδε ἕξομεν καὶ χαριούμεθα, τὸ τὰς τρικυμίας, καὶ τοὺς ἐκ βυθοῦ κινδύνους ἀγνοῆσαι· γεωργίᾳ δὲ συντραφῆναι, καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι.

ΚΥ'ΜΩΘΟΣ ΤΡΙΤΩΝΙ'ΔΙ.

Ὅσον ἡ θάλαττα τῆς γῆς διαλλάττει, τοσοῦτον καὶ οἱ ταύτης ἡμεῖς ἐργάται τῶν κατὰ πόλεις ἢ κώμας οἰκούντων διαφέρομεν. οἱ μὲν γὰρ ἢ μένοντες εἴσω πυλῶν τὰ δημοτικὰ διαπράττονται, ἢ γεωργίᾳ προσέχοντες τὴν ἐκ τῆς βώλου πρὸς διατροφὴν ἀναμένουσιν ἐπικαρπίαν. ἡμῖν δὲ οἷς βίος ἐν ὕδατι, θάνατος ἡ γῆ καθάπερ τοῖς ἰχθύσιν ἥκιστα δυναμένοις ἀναπνεῖν τὸν ἀέρα. τί δὴ οὖν

liberos habeamus. Quibus etsi nihil magni præstare ob inopiam possumus; hæc poterimus, & gratificabimur, ut fluctus decumanos, & maris pericula ignorent: ac in agricolatione educentur, & securam metuque carentem vitam amplectantur.

CYMOTHUS TRITONIDI. IV.

QUantum mare differt a tellure, tantum nos qui marina opera facimus, ab illis qui in urbibus & pagis habitant. Illi enim vel manentes intra portas, Remp. administrant: vel agris colendis dediti, fructus e gleba ad sustentationem vitæ expectant; nobis autem, quibus vita est in aqua, terra est mors, sicut piscibus minime valentibus respirare aërem.

παθοῦσα ὦ γύναι τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα καὶ τὰ νήματα τοῦ λίνου, ἄστυδε θαμίζεις, ὠσχοφόρια καὶ λήναια ταῖς πλουσίαις Ἀθηναίων συνεορτάζουσα; οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδὲ ἀγαθὰ διανοεῖσθαι. οὐχ οὕτω δέ σε ὁ πατὴρ ἐκ τῆς Αἰγίνης, οὗ τεχθῆναί σε καὶ τραφῆναι συνέβη, μυεῖσθαι ὑπ' ἐμοὶ γάμῳ παρέδωκεν. εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ χαῖρε, καὶ ἄπιθι. εἰς τὸν ἄνδρα εἰ τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαπᾷς ἐπάνιθι, τὸ λῷον ἑλομένη. λήθη δέ σοι ἔστω μακρὰ τῶν κατ' ἄστυ τούτων ἀπατηλῶν θεαμάτων.

ΝΑΥΒΑ'ΤΗΣ Ρ'ΟΘΙ'Ωι.

Οἴει μόνος πλουτεῖν ὅτι τοὺς παρ' ἐμοὶ θηρεύοντας δελεάζων ἄγεις ὡς σεαυτὸν περιουσίᾳ μισθωμάτων, καὶ εἰκότως· σοὶ μὲν γὰρ ὁ βόλος ἤ-

Quid igitur tibi accidit conjux, quod relicto littore & lini ftaminibus, urbem frequentas, Ofchophoria & Lenæa cum opulentis Athenienfium fœminis celebrans? Non eft hoc fapere, neque bona cogitare. Non ita te pater ex Aegina, ubi nafci te & educari contigit, ducendam mihi & nuptiis initiandam dedit. Si urbem amas, vale & abi; ad virum, fi te marina delectant, redi, meliore parte electa: longaque tibi oblivio veniat fallacium iftorum in urbe fpectaculorum.

NAVBATES RHOTHIO. V.

PUtas folum te divitiis affluere, quod eos qui apud me pifcantur, inefcando ad te traducis copia mercedis. Et merito; tibi nam-

νεγκε πρώην χρυσοῦ κέμματα Δαρεικοῦ τῆς ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἴσως λείψανα, καταδύσης οἶμαι νηὸς Περσικῆς αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ αὐτοῖς χρήμασιν, ὅτε ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων Θεμιστοκλῆς ὁ τοῦ Νεοκλέους ἤρατο τὸ μέγα κατὰ Μήδων τρόπαιον. ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ποριζόμενος. ἀλλ' εἰ πλουτεῖς, σὺν δικαίῳ πλούτει· γινέσθω δέ σοι ὁ πλοῦτος, μὴ κακίας ἀλλὰ καλοκἀγαθίας ὑπηρέτης.

ΠΑΝΟ'ΠΗ 'ΕΥΘΥΒΟΥ'ΛΩι.

'ΗΓάγου με ὦ 'Ευθύβουλε οὐκ ἀπεῤῥιμμένην γυναῖκα οὐδὲ μίαν τῶν ἀσήμων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθοῦ μὲν πατρὸς ἀγαθῆς δὲ μητρὸς γεγονυῖαν. Σωσθένης ὁ Στειριεὺς ἦν μοι πατὴρ, καὶ Δαμοφύλη

que jactus nuper monetas auri Darici tulit, Salaminii fortaſſe prælii navalis reliquias: ſubmerſa ut puto nave Perſica una cum viris, & una cum opibus; quando Majorum noſtrorum memoria Themiſtocles Neoclis F. erexit magnum illud contra Medos tropæum. Ego vero contentus ſum, ſi rerum neceſſariarum copiam quotidiano manuum labore acquiram. Sed ſi es dives, cum juſti obſervatione eſto dives: ſitque tibi opulentia non malitiæ, ſed probitatis miniſtra.

PANOPE EVTHYBVLO. VI.

DUxiſti me, Euthybule, non abjectam mulierem, neque de ignobilium grege unam, ſed honeſto patre honeſtaque matre prognatam; Soſthenes Stirienſis erat mihi pater, &

μήτηρ, οἵ με ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρχ-ρότων γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ. σὺ δὲ ῥᾴδιος ὢν τὼ ὀφθαλμὼ καὶ πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφρο-δισίων κεχυμένος, ἀτιμάσας ἐμὲ καὶ τὰ κοι-νὰ παιδία, Γαλήνης τῆς Θαλασσίωνος ἐρᾷς τῆς Ἑρμιονίτιδος μετοίκου, ἣν ἐπὶ κακῷ τῶν ἐρώντων ὁ Πειραιεὺς ἐδέξατο. κωμάζουσι γὰρ πρὸς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· ἡ δὲ εἰσδέχεται, καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. σὺ δὲ ὑπερβαίνων τὰς ἁλιευτικὰς δωρο-φορίας, μαινίδας μὲν ἢ τρίγλας οὔτε φέρεις οὔτε θέλεις διδόναι· ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος καὶ γυναικὶ πάλαι συνὼν καὶ παιδίων οὐ μάλα νηπίων πα-τὴρ, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμε-νος, κεκρυφάλους Μιλησίους, καὶ Σικελικὸν ἱμά-τιον, καὶ ἐπ' αὐτῷ χρυσίον εἰσπέμπεις. ἢ σὺν πέ-

Damophyla mater, qui me desponsatam, ex asse hæredem, ad procreandos genuinos libe-ros tibi matrimonio conjunxerunt. At tu ocu-lis levis & inconstans, ad omnemque effusus Veneream voluptatem, me & communibus li-beris neglectis, Galenen Thalassionis amas fi-liam, Hermionensem illam, hujus loci inqui-linam, quam amantium malo Piræeus excepit; eunt enim ad eam comessatum maritima ju-ventus, aliusque aliud donum affert; at illa ac-cipit, & Charybdis more consumit. Tu vero transgrediens piscatorias donorum oblationes, mænas aut mullos neque fers illi, neque dona-re vis; sed, utpote provectior ætate, & jam olim uxoratus, atque liberorum non admodum infantium pater, opposito cubito rivales arcere cupiens, reticula Milesia, vestemque Siculam, atque insuper aurum ad eam mittis. Aut igitur

παυσο τῆς ἀγερωχίας καὶ τοῦ λάγνος εἶναι καὶ θηλυμανὴς ἀπόσχου, ἢ ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα διχησομένην· ὃς οὐδ᾽ ἐμὲ περιόψεται· καὶ σὲ γράψεται παρὰ τοῖς δικαςαῖς κακώσεως.

ΘΑ'ΛΑΣΣΟΣ ΠΟΝΤΙ'Ωι.

Ἔπεμψά σοι ψίτταν καὶ σανδάλιον καὶ κεςρέα καὶ κήρυκας πέντε καὶ τριάκοντα. σὺ δέ μοι τῶν ἐρετμῶν δύο πέμψον, ἐπειδὴ τἄμὰ κατεάγετο. ἀντίδοσις γὰρ, ἡ παρὰ Φίλων εἰς Φίλους. ὁ γὰρ προχείρως καὶ θαρσαλέως αἰτῶν, ἔυδηλός ἐςιν ὡς ἅπαντα κοινὰ τὰ πρὸς τοὺς Φίλους καὶ τὰ τῶν Φίλων ἔχειν ἡγούμενος.

omitte iſtam inſolentiam, & a libidine inſanoque mulieıum amore deſiſte: aut me ad patrem diſceſſuram ſcito; qui neque me negliget, & tibi malæ tractationis crimen apud judices intendet.

THALASSVS PONTIO. VII.

Miſi tibi pſittam & ſandalium, & mugilem & murices triginta quinque; Tu contra duos mihi remos mittas, quoniam mei fracti ſunt; nam remunerationis eſt loco, quod ab amicis ad amicos proficiſcitur. qui enim audacter & confidenter petit, is planum facit ſe exiſtimare omnia apud amicos eſſe communia; ſeque habere ea, quæ amicorum ſunt.

ʼΕΥΚΟʹΛΥΜΒΟΣ ΓΛΑΥʹΚΗι.

Οἱ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι τὴν παρὰ τῶν εὐνοούντων κρίσιν ἐκδέχονται. κἀγὼ τὰ πολλὰ ταῖς ὥραις διαλαλήσας, οὐδὲ γὰρ οὐδὲν πρὸς σὲ ἐθάῤῥουν ὦ γύναι, νῦν ἐξαγορεύω, καὶ δέομαι τὸ λῷον εὑρημένην συμβουλεῦσαι. ἄκουε δὲ ὡς ἔχει, καὶ πρὸς ὅ, τι σε δεῖ τὴν γνώμην ἐξενεγκεῖν. τὰ ἡμέτερα ὡς οἶσθα παντελῶς ἐστιν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός· τρέφει γὰρ οὐδὲν ἡ θάλασσα. ὁ λέμβος οὖν ὃν ὁρᾷς ὁ κωπήρης, τοῖς πολλοῖς ἐρέταις κατηρτυμένος, Κωρύκιον τὸ σκάφος, λῃσαὶ δὲ θαλάσσης τὸ ἐν αὐτῇ σύστημα. οὗτοί με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρων εὐμεγέθεις ὑπισχνούμενοι. πρὸς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται καὶ τὴν ἐσθῆτα κέχη-

EVCOLYMBVS GLAVCÆ. VIII.

QUi animo ſunt dubii judicium a benevolentibus expectant. Ego etiam, ad auras multa locutus, (neque enim ad te quicquam, mea uxor, audebam) nunc enuncio, petoque ut ſi quid melius inveneris, conſilio me adjuves. Audi jam quemadmodum ſe res habeat, & de quo te oporteat ſententiam ferre. Noſtra res ut ſcis, eſt prorſus tenuis, & victus admodum anguſtus; nam alimonia non præſtat mare. Lembus igitur ille quem vides remis inſtructum multisque remigibus, ille inquam Corycius eſt linter: ſunt autem qui in eo convenerunt piratæ; iſti me ſocium volunt adſciſcere ſuſcepti facinoris, alias opes ex aliis ingentes pollicentes. Equidem auro quod promittunt, & veſtibus inhio; at homicida ut fiam

ναι· ἀνδροφόνος δὲ οὐχ ὑπομένω γενέσθαι, οὐδὲ μιᾶναι λύθρῳ τὰς χεῖρας, ἃς ἡ θάλαττα ἐκ παιδὸς εἰς δεῦρο καθαρὰς ἀδικημάτων ἐφύλαξε. μένειν δὲ πενίᾳ συζῶντα χαλεπὸν καὶ οὐ φορητόν. τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ· ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς ὦ γύναι ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. ἀποκόπτειν γὰρ εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλὴ ἀμφίβολον.

Α'ΙΓΙΑΛΕΥ'Σ ΣΤΡΟΥΘΙ'ΩΝΙ.

ΒΑ'λλ' ἐς μακαρίαν. ὡς ἐναντίως ἡμῖν, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου χωρεῖ τὰ πράγματα. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια, λιμηρὰν φέρει τὴν παραμυθίαν. ὥρα οὖν γε συμπράττοντα ἡμῖν, ὦ Στρουθίων, τὴν παρ' ἡμῶν ἐξ

non ſuſtineo, neque ut contaminem cruore manus, quas mare a puero usque adhuc ſceleris puras conſervavit: in egeſtate autem perſeverare grave eſt & intolerabile. Horum tu electionem quaſi in æquilibrio jam tenes; quocunque enim propenderis, mea conjux, eo ſequar. ſolet enim ambiguam ſententiam amicorum conſilium præcidere.

ÆGIALEVS STRVTHIONI. IX.

FAceſſe in malam rem! quam contrario modo nobis, & ſecundum proverbium, Mandrobuli more procedunt negotia. Nam vilibus teruncijs vendi atque emi res neceſſarias, id famelicam affert conſolationem. Tempus itaque eſt ut operam tuam nobiſcum communi-

ὧν ἂν ἡ θάλαττα πορίζῃ παραμυθίαν ἐκδέχεσθαι. βούλομαι δὲ πρὸς ἕνα ἢ δεύτερον τουτωνὶ τῶν λακκοπλούτων διὰ σοῦ προξένου ἢ πρὸς Ἐρασικλέα τὸν Φρίττιον ἢ πρὸς Φιλόςρατον τὸν Χολαργέα οἰκείως ἔχειν ὡς αὐτὸς ἐπὶ τῶν Φερνέιων κομίζειν αὐτῷ τοὺς ἰχθύας. πάντως γὰρ πρὸς τῇ καταβολῇ τἀργυρίου ἔςαι παρ' αὐτῷ τις παραμυθία Διονυσίων ἢ ἀπατουρίων τελουμένων. καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρὸς, οἱ καθεκάςην ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν, εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. πολλοῦ δὲ δύνασθαι τοὺς παρασίτους ὑμᾶς παρὰ τοῖς νέοις καὶ πλουσίοις οὐ λόγος ἀλλ' ἔργον ἔδειξεν.

ces, mi Struthio, & à nobis ſolatium ex iis quæ mare ſuppeditat expectes. Volo autem apud unum atque alterum iſtorum opulentiorum, vel apud Eraſiclem Sphettium illum, vel apud Cholargenſem Philoſtratum, te parario me inſinuare, ut ipſe in ſportis piſces ad eum deferam; nam omnino præter ſolutionem argenti erit inſuper nonnihil ſolatii nobis apud eum cum Bacchanalia aut Apaturia celebrantur. Præterea nos ab acerba forenſium Inſpectorum manu liberabunt, qui quotidie ut ſuum lucrum promoveant, injuriis afficiunt litium oſores. Multum autem valere vos Paraſitos apud juvenes & divites, non dicta ſed facta oſtenderunt.

ΚΕ'ΦΑΛΟΣ ΠΟΝΤΙ'Ωι.

ΤΗ`ν μὲν θάλατταν ὡς ὁρᾷς Φρίκη κατέχει, καὶ τὸν οὐρανὸν ὑποβέβηκεν ἀχλύς. καὶ πάντα πανταχόθεν συννέφελα. καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι ὅσον οὔπω κυκήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. ἀλλὰ καὶ οἱ δελφῖνες ἀνασκιρτῶντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνοιδουμένης λείως ἐφαλλόμενοι, χειμῶνα καὶ τάραχον ἐπιόντα μηνύουσι. ταύρου δὲ φασιν ἐπιτολὴν κατ' οὐρανὸν οἱ τὰ μετέωρα δεινοὶ τανῦν ἐςᾶναι. πολλάκις οὖν σώζονται ὑπ' ἀσφαλείας οἱ προθυμούμενοι φυλάξασθαι τὸν κίνδυνον. εἰσὶ δὲ οἱ παραδόντες ἑαυτοὺς ἅπαξ τῷ πελάγει ὑπ' ἀμηχανίας τῇ τύχῃ τοὺς οἴακας ἐπιτρέψαντες φέρεσθαι. ὅθεν ἀκούομεν τοὺς μὲν κατὰ τὸ Μαλέου ἀκρωτήριον, τοὺς δὲ κατὰ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, ἄλλους δὲ εἰς

CEPHALVS PONTIO. X.

MAre uti vides inhorrefcit, cœlumque fubiit caligo, & ex omni parte funt omnia nubila, ventique inter fefe confli&tantes, jam jam fe perturbaturos mare promittunt. Sed & delphines fubfultantes, atque intumefcenti mari fuperfilientes lubrico motu, tempeftatem & turbas ingruentes fignificant. Tauri ortum in cœlo ajunt, qui rerum cœleftium funt gnari, nunc inftare. Plerumque igitur incolumes fervantur in fecuritate, qui ftudent evitare periculum. Sunt autem ii, qui fe femel pelago commiferunt in anguftiis, fi fortunæ gubernacula commiferint ut vehantur. Unde audimus, alios apud Maleæ promontorium, alios in freto Siculo, alios in Lyciaco pe-

τὸ Λυκιακὸν πέλαγος ῥύμῃ Φερομένους ἐπωκείλειν ἢ καταδύεσθαι. ἔςι δὲ οὐδὲν τούτων πρὸς χειμῶνα καὶ κίνδυνον ὁ Καφηρεὺς ἐπιεικέςερος. ἀναμείναντες οὖν ἀπολῆξαι τὸ κλυδώνιον καὶ καθαρὰν αἰθρίαν γενέσθαι ἀέρι, νοςήσομεν ἄχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Καφηρέως τῶν ἀκτῶν. ἵν' εἴπου τὶ τῶν ἐκ ναυαγίας ἀποπτυσθὲν εὑρεθείη σῶμα, τοῦτο περιςείλαντες ταφῇ καλύψωμεν. οὐ γὰρ ἄμισθον τὸ εὖ ποιεῖν κἂν μὴ παραχρῆμα τῆς εὐεργεσίας ἡ ἀντίδοσις Φαίνηται. τρέφει δὲ οὐδὲν ἧττον τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τοῖς ἐλπιζομένοις ἀγαθοῖς, καὶ διαχεῖ τὴν καρδίαν τὸ συνειδός· καὶ μάλισθ' ὅταν εἰς τοὺς ὁμοφύλους οὐκ ἔτ' ὄντας τὴν εὐποιΐαν καταβάλλωνται.

lago cum impetu actos impingere, aut submergi. est autem his nihilo æquior ad tempestates & pericula Caphareus. Itaque ubi expectaverimus donec sedati fuerint fluctus, & pura serenitas facta fuerit, vagabimur usque ad ipsius Capharei littora. ut si quod alicubi ex naufragio ejectum inveniatur cadaver, id compositum sepulturæ mandemus. Non enim caret mercede beneficentia, etiamsi non statim benefacti compensatio appareat. alit autem nihilominus homines, præter sperata bona, diffunditque cor conscientia: maximeque cum in gentiles defunctos beneficium contulerint.

ΘΥΝΝΑΙΟΣ ΣΚΟΠΈΛΩι.

Ἀκήκοας ἀκουσμάτων βαρυτάτων ὦ Σκόπελε; στόλον Ἀθηναῖοι διανοοῦνται πέμπειν εἰς τὴν ὑπερορίαν, ναυμαχεῖν ἐθέλοντες. καὶ ἤδη μὲν ἡ πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία αἱ μάλιστα ταχυναυτοῦσαι πρόδρομοι λύουσι τῶν ἠιόνων τὰ πρυμνήσια, τοὺς μαστῆρας οἳ μέλλουσιν ἐπαγγέλλειν παρ' οὗ καὶ ὅτε· δεῖ ἀπιέναι πολεμήσοντας ἐνθέμεναι. χρεία ταῖς λοιπαῖς ναυσὶ τὸ στρατιωτικὸν τάγμα δεχομέναις ἐρετῶν πλειόνων καὶ οὐχ ἥκιστα ἐμπείρων ἀνέμοις καὶ κύμασιν ἀπομάχεσθαι. τί οὖν ὦ βέλτιστε δρῶμεν, φεύγομεν ἢ μένομεν; ἀνδρολογοῦσι δ' ἐκ Πειραιῶς καὶ Φαληρόθεν καὶ Σουνίου καὶ μέχρι τῶν ἐν Γεραιστῷ προσοίκων ὁρίων τοὺς τῆς θαλάττης ἐργάτας. πῶς δὲ καὶ ἡμεῖς εἰ μὴ δὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες ὑπομεί-

THYNNÆVS SCOPELO. XI.

Audivisti famam gravissimam o Scopele? Classem Athenienses in animo habent mittere in exteram regionem, prœlio navali decernere cupientes. Atque jam Paralos & Salaminia naves velocissimæ, præviæ solvunt à littoribus rudentes, Inquisitoribus, qui nunciaturi sunt unde & quando oporteat exire ad bellum, impositis. Reliquis navibus quæ militarem aciem accipiunt, opus est pluribus remigibus, & quam maxime peritis ut cum ventis & fluctibus decertare possint. Quid igitur, o bone, facimus? fugimusne an manemus? Colligunt autem & conscribunt ex Piræeo & Phalero atque Sunio, etiam usque ad fines accolarum Geræsti, eos qui in mari opus faciunt.

ναι-

ναμεν παρατάττεσθαι, καὶ ὁπλομάχοις ἀνδράσιν ὑπηρετεῖσθαι. δυοῖν δὲ ὄντοιν χαλεποῖν τοῦ τε φεύγειν ἐπὶ τέκνοις καὶ γυναιξὶ, τοῦ τε μέλλειν ξίφεσιν ὁμοῦ καὶ θαλάττῃ παραδιδόναι τὸ σῶμα, τοῦ μένειν ὄντος ἀλυσιτελοῦς, τὸ φεύγειν ἐφάνη λυσιτελέστερον.

ΝΑΥΣΙ'ΒΙΟΣ ΠΡΥΜΝΑΙ'Ωι.

Ἠγνόουν ὅσον εἰσὶ τρυφερὰ καὶ ἁβρόβια τῶν Ἀθήνησι πλουσίων τὰ μειράκια. ἔναγχος δὲ Παμφίλου μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν μισθουμένου τὸ σκαφείδιον ὡς ἂν ἔχῃ γαληνιῶντος τοῦ πελάγους περιπλεῖν ἅμα καὶ συμμετέχειν ἡμῖν τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων, ἔγνων ἡλίκα αὐτοῖς ἐκ τῆς θαλάττης πορίζεται τρυφήματα. οὐ γὰρ ἀνεχόμενος τῶν ξύλων τῆς ἁλιάδος ἔς τε ταπήτων

Quomodo vero nos etiam, qui ne forum quidem novimus, ſuſtineamus collocari in acie, & armatis viris inſervire? Cum autem duo adſint mala, fugere nempe, idque cum liberos & uxores habeamus, corpusque gladiis ſimul & mari offerre; cum manere ſit inutile, fugere viſum eſt utilius.

NAVSIBIVS PRYMNÆO. XII.

NEſciebam quam eſſent luxurioſi & delicati Athenis divitum adoleſcentuli. Nuper vero, cum Pamphilus cum æqualibus navigium meum pretio conduceret, ut poſſet tranquillo mari circumnavigare ſimul, & particeps eſſe nobiſcum capturæ piſcium; cognovi quantæ ipſis terra marique acquirantur deli-

τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεςρίδων κατακλινεὶς, οὐ γὰρ οἷός τε ἔφασκεν εἶναι κεῖσθαι ὡς οἱ λοιποὶ ἐπὶ τῶν καταςρωμάτων, τὴν σανίδα οἶμαι νομίζων λίθου τραχυτέραν, ᾔτει παρ' ἡμῶν σκιὰν αὐτῷ μηχανήσασθαι, τὴν τοῦ ἱςίου σινδόνα ὑπερπετάσαντας, ὡς οὐδαμῶς οἷός τε ὢν φέρειν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. ἡμῖν δὲ οὐ μόνον τοῖς ταύτυν ποιουμένοις τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἁπαξαπλῶς ὅσοις μὴ περιουσία πλούτου πρόσεςι σπουδάζεται, ἔςιν οὐ δυναμένοις τῇ εἵλῃ θέρεσθαι. ἐν ἴσῳ γὰρ κρυμὸς καὶ θάλαττα. Φερομένων δὲ ἅμα οὐ μόνος οὐδὲ μετὰ μόνων τῶν ἑταίρων ὁ Πάμφιλος, ἀλλὰ καὶ γυναίων αὐτῷ περιττῶν τὴν ὥραν πλῆθος συνείπετο, μουσουργοὶ πᾶσαι. ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. ἡ δὲ Ἐρατὼ,

tiæ. Impatiens enim lignorum piſcatoriæ naviculæ, in tapetibus quibusdam peregrinis & ſagulis recumbens; (non enim ſe poſſe dicebat cubare quemadmodum reliqui in tabulatis, aſſerem opinor lapide aſperiorem putans) petebat à nobis ut umbram ſibi faceremus veli linteo ſuperne extenſo: ut qui minime poſſet ferre ſolares radios. Nobis vero *contra* non tantum qui hoc opus facimus, ſed omnibus omnino quibus copia divitiarum non adeſt, curæ eſt, ſicubi poſſimus apricari; nam glaciale frigus & mare paria ſunt. Cum autem veherentur una, (non ſolus, neque cum ſolis ſodalibus Pamphilus; ſed & muliercularum ætate formaque præſtantium ſequebatur eum multitudo, muſicam tractantes omnes: alia enim vocabatur Crumation, eratque tibicina; alia Erato, & pſalterium tractabat; alia Evepes, quæ cymbala pulſabat) *hæ* igitur *cum una veherentur*, erat mihi muſi-

καὶ ψαλτήριον μετεχειρίζετο. ἄλλη δὲ Ἐυεπὴς, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. ἐγένετο οὖν μοι μουσικῆς ἡ ἄκατος πλέα, καὶ ἦν ᾠδικὸν τὸ πέλαγος καὶ πᾶν θυμηδίας ἀνάπλεων. πλὴν ἐμέ γε ταῦτα οὐκ ἔτερπεν. οὐδὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν ὁμοβίων καὶ μάλιςα ὁ πικρὸς Λαυκίας Τελχῖνος ἦν μοι βασκαίνων βαρύτερος. ἐπεὶ δὲ τὸν μισθὸν πολὺν κατεβάλετο, τἀργύριόν με διέχει· καὶ νῦν ἐκείνου τοὺς ἐπιθαλαττίους ἀγαπῶ κώμους. καὶ τοιοῦτον δεύτερον ἐπιςῆναί μοι ποθῶ δαπανηρὸν καὶ πολυτελῆ νεανίσκον.

ἈΥΧΈΝΙΟΣ ἈΡΜΕΝΊΩι.

ἘΙ μέν τι δύναται συμπράττειν, καὶ δῆτα λέγε πρός με οὐ πρὸς ἑτέρους ἔκπυςα ποιῶν τἀμά. εἰ δὲ μηδὲν οἷός τε ὠφελεῖν, γενοῦ μοι

ca refertum navigium, & mare cantu resonabat, totumque erat lætitiæ plenum. Verum tamen me hæc non delectabant: neque enim pauci ex consortibus ejusdem victus, maximeque acerbus ille Laucias, invidendo erat mihi Telchine molestior. Postquam vero *Pamphilus* multam mercedem numeravit, pecunia me diffudit & exhilaravit: & nunc illius marinas comessationes amo: atque ejusmodi alium dari mihi cupio sumptuosum & magnifice præbentem adolescentem.

AVCHENIVS HARMENIO. XIII.

SI quid potes me adjuvare, dic sane mihi, nec aliis res meas enunciato: sin nihil potes juvare, sis mihi nunc Areopagita taciturnior. Ego

τανῦν Ἀρειοπαγίτου στεγανώτερος. ἐγὼ δὲ ὅπῃ ποτὲ τἀμά σοι διηγήσομαι, ἔρως με οὐκ ἐᾷ παρεμπεσὼν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερνᾶσθαι, ἀλλὰ τὸ νῆφον ἐν ἐμοὶ συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πάθους βυθίζεται. πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε, καὶ ἐντακεὶς οὐκ ἀνίησιν, ἀλλ᾽ ὅσας τοῖς πλουσίοις καὶ ὡρικοῖς νεανίσκοις φλέγομαι. καὶ ὁ ποτὲ γελῶν τοὺς ἐκ τρυφῆς πάθει δουλεύοντας, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους, γαμησείω νῦν καὶ τὸν Ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι τὴν παῖδα τῆς Τερψιχόρης· ἔστι δὲ ἡ παῖς εἰς ἔρωτα, τῶν μετοίκων θυγάτριον τῶν ἐξ Ἑρμιόνης οὐκ οἶδ᾽ ὅπως εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. ἄλλην μὲν οὖν δοῦναι προῖκα οὐκ ἔχω. ἐμαυτὸν δὲ δείξας οἷος εἰμὶ θαλαττουργὸς, εἰ μὴ μαίνοιτο ὁ ταύτης πατὴρ, οἶμαι παρέξειν ἐπιτήδειον νυμφίον.

vero utcumque ſtatum meum tibi narrabo. Amor me poſtquam invaſit, non ſinit a ratione gubernari, ſed id quod ſobrium & ſanum in me eſt, ab affectu ſubmergitur. Enimvero unde in piſcatorem miſerum, qui vix neceſſarium victum acquirit, amor impetum fecit, & inhærens non remittit; ſed æque ac divites & elegantes adoleſcentuli ardeo; & qui aliquando ridebam eos, qui præ mollitia affectui ſervirent, totus ſum in illius poteſtate. Jam nuptias expeto, & Hymenæum cogito Terpſichoræ filium. Eſt autem puella quam amo, inquilinorum eorum filia, qui Hermionâ neſcio quomodo evaſerunt in Piræeum. Aliam equidem dotem adferre non poſſum, ſed meipſum oſtendens ut ſum piſcator, niſi pater ejus inſaniat, idoneum me ut puto ſponſum præſtabo.

ΕΓΚΥΜΩΝ ΑΛΙΚΤΥΠΩι.

Ἠρόμην ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἠιόνος τῆς ἐν Σουνίῳ παλαιὸν καὶ τετρυχωμένον δίκτυον, ὅτου εἴη. καὶ τίνα τρόπον οὐκ ἐξογκούμενον ἀποσχισθὲν, ἤδη δὲ καὶ ὑπὸ χρόνου παλαιότητος διεῤῥωγὸς ἀπέκειτο. οἱ δὲ ἔφασαν σὸν κτῆμα γεγονέναι πρὸ τούτων τεττάρων ἐτῶν. εἶθ' ὑφάλῳ προσομιλῆσαν πέτρᾳ, κατὰ μέσον ἀποσχισθῆναι τῶν πλεγμάτων· σοῦ δὲ ἐξ ἐκείνου μήτε ἀκέσασθαι, μήτε ἀνελέσθαι βουληθέντος μεῖναι, μηδενὸς τῶν περιοικούντων ὡς ἀλλοτρίου θιγγάνειν ἐπιχειρήσαντος. ἐγένετο οὖν οὐκ ἐνοίκων μόνον, ἀλλὰ καὶ σοῦ τοῦ ποτὲ δεσπότου λοιπὸν ἀλλότριον. αἰτῶ οὖν σε τὸ τῇ φθορᾷ τῷ χρόνῳ μὴ σόν. σὺ δ' ὃ παντελῶς ἀπολεία προσένειμας, ἥκιστα ζημιούμενος, ἕτοιμος ἔσο πρὸς τὴν δόσιν.

ENCYMON HALICTYPO. XIV.

Cum vidiſſem in littore Sunii vetus & lacerum rete, quæſivi cujus eſſet; & quodammodo non mole tantum fiſſum: ſed jam & temporis vetuſtate ruptum jacebat. Illi autem dicebant in tuo id fuiſſe peculio ante hos quatuor annos: deinde cum ſub undis latenti adhæſiſſet petræ, in medio nexuum fuiſſe diffisſum; cum autem tu ex illo tempore neque ſarcire, neque id auferre volueris, manſiſſe: nemine ex circumhabitantibus tanquam alienum attingere auſo. Factum igitur eſt non incolis ſolum, ſed & tibi poſſeſſori alienum. Peto itaque abs te, quod corruptum longo tempore, tuum non eſt. Tu vero in eo quod prorſus interitui addixiſti damnum non faciens, promptus eſto ad donationem.

Α'ΛΙ'ΚΤΥΠΟΣ 'ΕΓΚΥ'ΜΟΝΙ.

ΔΥσμενὴς καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλμὸς, φησὶν ἡ παροιμία. τίς γάρ σοι τῶν ἐμῶν φροντίς; τί δὲ τὸ παρ' ἐμοῦ ῥαθυμίας ἠξιωμένον, κτῆμα σὸν εἶναι νομίζεις; εἶργε τὰς χεῖρας, μᾶλλον δὲ τὰς ἀπλήστους ἐπιθυμίας. μὴ δέ σε ἡ τῶν ἀλλοτρίων ὄρεξις ἀδίκους αἰτεῖν χάριτας ἐκβιαζέσθω.

'ΕΓΚΥ'ΜΩΝ 'ΑΛΙΚΤΥ'ΠΩι.

ΟΥκ ᾔτησά σε ἃ ἔχεις, ἀλλ' ἃ μὴ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ σὺ βούλει ἃ μὴ ἔχεις ἕτερον ἔχειν, ἔχε ἃ μὴ ἔχεις.

HALICTYPUS ENCYMONI. XV.

MAlevolus & invidus vicinorum oculus, inquit proverbium. Quid enim tibi mea curæ sunt? cur vero quod ego negligenter habeo, tu in tuis possessionibus numeras? Abstine manus, immo inexplebiles cupiditates. Neque te rerum alienarum cupiditas ad petendum injustum donum impellat.

ENCYMON HALICTYPO. XVI.

NOn petii abs te quæ possides, verum quæ non possides. Quoniam vero non vis, ut, quæ minime tu possides, hæc alius possideat; habe sane quæ non habes.

ἘΥΣΑΓΗΝΟΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΩι.

Οὐκ ἐς κόρακας Φθαρήσεται ὁ σκοπιοῦργος ὁ Λέσβιος; Φρίκῃ σκιερὰν κατὰ μέρος τὴν θάλατταν ἀνεβόησεν, ὡς πλήθους ὅλου προσιόντος θύννων ἢ πηλαμίδων. καὶ ἡμεῖς πεισθέντες, τῇ σαγήνῃ μονονουχὶ τὸν κόλπον ὅλον περιελάβομεν, εἶτα ἠνιώμεθα, καὶ τὸ βάρος μεῖζον ἦν ἢ κατὰ Φορτίον ἰχθύων. ἐλπίδι οὖν καὶ τῶν πλησίον τινὰς ἐκαλοῦμεν μεριστὰς ἀποΦαίνειν ἐπαγγελλόμενοι εἰ συλλάβοιντο ἡμῖν καὶ συμπονήσαιεν. τέλος μόγῳ πολλῷ δείλης ὀψίας εὐμεγέθη κάμηλον ἐξειλκύσαμεν μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν. τοιαῦτα θηράσας, οὐχ ἵνα ἐπιγελάσῃς ἐδήλωσα, ἀλλ᾽ ἵνα μάθῃς οἷς καὶ πόσαις μηχαναῖς ἡ τύχη με τὸν ἀτυχῆ καταγωνίζεται.

EVSAGENVS LIMENARCHO. XVII.

NOnne ad corvos faceſſet ſpeculator Lesbius? Horrore umbroſum ex parte eſſe mare exclamavit, quaſi omnis turba veniret thunnorum & pelamidum. Atque nos ei fidem habentes verriculo fere totum ſinum circumdedimus. Deinde ſoliciti eramus: & pondus erat majus quam pro piſcium onere. Spe igitur *moti*, etiam ex proximis aliquos vocabamus, nos eos participes facturos promittentes, ſi nobis opem ferrent & una laborarent. Ad extremum magno niſu circa veſperam ingentem camelum extraximus, jam putreſcentem & vermibus ſcatentem. Hanc piſcationem, non ut rideres tibi ſignificavi, ſed ut cognoſceres quibus & quot machinis Fortuna me infortunatum impugnet.

ΕΥ̓ΠΛΟΟΣ ΘΑΛΑΣΣΕΡΩΤΙ.

Ὑπερμαζᾷς ἢ μέμηνας. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου γυναικὸς ἐρᾷν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον, πᾶσαν τὴν ἐφήμερον ἄγραν κατατίθεσθαι. ἀπήγγειλέ γάρ μοι τοῦτο γειτόνων ὁ βέλτιστος Σωσίας. ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἄν ποτε ἐκεῖνος εἰς ψευδηγορίαν ὠλίσθησεν. οὗτος ἐκεῖνος Σωσίας ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρον ἕψων ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ. πόθεν οὖν εἰπέ μοι μουσικῆς σοι διάτονον καὶ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον μέλος ἐστίν; ὡς αὐτὸς ἔφασκεν ἀπαγγέλλων. ὁμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἠράσθης καὶ τοῖς κρούμασι. πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ ψιλώσασα τῶν χρημάτων, καὶ

EVPLOVS THALASSEROTI. XVIII.

Lascivis præ saturitate, aut insanis. audio enim te Lyricam mulierem amare, & ad illam itiones damnosas instituendo, quotidianam piscationem missam facere. Nunciavit enim hoc mihi vicinorum optimus Sosias. Est autem is ex iis qui admodum observant veritatem, & non facile in mendacium laberetur. Is ipse Sosias qui bonum illud & suave liquamen coquit ex minutioribus piscibus, quos verriculo insinuat. Unde igitur, dic mihi, Musices tibi diatonum & chromaticum & enarmonium carmen? quemadmodum ipse dicebat hæc nuncians. Simul ergo cum forma adamasti puellam & cum modulationibus. Desine in hæc sumptus impendere, ne pro mari terra te naufragum

γένηταί σοι τὸ τῆς ψαλτρίας καταγώγιον ὁ Καλυδώνιος κόλπος ἢ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, οὐκ ἔχοντί σοι Κράταιιν ἐπικαλεῖσθαι, εἰ δεύτερον ἐφορμᾷ.

ΘΑΛΑΣΣΕ´ΡΩΣ Ε'ΥΠΛΟ'Ωι.

ΤΗν ἄλλως ποιεῖς τὴν πρός με νουθεσίαν ὦ Εὔπλοε. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀποςαίην τῆς ἀνθρώπου, θεῷ μυςαγωγοῦντι πυρφόρῳ καὶ τοξοφόρῳ πειθόμενος. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρᾷν συγγενές. τῆς θαλαττίας θεοῦ τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον. ἡμέτερος οὖν πρὸς μητρὸς ὁ Ἔρως. καὶ ὑπὸ τούτου βληθεὶς τὴν καρδίαν, ἔχω πρὸς θαλάττῃ τὴν κόρην Πανόπῃ νομίζων ἢ Γαλατείᾳ ταῖς καλλιςευούσαις τῶν Νηρηίδων συνοικεῖν.

faciat nudatum opibus, fiatque tibi pſaltriæ diverſorium Calydonius ſinus aut Tyrrhenum mare, cum non poteris Cratæin invocare, ſi iterum irruat.

THALASSEROS EVPLOO. XIX.

FRuſtra inſtituis ad me admonitionem Euploë. Ego enim non facile deſeram fœminam illam, quippe qui deo auctori ignifero atque ſagittifero morem geram: & alioquin amare nobis affine eſt, cùm marina dea pepererit iſtum Puerum. Noſter itaque reſpectu matris eſt Cupido: atque ab iſto percuſſus cor, teneo ad mare puellam, putoque cum Panope aut Galatea formoſiſſimis Nereidum conſuetudinem mihi eſſe.

ΘΕΡΜΟΛΕ'ΠΤΡΟΣ Ω'ΚΙ'ΜΩΝΙ.

Σχέτλια πεπόνθαμεν. τοῖς γὰρ ἄλλοις οὖθαρ, καὶ μῆτραι καὶ ἧπαρ δρόσῳ προσεοικὸς διὰ τὴν ἐκ τῆς ποιότητος λεπτότητα παρέκειτο. ἡμῖν δὲ ἔτνος ἦν τὸ βρῶμα. καὶ οἱ μὲν Χαλυβώνιον ἔπινον· ἐκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην. ἀλλ᾽ ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες. δοίητε παρατροπὴν τῆς ἀδίκου ταύτης τύχης, καὶ μὴ τοὺς μὲν διηνεκεῖ Φυλάττετε εὐτυχίᾳ· τοὺς δὲ τῷ λοιμῷ συνοικίζετε. ἡ γὰρ Φορὰ τῆς εἱμαρμένης τὰ τοιαῦτα κατηνάγκασεν. ἄδικα πάσχομεν πρὸς αὐτῆς οἱ λεπτῇ καὶ ϛενῇ κεχρημένοι τύχῃ.

THERMOLEPYRVS OCIMONI. XX.

INdigna passi sumus! Nam aliis sumen & vulvæ, & hepar rori simile propter pinguedinis tenuitatem, apposita erant; nobis autem puls erat cibus. atque vinum alii Chalybonium bibebant, nos vappam & acetum. Sed o fatorum & Parcarum arbitri dii atque dæmones! detis depulsionem iniquæ hujus sortis. neque alios quidem in perpetua servetis felicitate, alios autem fami detis contubernales. nam cursus fati talium necessitatem affert. Injuria fit ab eo nobis, qui tenui angustaque utimur fortuna.

ΚΩΝΩΠΟΣΦΡΑ'ΝΤΗΣ 'ΙΣΧΟΛΙ'ΜΩι.

'ΑΝεμιαίους ἐλπίδας ἔσχον ἐπὶ τῷ μειρακίῳ Πολυκρίτῳ. ᾤμην γὰρ αὐτὸν, εἰ τεθναίη αὐτῷ ὁ πατὴρ, χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν. καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα μετά τε ἡμῶν μετά τε τῶν ἑταιρῶν ὅσαι κατὰ τὴν ὥραν πρωτεύουσιν, ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. ὁ δὲ ἐπειδὴ κρίνων αὐτῷ ὁ γεννήσας ἐγένετο, σιτεῖται μὲν ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο τῆς ὥρας ἡλίου λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος. σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄψον εἴποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίη δρυπετεῖς ἢ Φαυλίας. διαμαρτὼν οὖν τῆς θαυμαστῆς ταύτης ἐλπίδος οὐκ οἶδ' ὅ, τι καὶ δράσαιμι. εἰ γὰρ ὁ τρέφων δεῖται τοῦ θρέψον-

CONOPOSPHRANTES ISCHOLIMO. XXI.

IRritam ſpem habui de adoleſcente Polycrito. Arbitrabar enim eum, ſi moreretur ipſi pater, profuſionem facturum divitiarum multam; lurcando & libidinando abſumentem, nobiſcum & cum ſcortis quotquot formæ elegantia præſtant exhaurientem aut omnes opes aut magnam partem. At ille poſtquam meliuſcule ei habet parens, cibum capit ſero, in die ſemel, idque eo tempore cum jam ſol verſus occaſum vergit. Comedit autem nihil opiparum, ſed panem de foro, & opſonium, ſi quando hilarem diem agat, drupas aut phaulias olivas. Fruſtratus igitur hac egregia ſpe, incertus ſum quid faciam; ſi enim qui alit opus habet alturo; quid fiet illi qui ali debet? cum

τος· τί ἂν εἴη ὁ τρέφεσθαι ὀφείλων; λιμώττοντι δὲ συνεῖναι διπλοῦν τὸ βάρος. Ἔῤῥωσο.

ΕΥ̓ΒΟΥΛΟΣ ΓΕΜΕ'ΛΛΩι.

ΠΑρέκειτο μὲν ἡμῖν ὁ Γέλωνος τοῦ Σικελιώτου πλακοῦς ἐπώνυμος. ἐγὼ δὲ καὶ τῇ θέᾳ μόνον πρὸς τὰς καταπόσεις ἐυτρεπιζόμενος ηὐφραινόμην. μέλλησις δὲ ἦν πολλὴ περιστεφόντων τραγημάτων τὰ πέμματα. ἦν δὲ ὁ καρπὸς τῆς πιστάκης καὶ βάλανοι φοινίκων καὶ κάρυα τῶν ἐλύτρων ἐξῃρημένα. ἐγὼ δὲ πρὸς ταῦτα ἕκαστα ἐχθρὰ βλέπων ἀνέμενον ἐπαφήσειν ἐμαυτὸν ἐγχανὼν τῷ πλακοῦντι. οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπιμήκιστον ἐξέτειναν· καὶ κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης διατριβὰς καὶ μελλησμοὺς ἐνεποίουν. τέλος ὥσπερ ἐκ

esuriente vero manere esurientem duplex onus. Vale.

EVBVLVS GEMELLO. XXII.

APpofita erat nobis Geloni Siculo placenta cognominis. Ego vero etiam adfpectu duntaxat me ad deglutiendum præparans delectabar. Sed cunctatio erat multa, circum coronantibus bellariis cupedias. erant autem illa, fructus piftaceæ, & glandes palmarum, & nuces putaminibus exemptæ. At ego hæc fingula inimicis oculis adfpiciens, expectabam ut meipfum immitterem inhians placentæ. illi autem & bellariorum efum in longiffimum extenderunt: & calice continenter circumacto moram ac cunctationem interponebant. Tandem quafi de compofito meam cupiditatem

συνθήματος τὴν ἐμὴν ἀναρτῶντες ἐπιθυμίαν, ὁ μέν τις κάρφος λαβὼν ἐξεκάθαιρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδοῦσιν ἰνώδη· ὁ δὲ ὑπτιάσας ἑαυτὸν οἷος ἦν ὕπνῳ κατέχεσθαι μᾶλλον ἢ τῆς τραπέζης φροντίζειν. εἶτα ἄλλος ἄλλῳ διελέγετο καὶ πάντα μᾶλλον ἐπράττετο, ἢ ὁ ἡδὺς ἐκεῖνος καὶ ποθητὸς ἡμῖν πλακοῦς εἰς ἀπόλαυσιν ἤρχετο. τέλος οἷα εἰκὸς οἱ θεοὶ κατοικτείραντες τὸ κατάξηρον τῆς ἐμῆς ἐπιθυμίας, μόλις ποτὲ ἱμείροντά με τοῦ πλακοῦντος ἀπογεύσασθαι παρεσκεύασαν. ταῦτά σοι γράφω οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς ἡδέσιν ἡσθεὶς, ὅσον ἐπὶ τῇ παρολκῇ τῆς βραδυτῆτος ἐκτακείς.

ſuſpenderent, alius ſtipula ſumpta expurgabat ſi quid inſideret ex cibo dentibus fibroſum: alius reſupinans ſeipſum paratior erat ut ſomno caperetur, quam ut menſæ curam haberet: deinde alius cum alio fabulabatur, & quidvis potius agebatur, quam ut ſuavis illa & cupita nobis placenta in fruitionem veniret. Poſtremo ut veriſimile eſt dii miſerantes ariditatem meæ cupiditatis, vix tandem effecerunt ut ego cupidus placentam deguſtarem. Hæc tibi ſcribo non tam ſuavitate delectatus, quam longa cunctatione confectus.

ΠΛΑΤΤ'ΛΑΙΜΟΣ 'ΕΡΕΒΙΝΘΟ-ΛΕ'ΟΝΤΙ.

'ΟΥπώποτε ἐγὼ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ὑπέμεινα τοιοῦτον χειμῶνα. οὐ γὰρ μόνον ἐκ παραλλήλων φυσῶντες μᾶλλον δὲ φύρδην φερόμενοι κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι, ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη, πρῶτον μὲν τοὔδαφος ἐκάλυπτεν· ἔπειτα οὐκ ἐπιπολῆς, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο νιφάδος χῦμα πάμπολυ, ὡς ἀγαπητὸν εἶναι τὸ θυρίον ἀνοίξαντα τῆς οἰκίας τὸν ςενωπὸν ἰδεῖν. ἐμοὶ δὲ οὔτε ξύλον οὔτε ἄτβολος παρῆν. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ὁ κρυμὸς δὲ εἰσεδύετο μέχρι μυελῶν αὐτῶν καὶ ὀςέων. ἐβουλευσάμην οὖν Ὀδύσσειον βούλευμα δραμεῖν εἰς τοὺς θόλους ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖσε συνεχώρουν οἱ τῶν ὁμοτέχνων περὶ ταῦτα κυλινδού-

PLATYLÆMVS EREBINTHO-LEONTI. XXIII.

NUnquam ego in Attica fustinui talem hyemem. Non enim folum alternatim fpirantes vel potius confufe ruentes nos tundebant venti; fed jam & nix denfa & crebra cadens, primo humum tegebat: deinde non in fuperficie, fed in altum tollebatur nivium defluentium ingens moles, ut vix poffes oftium aperiens domus, angiportum videre Mihi vero neque lignum neque fuligo fuppetebat: quomodo enim aut unde? frigus autem penetrabat usque ad ipfas medullas & offa. Cepi igitur confilium Ulyffeum, ut currerem in tholos & caminos balnearum. fed nec illuc ire concedebant artis confortes qui circa ea verfabantur; eadem enim

μενει· καὶ γὰρ αὐτοὺς ἡ παραπλησία θεὸς ἠνόχλει πενία. ὡς οὖν ᾐσθόμην οὐκ εἶναί μοι εἰς ταῦτα εἰσιτητὸν, δραμὼν ἐπὶ τὸ Θρασύλλου βαλανεῖον ἰδιωτικῆς οἰκίας, εὗρον τοῦτο κενόν. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἵλεων καταστήσας, ἐθερόμην ἄχρις οὗ τὸν νιφετὸν μὲν παγυλὶς διεδέξατο, καὶ ὑπὸ τοῦ κρύους τοῦ μεταξὺ διεροῦ παγέντος πρὸς ἀλλήλους ἐδέδεντο οἱ λίθοι. μετὰ δὲ τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμὺ, προσηνὴς ὁ ἥλιος ἐλευθέραν μοι τὴν πρόσοδον καὶ περιπάτους ἀνειμένως ἀπέφηνεν.

Α'ΜΝΙ'ΩΝ ΦΙΛΟΜΟ'ΣΧΩι.

ἈΠέκειρεν ἡμῶν ἡ χάλαζα βαρέως ἐμπεσοῦσα τὰ λήϊα. καὶ λιμοῦ φάρμακον οὐδέν. ὠνεῖσθαι ἡμῖν ἐπακτοὺς πυροὺς οὐχ οἷόν τε διὰ σπά-

dea ipſis moleſta erat, Paupertas. Cum igitur ſentirem non eſſe mihi ad hæc aditum, propere me contuli ad Thraſylli balneum privatæ domus, & illud vacuum inveni; atque depoſitis duobus obolis, cum balneatorem iis mihi propitium reddidiſſem, calefaciebam me, donec nivem exciperet glacies, & lapides invicem compingerentur, congelato quod interjacebat humido. Poſtquam vero deferbuisſet acerbitas, ſol clementior liberum mihi exitum, & deambulationes permiſſas eſſe fecit.

AMNION PHILOMOSCHO. XXIV.

VAſtavit noſtras fruges grando gravi impetu, & famis nullum eſt remedium. Advectitium triticum nobis emendi non eſt facultas, de-

νιν κερμάτων. ἔϛι δέ σοι ὡς ἀκούω τῆς πέρυσι εὐετηρίας λείψανα. δάνεισον οὖν μοι μεδίμνους εἴκοσι ὡς ἂν ἔχοιμι σώζεσθαι αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ παιδία. καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λῷον ἐάν τις εὐθηνία γένηται. μὴ δὲ περιίδης ἀγαθοὺς γείτονας εἰς ϛενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους.

ΕΥ̓ΣΤΟΛΟΣ ἘΛΑΤΊΩΝΙ.

Οὐδέν με τῆς γῆς ἀμειβομένης τῶν πόνων ἄξιον, ἔγνων ἐμαυτὸν ἐπιδοῦναι θαλάττῃ καὶ κύμασι. ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν. καὶ οὐκ ἔϛι τὸ χρέος φυγεῖν κἂν ἐν οἰκίσκῳ τὶς καθείρξας αὐτὸν τηρῇ. ἐνεργὸς γὰρ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὸ πεπρωμένον ἄφυκτον. ὥϛε τὸ ζῆν

ficiente pecunia. Sunt autem tibi, ut audio, de copia annonæ, quæ fuit ſuperiore anno, reliquiæ. Quare mutuos da mihi viginti modios, ut ſalvus eſſe poſſim cum conjuge ac liberis. Quod ſi fertilis extiterit *iterum* frugum proventus, ſolvemus eâdem menſurâ: etiam meliore, ſi quæ fuerit ubertas. Ne vero committas ut incuriâ tuâ boni vicini in anguſtias coacti pereant.

EVSTOLVS ELATIONI. XXV.

Cùm terra nihil dnigum laboribus rependat, decrevi me ipſum dedere mari ac fluctibus. Etenim vita ſimul & mors fato nobis conſtitutæ ſunt. Neque datur effugere debitum fatale, etiam ſi in domuncula quis ſeipſum incluſum contineat. Dies enim illa non ceſſat: &

οὐκ

οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται· ἀλλ' ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται. ἤδη γὰρ τινὲς μὲν ἐπὶ γῆς ὠκύμοροι· ἐπὶ θαλάττης δὲ μακρόβιοι κατεβίωσαν. ὥστε εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν, ἐπὶ ναυτιλίαν βαδιοῦμαι καὶ ἀνέμοις ὁμιλήσω καὶ κύμασι. κρεῖττον γὰρ ἐπανήκειν ἐκ Βοσπόρου καὶ Προποντίδος νεόπλουτον, ἢ καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς λιμώδες καὶ αὐχμηρὸν ἐρυγγάνειν.

ἈΓΕΛΑΡΧΙ'ΔΗΣ ΠΥΘΟΛΑ'Ωι.

ΜΕ'γα ὦ φίλε κακὸν αἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα τί παθὼν, δέον παρὰ σὲ ἢ παρά τινα ἄλλον τῶν κατ' ἀγρὸν

fatum eſt inevitabile. Itaque non ab his pendet diſcrimen vitæ, ſed fortunæ arbitrio ſubjacet. Quin etiam contigit ut aliqui in terra cito morerentur, aliqui in mari longam viverent vitam. Quare cum ſciam hæc ita ſe habere, ad navigationem me conferam, & inter ventos fluctusque verſabor. Melius enim eſt redire è Boſporo & Propontide novis divitiis auctum, quam ſedentem in Atticæ agris, famelicum quid & ſiccum ructare.

AGELARCHIDES PYTHOLAO. XXVI.

MAgnum, o amice, malum ſunt iſti in urbe fœneratores. Ego enim, neſcio quo fato meo, cùm debuiſſem ad te, aut ad alium aliquem rure noſtro vicinum adire, in pecuniarum indigentia conſtitutus, quòd vellem in Co-

γειτόνων ἐλθεῖν, ἐπεὶ κατέστην ἐν χρείᾳ χρημάτων βουλόμενος ἐπὶ Κολωνῷ πρίασθαι χωρίον ἐξηγήσαντός μέ τινος τῶν ἀστικῶν ἐπὶ τὰς Μαρτίου θύρας ἀφικόμην. εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνὸν συνεσπακότα τὰς ὀφρῦς χάρτην δὲ ἀρχαῖά τινα, σαπρὸν δὲ τῷ χρόνῳ ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτον διὰ χειρὸς ἔχοντα. εὐθὺς μὲν οὖν μόλις με προσεῖπε, ζημίαν ἡγούμενος τὴν προσηγορίαν. εἶτα τοῦ προξένου φήσαντος ὡς δεοίμην χρημάτων· πόσων ἤρετο ταλάντων; ἐμοῦ δὲ θαυμάσαντος τὴν ὑπερβολὴν, διέπτυεν εὐθέως. καὶ δῆλος ἦν δυσχεραίνων. ὅμως ἐδίδου καὶ ἀπῄτει γραμματεῖον. καὶ ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρὺν καὶ τὴν οὐσίαν ὑποθέσει μηνὸς εἰσέτι μοι. μέγα τι κακὸν εἰσὶν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις

lono emere prædium; deducente me quodam urbico, ad Martii fores deveni. Poſt ibi deprehendo ſenem adſpectu ſtrigoſum, contractis ſuperciliis, chartam, propter ſortes quasdam uſurarum *de quibus ſolicitus erat*, eam vero mucidam vetuſtate temporis, a cimicibus & tineis ſemeſam, in manu tenentem. Statim igitur vix me alloquebatur, jacturam exiſtimans ſi me appellaſſet. Deinde cùm proxeneta dixiſſet me opus habere pecunia; quot talentis? interrogabat. Cum autem ego obſtupeſcerem ad hanc exuperantiam, deſpuebat ſtatim, oſtendebatque ſe offendi. Tamen dabat, & petebat literas obligatorias: & præter ſummam, uſuram gravem: & facultates meas, præſtituto uno menſe. Adhuc meo judicio magnum quoddam malum ſunt, qui circa calculos & digitorum flexiones verſantur. Ne mihi contingat ô præſi-

εἰλινδούμενοι. μή μοι γένοιτο ἀγροίκων ἔφοροι δαίμονες, μὴ λύκον ἔτι μὴ δανειστὴν ἰδεῖν.

Α'ΝΙ'ΚΗΤΟΣ ΦΟΙΒΙΑΝΗ͂ι.

ΦΕύγεις με ὦ Φοιβιανὴ φεύγεις. καὶ ταῦτα ἀρτίως ὅλον τὸν ἀγρὸν ἀπενεγκαμένη. τί γὰρ οὐ τῶν ἐμῶν λαβοῦσα ἔχεις; οὐ σῦκα οὐ τυρὸν ἐκ ταλάρων, οὐκ ἀλεκτορίδων ζεῦγος, οὐ τὰ λοιπὰ τρυφήματα πάντα ἐστι σοι ἐξ ἐμοῦ; οὕτως ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα δουλεύειν ἀπηνάγκασας. σὺ δὲ οὐδεμίαν ὤραν ἔχεις ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου, ἀλλὰ χαῖρε καὶ ἄπιθι. ἐγὼ δὲ οἴσω βαρέως μὲν, οἴσω δὲ ὅμως τὴν ἀτιμίαν.

des agreſtium dæmones, nec lupum amplius nec fœneratorem videre.

ANICETVS PHOEBIANÆ. XXVII.

FUgis me o Phœbiana fugis, idque cùm modo totum agrum abſtuleris. Quid enim ex meis bonis non accepiſti & habes? Nonne ficus, nonne caſeus ex calathis, nonne unum par gallinarum, nonne reliquæ deliciæ omnes tibi à me ſunt? Adeo me totum tu ſecundum proverbium ſubvertiſti & ſervire coëgiſti. Tu vero nullam mei curam habes ardenter amantis. Sed vale & abi. Ego vero feram quamvis ægre, feram tamen ignominiam.

ΦΟΙΒΙΑΝΗ' Α'ΝΙΚΗ'ΤΩι.

'ΩΔίνουσά με ἀρτίως ἥκειν ὡς ἑαυτὴν ἡ τοῦ γείτονος μετέπεμψε γυνή. καὶ δῆτα ἥκειν ἀραμένη τὰ πρὸς τὴν τέχνην. σὺ δὲ ἐξαπιναίως ἀναςὰς ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι. οὐ παύσῃ τρίκουρον καὶ τάλαντον γερόντιον πειρῶν τὰς ἀφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς ὥςις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; οὐχὶ τῶν κατ' ἀγρὸν πόνων ἀφεῖσαι ἀεργὸς τῶν ἀϊδίων πορισάμενος. οὐχὶ τοὐπτανείου καὶ τῆς ἐσχάρας ὡς ἀδύνατος ὢν ἐξέωσαι; πῶς οὖν ταχερὸν βλέπεις βλέμμα καὶ ἀναπνέεις. πέπαυσο Κέκροψ ἄθλιε, καὶ τρέπου κατὰ σεαυτὸν ὦ πρέσβυ.

PHOEBIANA ANICETO. XXVIII.

PArturiens modo uxor vicini me ut ad ſe venirem accerſi juſſit: atque jam ibam aſſumptis quæ ad artem eam requiruntur. Tu vero confeſtim exſurgens conabare cervicem meam ad te reflectens oſculari. Non deſines frugiperda & miſerrime ſenex tentare nos puellas ætate florentes, quaſi aliquis modo juveneſcere incipiens? Nonne ab ruſticis in agro laboribus abdicatus es immunis, parto tibi jam Acheruntico viatico? Nonne ex culina & a foco tanquam effœtus es expulſus? Cur igitur molliter intueris, & ſuſpiras? Deſine miſer Cecrops, & ad te ipſum te converte ſenex.

ΓΛΥΚΕ'ΡΑ ΒΑΚΧΙ'ΔΙ.

Ὁ Μένανδρος ἡμῶν ἐπὶ τὴν τῶν Ἰσθμίων θέαν εἰς τὴν Κόρινθον ἐλθεῖν βεβούληται. ἐμοὶ μὲν οὐ κατὰ νοῦν. οἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιούτου καὶ βραχὺν ὑστερῆσαι χρόνον. ἀποτρέπειν δὲ οὐκ ἐνῆν μὴ πολλάκις ἀποδημεῖν εἰωθότα. οὐδ᾽ ὅπως αὐτὸν παρεγγυήσω, μέλλοντα ἐπιδημήσειν ἔχω. οὐδ᾽ ὅπως μὴ βουλόμενον αὐτὸν σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ κἀμοί τινα φέρει φιλοτιμίαν, τοῦτο λογίζομαι. οἶδα γὰρ τὴν οὖσαν ἡμῖν ἑταιρίαν πρὸς ἀλλήλας. δέδοικα δὲ ὦ φιλτάτη οὐ σὲ τοσοῦτον, χρηστοτέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τοῦ βίου, ὅσον αὐτὸν ἐκεῖνον. ἐρωτικὸς γάρ ἐστι δαιμονίως καὶ Βακχίδος οὐδ᾽ ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τὶς ἀπόσχοιτο. τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν οὐκ ἔλαττον τοῦ σοὶ ἐντυχεῖν ἢ

GLYCERA BACCHIDI. XXIX.

MEnander nobis ad ſpectandos ludos Iſthmios Corinthum proficiſci voluit; non id quidem ex mea ſententia. Scis enim quanta res ſit amatore ejusmodi pauxillum etiam temporis carere. Avertere autem non licebat rarius peregre abire ſolitum. Neque quomodo eum tibi commendem & committam cùm ibi verſabitur, habeo: neque quomodo id non faciam; præſertim cum abs te amari cupiat. & mihi quandam afferre æmulationem iſtud puto. Novi enim amicitiam quæ inter nos eſt. Timeo autem, mea dilectiſſima, non tam te, (probioribus enim moribus quam pro iſto vitæ genere uteris) quam illum ipſum. Amatorius enim eſt mirum in modum: & a Bacchide ne ſeveriſſimus quidem facile abſtineat. Nam videri eum non mi-

τῶν Ἰσθμίων ἕνεκεν τὴν ἀποδημίαν πεποιῆσθαι, οὐ πάνυ πείθομαι. Ἴσως αἰτιάσῃ με τῆς ὑποψίας. συγγίνωσκε δὲ ταῖς ἑταιρικαῖς ὦ Φιλτάτη ζηλοτυπίαις. ἐγὼ δ' οὐ παρὰ μικρὸν ἡγοῦμαι Μενάνδρου διαμαρτεῖν ἐραστοῦ. ἄλλως τε κἂν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται, δεήσει με ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ Χρέμητός τινος ἢ Διφίλου πικρῶς λοιδορεῖσθαι. ἐὰν δὲ ἐπανέλθῃ μοι οἷος ᾤχετο, πολλὴν εἴσομαί σοι χάριν. Ἔῤῥωσο.

ΒΑΚΧΙ'Σ Υ'ΠΕΡΙ'ΔΗι.

ΠΑ͂σαί σοι ἴσμεν αἱ ἑταῖραι χάριν. καὶ ἑκάστη γε ἡμῶν οὐχ ἧττον ἢ Φρύνη. ὁ μὲν γὰρ ἀγὼν μόνος Φρύνης, ὃν ὁ παμπόνηρος Εὐθίας ἐπανείλετο· ὁ δὲ κίνδυνος ἁπασῶν. εἰ γὰρ αἰτοῦσαι παρὰ

nus ut te conveniret, quam Isthmiorum causa profectionem hanc suscepisse omnino credo. Fortasse me suspicionis argues. Verum ignosce, charissima, amatoriis zelotypiis. Ego vero non parvam rem puto Menandro excidere amatore. Et alioqui si mihi offensio aliqua cum eo aut simultas oriatur, oportebit in Scena ab aliquo Chremete aut Diphilo me acerbis conviciis proscindi. Quod si talis redierit qualis abiit, magnam tibi gratiam habebo.

BACCHIS HYPERIDI. XXX.

OMnes nos meretrices agimus tibi gratias: & quidem unaquæque nostrûm non minus quam Phryne. Equidem accusatio solummodo ad Phrynen spectabat, quam pessimus omnium Euthias susceperat: periculum vero ad nos

τῶν ἐραστῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν, ἢ τοῖς διδοῦσιν ἐντυγχάνουσαι ἀσεβείας κριθησόμεθα, πεπαῦσθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου, καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μή τε τοῖς ὁμιλοῦσι παρέχειν. νῦν δ' οὐκ ἔτι τὸ ἑταιρεῖν αἰτιασόμεθα ὅτι πονηρὸς Ἐυθίας ἐραστὴς εὑρέθη· ἀλλ' ὅτι ἐπιεικὴς Ὑπερίδης, ζηλώσομεν. πολλὰ τοίνυν ἀγαθὰ γένοιτό σοι τῆς Φιλανθρωπίας. καὶ γὰρ ἑταίραν χρηστὴν σεαυτῷ περιεσώσω. καὶ ἡμᾶς ἀμειψομένας σε ἀντ' ἐκείνης παρεσκεύασας. εἰ δὲ δὴ καὶ τὸν λόγον γράψαις τὸν ὑπὲρ τῆς Φρύνης, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν ὅπη ποτὲ βούλει τῆς Ἑλλάδος.

omnes. Si enim petentes ab amatoribus pecuniam, non impetramus, aut copiam noſtri facientes dantibus, impietatis reæ agemur; deſiſtere ſatius eſt a quæſtu: & non amplius negotium habere, neque his qui nobiſcum conſuetudinem habent exhibere. At nunc non amplius quæſtum meretricium incuſabimus, quod Euthias improbus amator inventus eſt; ſed quoniam Hyperides æquus & juſtus; eo magis probabimus & ſectabimur. Multa itaque tibi eveniant bona propter iſtam humanitatem. Nam & amicam bonam tibi ipſi incolumen ſervaſti: & nos promptas ac paratas effeciſti ad compenſandum. Quod ſi etiam orationem quam pro Phryne habuiſti ſcripto conſignares, tunc tibi revera nos meretrices auream ſtatuam erigeremus, ubicumque volueris in Græcia.

ΒΑΚΧΙ'Σ ΦΡΥ'ΝΗι.

'ΟΥ τοσοῦτον σοι τοῦ κινδύνου συνηχθέσθην Φιλτάτη, ὅσον ὅτι πονηροῦ μὲν ἀπηλλάγης ἐραστοῦ, χρηστὸν δὲ εὗρες Ὑπερίδην, συνήσθην. τὴν γὰρ δίκην σοι καὶ πρὸς τὴν εὐτυχίαν γεγονέναι νομίζω. διαβόητον γάρ σε οὐκ ἐν ταῖς Ἀθήναις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἁπάσῃ ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος πεποίηκεν. Εὐθίας μὲν γὰρ ἱκανὴν τιμωρίαν δώσει τῆς σῆς ὁμιλίας στερούμενος. ὑπὸ γὰρ ὀργῆς μοι δοκεῖ κινηθεὶς διὰ τὴν ἔμφυτον ἀμαθίαν ὑπεράραι τὸ μέτρον τῆς ἐρωτικῆς ζηλοτυπίας. καὶ νῦν ἐκεῖνον ἐρῶντα μᾶλλον εὖ ἴσθι ἢ Ὑπερίδην. ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν· ὁ δὲ τῷ ἀπστεύγματι τῆς δίκης παρώξυνται. προσδέχου δὴ

BACCHIS PHRYNÆ. XXXI.

NOn tantopere propter illud periculum vicem tuam dolui, chariſſima: quantopere, quod a malo amatore liberata es, & Hyperidem bonum inveniſti, ſum læta. Nam quòd judicium illud contigit, id ad felicitatem tuam facere arbitror. Celebrem enim te non Athenis ſolum, verum etiam in tota Græcia certamen illud fecit. Equidem Euthias ſatis pœnarum dabit dum tua conſuetudine privatur. Nam is mihi videtur ira commotus, propter inſitam ſtoliditatem exceſſiſſe modum amatoriæ zelotypiæ. Et nunc illum majore amore flagrare quam Hyperidem omnino perſuaſum habeto. Iſte enim propter beneficium quod patrocinio ſuo in te contulit, videtur velle impenſius coli, & inſtar deliciarum ſe gerere,

πάλιν δὲ αὐτοῦ δεήσεις καὶ λιτανίας καὶ πολὺ χρυσίον. μὴ δὴ καταδιαιτήσῃς ἡμῶν ὦ Φιλτάτη τῶν ἑταιρῶν. μὴ δὲ Ὑπερίδην κακῶς δόξαι βεβουλεῦσθαι ποιήσῃς, τὰς Εὐθίου ἱκεσίας προσιεμένη. μὴ δὲ τοῖς λέγουσί σοι ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιῤῥηξαμένη τὰ μαςήρια τοῖς δικαςαῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ῥήτωρ ὠφέλει, πείθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηταί σοι ἡ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία.

ΒΑΚΧΙΣ ΜΥΡΡΙΝΗι.

Μ*Ηδὲ κρείττονος ἔιη σοι τυχεῖν ἐραςοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ἀλλ' Εὐθίας σοι ὃν νῦν περιέπεις συγκαταβιώη. τάλαινα γυνὴ τῆς ἀνοίας. ἥτις τῷ τοιούτῳ κάλλει πεπίςευκας. Φρύνην γὰρ*

ille autem malo accuſationis ſucceſſu irritatus eſt. Expecta igitur ab eo rurſus preces & ſupplicationes, & magnam vim auri. Ne verò prævariceris noſtræ meretricum cauſæ, mea dilectiſſima: neque locum dando Euthiæ precibus, committes, ut Hyperides male in rem conſuluiſſe videatur. Neque illis qui tibi dicunt, niſi tunicam tu dilaceraſſes & mammillas judicibus oſtendiſſes, nihil oratorem profuturum fuiſſe, credito. Etenim hoc ipſum ut opportune abs te fieret, ejus defenſione ac patrocinio factum eſt.

BACCHIS MYRRHINÆ. XXXII.

NE melior quidem amator tibi contingat. Proh Domina Venus! Sed Euthias quem nunc foves tecum exigat ætatem. Infelix amentiâ mulier! quæ in tali forma fiduciam habes. Ni-

στέρξει δηλονότι, Μυῤῥίνην ὑπεριδών. ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην βεβουλῆσθαι ὡς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα. κἀκεῖνος ἑταίραν ἔχει ἀξίαν ἑαυτοῦ, καὶ σὺ ἐραστὴν σοι πρέποντα. αἴτησόν τι παρ' αὐτοῦ, καὶ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσαν. ἴσθι γοῦν ὅτι παρὰ πάσαις ἡμῖν ταῖς τὴν φιλανθρωποτέραν Ἀφροδίτην προτιμώσαις μεμίσησαι.

ΘΑΙ͂Σ ΘΕΤΤΑΛΗ͂.

Οὐκ ἄν ποτ' ᾠήθην ἐκ τοσαύτης συνηθείας ἔσεσθαί μοι τινὰ πρὸς Εὐξίππην διαφοράν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐν οἷς αὐτῇ χρησίμη γέγονα ὑπὸ τὸν ἀπὸ τῆς Σάμου κατάπλουν, οὐκ ὀνειδίζω. ἀλλὰ Παμφίλου, γινώσκεις τοῦτο καὶ σὺ, ὅσον

mirum Phrynen amabit, neglectâ Myrrhinâ. Sed videris Hyperidem pungere voluisse, quod minus tui nunc rationem habeat. Et ille amicam habet se dignam, & tu amatorem tibi convenientem. Pete aliquid ab eo, & videbis te aut navalia incendisse, aut leges violare. Scito igitur te omnibus nobis quæ humaniorem Venerem pluris facimus, odio esse.

THAIS THESSALÆ. XXXIII.

HAud unquam putassem fore ut post tantam familiaritatem nasceretur mihi aliquod cum Euxippa dissidium. Ac cætera quidem in quibus ei utilis fui sub ejus adventum cùm e Samo adnavigasset, non exprobro. Sed cùm Pamphilus pecuniam mihi daret, scis id tu quoque quàm multam; quòd is cum hac aliquando rem

ἡμῖν διδόντος ἀργύριον, ὅτι ταύτῃ ποτὲ ἐντυγχάνειν ἐδόκει, τὸ μειράκιον οὐ προσήμην. ἀλλὰ καλῶς ἡμᾶς ἀντὶ τούτων ἠμείψατο, τῇ κάκιςα ἀπολουμένῃ Μεγάρᾳ χαρίζεσθαι θέλουσα. πρὸς ἐκείνην δ' ἦν τις παλαιά μοι διὰ Στράτωνα ὑπόνοια. ἀλλὰ ταύτην μὲν ὀυδὲν ᾤμην ποιεῖν παράλογον κακῶς λέγουσάν με. ἀλῶα δ' ἦν· κἀπὶ τὴν παννυχίδα πᾶσαι, ὥσπερ ἦν εἰκὸς, παρ' ἡμῖν. ἐθαύμαζον δὲ τῆς Εὐξίππης. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον κιχλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη, τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο. εἶτα Φανερῶς ποιήματα ᾖδεν εἰς τὸν οὐκ ἔθ' ἡμῖν προσέχοντα ἐραςήν. κἀπὶ τούτοις μὲν ἧττον ἤλγουν. ἐπαναισχυντήσασα δὲ εἰς τὸ Φῦκός με καὶ τὸν παιδέρωτα ἔσκωπτεν. ἐδόκει δέ μοι πάνυ κακῶς πράττειν ὡς μηδὲ κάτοπτρον κεκτῆσθαι. εἰ γὰρ οἶδεν ἑαυτὴν χρῶμα σανδαράχης ἔχουσαν, οὐκ ἂν

habere videretur: adolefcentem non admittebam. Egregie vero nobis vicem pro his illa rependit, perditiffimæ illi Megaræ gratificari cupiens. in illam autem habebam veterem quandam propter Stratonem fufpicionem. Sed hanc nihil arbitrabar facere præter opinionem fi mihi malediceret. Haloa vero erant: & ad pervigilium omnes erant, ut par erat, apud nos. Mirabar autem Euxippen. Primùm enim cum illa rifus ineptos & cavillationes inceptans, animum infenfum declarabat. deinde palam carmina canebat, in illum qui nobis non amplius addictus effet amatorem. Et ex his quidem minus doloris hauriebam. impudentiæ vero indulgens, in fucum me & pæderotem dicteriis inceffebat. Vifa autem mihi eft in re tenui admodum effe, ita ut ne fpeculum quidem poffideret. Si enim fciret fe colorem fandarachæ

ἡμᾶς εἰς ἀμορφίαν ἐβλασφήμει. ἐμοὶ μὲν οὖν βραχὺ μέλει περὶ τούτων. ἀρέσκειν γὰρ τοῖς ἐρασταῖς οὐχὶ Μεγάρᾳ καὶ Εὐξίππῃ βούλομαι ταῖς πιθήκοις. δεδήλωκα δέ σοι ἵνα μή μ' ἔτι μέμψῃ. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμμασιν οὐδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν.

ΘΑΪΣ ΕΥΘΥΔΗΜΩι.

Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. εἶτα σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χεῖρας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς. τὴν δὲ ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ἰδὼν πρότερον παρέρχῃ. ἐμάνης Εὐθύδημε, οὐκ οἶδας οἷός ἐστιν ὁ σοφιστὴς οὗτος ὁ ἐσκυθρωπα-

habere, haud nobis ob deformitatem conviciaretur. Equidem parum hæc curo. placere enim Amatoribus, non Megaræ & Euxippæ, simiis illis, volo. Indicavi tibi, ne me adhuc aliquando incusares. Ulciscar enim eas non cavillationibus neque conviciis, sed his rebus quibus maxime mordeantur & doleant. Adoro autem ultionis deam.

THAIS EUTHYDEMO. XXXIV.

EX quo philosophari in animum induxisti superbus factus es, & supercilia supra tempora attollis. Deinde philosophi habitu præditus, & librum in manibus tenens, insolenti incessu in Academiam te confers. Nostram vero domum quasi nec videris antea præteris. Insanis Euthydeme. nescis cujusmodi sit Sophista iste

κὼς καὶ τοὺς θαυμαϛοὺς τούτους διεξιὼν πρὸς ὑμᾶς λόγους. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν πράγματα, πόσος ἐϛὶν οἴει χρόνος, ἐξ οὗ παρέχει βουλόμενος ἐντυχεῖν. προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ. τότε μὲν οὖν αὐτὸν οὐ προσιέμην. σὲ γὰρ περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι μᾶλλον ἐβουλόμην, ἢ τὸ παρὰ πάντων σοφιϛῶν χρυσίον. ἐπεὶ δέ σε ἀποτρέπειν ἔοικε τῆς μεθ' ἡμῶν συνηθείας, ὑποδέξομαι αὐτόν. καὶ εἰ βούλει τὸν διδάσκαλον τουτονὶ τὸν μισογύναιον ἐπιδείξω σοι νυκτὸς οὐκ ἀρκούμενον ταῖς συνήθεσιν ἡδοναῖς. λῆρος ταῦτα εἰσὶ καὶ τύφος καὶ ἐργολάβεια μειρακίων ὦ ἀνόητε. οἴει δὲ διαφέρειν ἑταίρας σοφιϛήν; τοσοῦτον ἴσως ὅσον οὐ διὰ τῶν αὐτῶν ἑκάτεροι πείθειν. ἐπεὶ ἕν γε ἀμφοτέροις τέλος πρόσκειται τὸ λαβεῖν. πόσῳ δὲ ἀμείνους ἡμεῖς καὶ εὐσεβέϛεραι. οὐ λέγομεν θεοὺς οὐκ εἶναι. ἀλλὰ πι-

ſuperciliosſus, qui mirificas iſtas diſputationes vobis enarrat. Sed mihi negotium, quamdudum putas eſſe, cum faceſſit, cupiens mei copiam impetrare. Confert autem ſe perditus ad Herpyllidem Megaræ ancillam. Tunc quidem eum non admittebam. etenim in tuo complexu dormire majoris faciebam quam omne Sophiſtarum aurum. Quoniam vero te avertere videtur a noſtra conſuetudine, eum recipiam. Et ſi vis, Magiſtrum huncce mulierum oſorem faxo ut videas non eſſe noctu contentum conſuetis voluptatibus. Hæc nugæ ſunt & faſtus & mercedis ab adoleſcentibus emunctio, o demens. Putasne verò differre a meretrice Sophiſtam? tantillum fortaſſe, quod non per eadem perſuadere conantur. nam unus utique ambobus finis propoſitus eſt, nempe Accipere. Quanto vero meliores nos & magis piæ! Non dicimus,

ϛεύομεν ὀμνύουσι τοῖς ἐραϛαῖς ὅτι φιλοῦσιν ἡμᾶς. οὐδ' ἀξιοῦμεν ἀδελφαῖς καὶ μητράσι μίγνυσθαι τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οὐδὲ γυναιξὶν ἀλλοτρίαις. εἰ μὴ ὅτι τὰς νεφέλας ὁπόθεν εἶεν, καὶ τὰς ἀτόμους ὁποῖαι, ἀγνοοῦμεν, διὰ τοῦτο ἥττους δοκοῦμέν σοι τῶν σοφιϛῶν. καὶ αὐτὴ παρὰ τούτοις ἐσχόλακα καὶ πολλοῖς διείλεγμαι. οὐδεὶς ἑταίραις ὁμιλῶν τυραννίδας ὀνειροπολεῖ καὶ ϛασιάζει τὰ κοινά. ἀλλὰ σπάσας τὸν ἑωθινὸν καὶ μεθυσθεὶς, εἰς ὥραν τρίτην ἢ τετάρτην ἠρεμεῖ. παιδεύομεν δὲ οὐ χεῖρον ἡμεῖς τοὺς νέους. ἐπεὶ σύγκρινον εἰ βούλει Ἀσπασίαν τὴν ἑταίραν καὶ Σωκράτην τὸν σοφιϛὴν, καὶ πότερος ἄμεινον αὐτῶν ἐπαίδευσεν ἄνδρας λόγισαι. τῆς μὲν γὰρ ὄψει μαθητὴν Περικλέα· τοῦ δὲ, Κριτίαν. κατάβαλλε τὴν μωρίαν ταύτην καὶ ἀηδίαν, ὁ ἐμὸς ἔρως Εὐθύδημε· οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιού-

non eſſe Deos, ſed credimus jurantibus amatoribus quòd nos ament. Neque volumus ut cum ſororibus & matribus rem habeant viri: ſed ne cum alienis quidem uxoribus. Niſi forte quia nubes unde exiſtant, & atomi quales ſint, ignoramus, ob eam cauſam Sophiſtis deteriores tibi videmur. Et ipſa his vacavi, & cum multis diſſerui. Nemo cum meretricibus conſuetudinem habens tyrannides ſomniat, & ſeditionibus Remp. turbat; ſed matutino potu *quis* inebriatus, in tertiam aut quartam horam quieſcit. Inſtituimus autem nos non deterius adoleſcentes. Etenim contende, ſi vis, inter ſe meretricem Aſpaſiam & Socratem illum Sophiſtam: & uter ipſorum melius docuerit viros conſidera. Illius enim videbis diſcipulum Periclem; hujus Critiam. Depone iſtam ſtultitiam & inſuavitatem, meus Amor o Euthydeme: (Non decet triſtis

τοις ὄμμασι. καὶ πρὸς τὴν ἐρωμένην ἧκε τὴν ἑαυτοῦ οἷος ἐπανελθὼν ἀπὸ Λυκίου πολλάκις τὸν ἱδρῶτα ἀποψώμενος. ἵνα μικρὰ κραιπαλήσαντες ἐπιδειξώμεθα ἀλλήλοις τὸ καλὸν τέλος τῆς ἡδονῆς. καὶ σοὶ νῦν μάλιςά γε Φανοῦμαι σοφή. οὐ μακρὸν δίδωσιν ὁ δαίμων χρόνον τοῦ ζῆν. μὴ λάθῃς τοῦτον εἰς αἰνίγματα καὶ λήρους ἀναλώσας.

ΣΙΜΑΛΙ'ΩΝ ΠΕΤΑ'ΛΗι.

'ΕΙ μὲν ἡδονὴν σοί τινα Φέρειν ἢ Φιλοτιμίαν πρός τινας τῶν διαλεγομένων διει, τὸ πολλάκις ἡμᾶς ἐπὶ τὰς θύρας Φοιτᾷν, καὶ τοῖς πεμπομένοις πρὸς τοὺς εὐτυχεςέρους ἡμῶν θεραπαινιδίοις ἀποδύρεσθαι, οὐκ ἀλόγως ἡμῖν ἐντρυΦᾷς. ἴσθι μέν τοι, καί τοι ποιῶν οἶδα πρᾶγμα ἀσύμΦορον ἐμαυτῷ,

& tetricus adſpectus tales oculos.) et ad Amicam veni tuam, qualis a Lyceo reverſus ſæpe *veniebas* ſudorem abſtergens; ut cum pauxillùm vino indulſerimus oſtendamus nobis mutuo pulchrum illum finem voluptatis. Et tibi nunc equidem quam maximè videbor ſapiens. Non longum dat Deus tempus vivendi. ne committas ut illud imprudens in ænigmata & nugas impendas. Vale.

SIMALION PETALÆ. XXXV.

Si voluptatem tibi aliquam adferre aut honorem apud nonnullos confabulantium id exiſtimas, quòd frequenter ad fores tuas accedimus, & coram ancillulis, quæ ad feliciores quam nos ſumus mittuntur, conquerimur; non immerito nobis inſultas. Scito tamen, quan-

οὕτω με διακείμενον ὡς ὀλίγοι τῶν ἐντυγχανόντων σοι νῦν ἀμεληθέντες ἂν διατεθεῖεν. καί τοι γε ᾤμην τὸν ἄκρατον ἔσεσθαί μοι κατηγόρημα ὃν παρ' Εὐφρονίῳ τρίτην ἑσπέραν πολλήν τινα ἐφορησάμην ὡς δὴ τὰς παρὰ τὴν νυκτὰ φροντίδας διωσόμενος, τότε δὲ ἄρα ἐναντίως ἔσχεν. ἀνεῤῥίπισε γάρ μου τὴν ἐπιθυμίαν, ὥστε κλάιοντά με καὶ βρυχώμενον, ἐλεεῖσθαι μὲν παρὰ τοῖς ἐπιεικεστέροις· γέλωτα δὲ τοῖς ἄλλοις παρέχειν. μικρὰ δὲ ἔπεστι μοι παραψυχὴ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύθιον· ὅ μοι ὑπὸ τὴν λυπρὰν τῷ συμποσίῳ μέμψιν προσέῤῥιψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων. ὡς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη. εἰ δή σοι ταῦτα ἡδονὴν φέρει, ἀπόλαυε τῆς ἡμετέρας μερίμνης. κἂν ᾖ σοι φίλον διηγοῦ τοῖς νῦν μὲν μακαριωτέροις ἡμῶν, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἂν ὥσπερ ἡμεῖς ἔχωσιν

quam non ſim neſcius me rem mihi inutilem facere, ſic me affectum eſſe, ut pauci eorum qui nunc tecum rem habent affecti eſſent, ſi abs te contemnerentur. Putabam equidem merum illud mihi ſolatio fore quod apud Euphronium tertio abhinc veſpere largâ copiâ hauſeram, tanquam ſcilicet nocturnas curas propulſaturus; id vero contra accidit. excitavit enim libidinem meam: ita ut lacrymans & rugiens æquioribus quidem commiſerationem, reliquis autem riſum excitarem. Exiguum quiddam mihi reſtat quod me reficiat, & langueſcens jam ſolatium, quod in me ſub triſtem illam in convivio conqueſtionem jaculata es, ex ipſis capillis evellens. quaſi non omnibus quæ a nobis mittuntur offendaris. Si ergo voluptatem tibi hæc afferunt, fruere noſtra ſollicitudine; &, ſi tibi videtur, narra illis qui nunc ſunt nobis beatiores; non multo

ἀνι-

ἀνιατομένοις. εὔχου μέν τοι μηδέν σοι νεμεσῆσαι ταύτης τῆς ὑπεροψίας τὴν Ἀφροδίτην. ἕτερος ἂν λοιδορούμενος ἔγραφε καὶ ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐγὼ δεόμενος καὶ ἀντιβολῶν. ἐρῶ γὰρ ὦ Πετάλη κακῶς. Φοβοῦμαι δὲ μὴ κάκιον ἔχων μιμήσομαί τινα τῶν περὶ τὰς ἐρωτικὰς μέμψεις ἀτυχεστέρων.

ΠΕΤΑ'ΛΗ ΣΙΜΑΛΙ'ΩΝΙ.

Ἠβουλόμην μὲν ὑπὸ δακρύων ἑταίρας τρέφεσθαι οἰκίαν. λαμπρῶς γὰρ ἂν ἔπραττον ἀφθόνων τούτων ἀπολαύουσα παρὰ σοῦ· νῦν δὲ δεῖ χρυσίου ἡμῖν, ἱματίων, κόσμου, θεραπαινίδων. ἡ τοῦ βίου διοίκησις ἅπασα ἐντεῦθεν. οὐκ ἔστιν ἐν Μυῤῥινοῦντι πατρῷον ἐμοὶ κτημάτιον, οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρίοις ἐμοὶ μέταλλον, ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυ-

post vero, cùm ipsis ut nobis res ceciderit, dolorem percipient. precare tamen, nequid ob hanc superbiam Venus tibi succenseat. Alius fortasse ad te scribens objurgasset, ego autem precor & supplico. Amo enim o Petala perdite. & vereor ne pejus adhuc affectus, imiter aliquem eorum qui circa amatorias querelas sunt nimis infelices.

PETALA SIMALIONI. XXXVI.

VEllem equidem lacrymis ali meretricis familiam. Splendide enim viverem, uberes eas abs te percipiens. Nunc vero opus est auro nobis, vestibus, ornatu, ancillis. Hinc pendet omnis vitæ ratio ac cura. Non habeo in Myrrhinunte paternam possessionem, nec in argentifodinis metallum, sed mercedulas, & infelicia ista ac gemitibus plena stultorum ama-

χεῖς αὗται καὶ κατεσεσαγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες. σοὶ δὲ ἐνιαυτὸν ἐντυγχάνουσα ἀδημονῶ. καὶ αὐχμηρὰν μὲν ἔχω τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἰδοῦσα τὸν χρόνον τοῦτον μύρον· τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τρίχινα προβαλλομένη Ταραντινίδια αἰσχύνομαι τὰς φίλας. οὕτως ἀγαθόν τί μοι γένοιτο. εἶτα οἴει μέ σοι παρακαθημένην πόθεν ζήσειν; ἀλλὰ δακρύεις; πεπαύσῃ μετὰ μικρόν. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεινήτω τὸ καλόν. θαυμάζω δέ σου καὶ τὰ δάκρυα ὡς ἔστιν ἀπίθανα. δέσποινα Ἀφροδίτη. φιλεῖς ἄνθρωπε φῂς, καὶ βούλει σοι τὴν ἐρωμένην διαλέγεσθαι. ζῆν γὰρ χωρὶς ἐκείνης μὴ δύνασθαι. τί οὖν οὐ ποτήρια ἐστὶν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῖν, μὴ χρυσία τῆς μητρὸς, μὴ δάνεια τοῦ πατρὸς κομιούμενος. μακαρία Φιλώτης, τοῖς εὐμενεστέροις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνην αἱ Χάριτες, οἷον ἐραστὴν ἔχει Μενεκλείδην,

torum munuſcula. Tecum vero annum nunc conſuetudinem habens tædio maceror. & tum caput habeo ſqualidum, ut quæ ne viderim quidem per iſtud tempus unguentum: tum vero his vetuſtis & cilicinis amiciri Tarentinis veſtibus apud amicas pudet, ita mihi bene ſit. Et tu putas me tibi aſſiſtentem alicunde victum habituram? At vero lacrymaris? brevi deſines. Ego autem niſi ſit qui det, eſuritura ſum probe. Miror vero & lacrymas tuas quam ſint abſurdæ. Proh domina Venus! Amas, mi homo, ut ais, & vis amicam tibi copiam ſui facere: vivere enim ſine illa te non poſſe *ais*. Quid? ergone nulla ſunt pocula vobis domi? nonne aurum matris, nonne fœnus patris *clam* exactum allaturus? Beata Philotis! faventioribus oculis eam adſpexerunt Gratiæ. qualem amatorem habet Meneclidem! qui quotidie dat aliquid. me-

ὃς καθ' ἡμέραν δίδωσί τι. ἄμεινον γὰρ ἢ κλάειν. ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρηνῳδὸν οὐκ ἐραστὴν ἔχω. στεφάνιά μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ πέμπει. καὶ κλάειν δι' ὅλης φησὶ τῆς νυκτός. ἐὰν φέρῃς τὶ ἧκε μὴ κλάιων, εἰ δὲ μὴ, σεαυτὸν οὐχ ἡμᾶς ἀνιάσεις.

ΜΥΡΡΙΝΗ ΝΙΚΙΠΠΗι.

'ΟΥ προσέχει μοι τὸν νοῦν Δίφιλος, ἀλλὰ ἅπαξ ἐπὶ τὴν ἀκάθαρτον Θεττάλην νένευκε, καὶ μέχρι μὲν τῶν 'Αδωνίων καὶ ἐπίκωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ κοιμησόμενος ἐφοίτα. ἤδη μέν τοι ὡς ἄν τις ἀκιζόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν καὶ τά γε πλεῖστα ὑπὸ τοῦ Ἕλικος ὁπότε μεθυσθείη ὁδηγούμενος· ἐκεῖνος γὰρ τῆς Ἑρπυλλίδος ἐρῶν τὴν παρ' ἡμῖν ἠγάπα σχολήν. νῦν μέν τοι δῆλός ἐστι

lius enim *hoc*, quam flere. Ego vero misera lamentatorem non amatorem habeo; corollas mihi & rosas tanquam præmature mortui sepulcro mittit: & flere se tota nocte ait. Si quid attuleris veni sine lacrymis; sin minus, tibi ipsi eris causa mœroris.

MYRRHINA NICIPPÆ. XXXVII.

NOn habet mei rationem Diphilus, sed totus ad impuram illam Thessalam propendet. Equidem usque ad Adonia etiam comessabundus ad nos ac dormiturus veniebat; jam tum tamen quasi aliquis fastidiosus & amasium seipsum faciens, ac plerumque ab Helice cùm ebrius esset deductus; (ille enim Herpyllidem amans apud nos otiari non aspernabatur) nunc autem palam præ se fert se prorsus non ad nos ventu-

μὴ δ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος. τέσσαρας γὰρ ἑξῆς ἡμέρας ἐν τῷ Λύσιδος κήπῳ μετὰ Θεττάλης καὶ τοῦ κάκιϛ' ἀπολουμένου Στρογγυλίωνος, ὃς ταύτην αὐτῷ προὐμνηϛεύσατο τὴν ἐρωμένην ἐμοί τι προσκρούσας, κραιπαλᾷ. γραμματίδια μὲν οὖν καὶ θεραπαινίδων διαδρομαὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα, μάτην διήνυϛαι καὶ ὀυδὲν ἐξ αὐτῶν ὄφελος. δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι καὶ ὑπερεντρυφᾷν ἡμῖν. λοιπὸν οὖν ἀποκλέιειν. κἂν ἔλθῃ ποτὲ πρὸς ἡμᾶς κοιμηθησόμενος, εἰ δὴ κνίσαι ποτὲ ἐκείνην βουληθείη, διασώσασθαι. εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῷ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι. ἐὰν δὲ μὴ δ' οὕτως ἀνύσωμεν, θερμοτέρου τινὸς ἡμῖν ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι φαρμάκου δεῖ. δεινὸν γὰρ οὐ τοῦτο μόνον εἰ τῶν παρ' αὐτοῦ μισθωμάτων ϛερησόμεθα, ἀλλ' εἰ Θεττάλῃ γέλωτα παρέξομεν. ἔϛι σοι πειραθὲν

rum. quatuor enim totos ex ordine dies in Lysidis horto cum Thessala & perditissimo illo Strongilione (qui hanc ei conciliavit amicam, mihi nonnihil offensus) comessatur. Literæ quidem *ad eum missæ* & famularum discursitationes, & quæ ejus generis sunt, hæc frustra sunt transacta, & nullus inde usus. immo videtur mihi ex istis magis inflatus esse, & nobis illudere. Reliquum est igitur ut *eum* excludamus, atque si aliquando ad nos venerit dormiturus, etiamsi illam molestia voluerit afficere, repellamus. solet enim fastus si contemnatur frangi. Quod si ne sic quidem aliquid effecerimus, vehementiore quodam nobis, ut illis qui valde ægrotant, opus remedio. Etenim non illud solum grave & intolerabile est, si mercede quæ ab eo proficiscitur privabimur; verum si Thessalæ rldendi materiam præbebimus. Est tibi probatum, ut

ὡς φὴς πολλάκις ἐφ' ἡλικίας φίλτρον, τοιούτου τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τύφον ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν. ἐπικηρυκευσόμεθα δὴ αὐτῷ καὶ δακρύσομεν πιθανῶς, καὶ τὴν Νέμεσιν δεῖν αὐτὸν ὁρᾷν εἰ οὕτως ἐμὲ περιόψεται ἐρῶσαν αὐτοῦ, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἐροῦμεν καὶ πλασόμεθα. ἥξει γὰρ ὡς ἐλεῶν δήπου με καιομένην ἐπ' αὐτῷ· μεμνῆσθαι γὰρ τοῦ παρελθόντος χρόνου καὶ τῆς συνηθείας ἔχειν καλῶς ἐρεῖ, φυσῶν ἑαυτὸν ὁ λάσαυρος. συλλήψεται δὲ ἡμῖν καὶ ὁ Ἕλιξ· ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον. βραχύ μοι μέλει. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἢ ἐμοὶ ζῆν ἢ τεθνάναι Θεττάλῃ.

ais, perſæpe in adoleſcentia philtrum. ejusmodi quodam indigemus auxilio, quod nimium ejus faſtum atque etiam temulentiam *quaſi ſcopis* expurget. Nuncios itaque quaſi de pace ad eum mittemus, & lacrymabimus apte ad fidem faciendam: atque oportere eum, deam ultionis reſpicere ſi me, ſic amantem ipſum, negligat: aliaque id genus dicemus, atque ſingemus. Veniet nimirum miſerans amore ipſius ardentem; meminiſſe enim præteriti temporis & conſuetudinis æquum eſſe & honeſtum dicet, inflans ſeipſum impurus. Accommodabit etiam operam ſuam nobis Helix; ad illum enim Herpyllis ſe accinget. Sed dubia ſolent eſſe philtra, & in perniciem erumpere. parum id curo. oportet enim eum aut mihi vivere, aut Theſſalæ mori.

ΜΕΝΕΚΛΕΙΔΗΣ ΕΥΘΥΚΛΕΙ.

Οἴχεται Βακχὶς ἡ καλὴ Εὐθύκλεις φίλτατε οἴχεται· πολλά τέ μοι καταλιποῦσα δάκρυα καὶ ἔρωτος ὅσον ἡδίστου τὸ τέλος οὐ πονηροῦ τὴν μνήμην. οὐ γὰρ ἐκλήσομαι ποτὲ Βακχίδος. οὐχ οὕτως ἔσαι χρόνος. ὅσην συμπάθειαν ἐνεδείξατο. ἀπολογίαν ἐκείνην καλῶν οὐκ ἄν τις ἁμαρτάνοι τοῦ τῶν ἑταιρῶν βίου. καὶ εἰ συνελθοῦσαι ἅπασαι πανταχόθεν εἰκόνα τινὰ αὐτῆς ἐν Ἀφροδίτης ἢ Χαρίτων θεῖεν, δεξιὸν ἄν τι μοι ποιῆσαι δοκοῦσιν. τὸ γὰρ θρυλλούμενον ὑπὸ πάντων, ὡς πονηραὶ, ὡς ἄπισοι, ὡς πρὸς τὸ λυσιτελὲς βλέπουσαι μόνον, ὡς ἀεὶ τοῦ διδόντος, καὶ τίνος οὐκ ἄιτιαι κακοῦ τοῖς ἐντυγχάνουσι, διαβολὴν ἐπέδειξεν ἀφ᾽ ἑαυτῆς ἄδικον. οὕτω πρὸς τὴν κοινὴν βλασφημίαν τῷ ἤθει παρετάξατο.

MENECLIDES EUTHYCLI. XXXVIII.

DEcessit formosa Bacchis, Euthycles charissime, decessit! multasque mihi lacrymas reliquit, & amoris quam dulcissimi, nec postremo mali tamen, memoriam. Non enim oblivi-ſcar unquam Bacchidis, non veniet illud tempus. Quantam propensionem voluntatis præ se tulit! Defensionem eam si quis vocet vitæ meretricum, non erraverit. &, si congressæ in unum omnes undique, simulacrum quoddam ejus in Veneris aut Gratiarum *templo* collocarent, rem bellam fecisse mihi viderentur. Nam quod ab omnibus cantatur, eas malas esse, insidas, ad lucrum duntaxat respicere, semper danti adhærere: enim vero cujus non mali causas esse eis, qui rem cum ipsis habent? *hæc omnia* calumniam esse injustam ostendit suo exemplo,

οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα μεθ' ὅσης παρασκευῆς καὶ θεραπείας ἐσόβει, εὐνούχους ὑπισχνούμενος καὶ θεραπαίνας καὶ κόσμον τινὰ βαρβαρικόν. καὶ ὅμως ἄκουσα αὐτὸν οὐ προσίετο· ἀλλ' ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ δημοτικόν. καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανέχουσα, τὰς Σατραπικὰς ἐκείνας καὶ πολυχρύσους δωρεὰς διωθεῖτο. τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν, ὅσον ἀργυρίου προτείνοντα. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. ὡς χρηστὸν ἦθος οὐκ εἰς εὐδαίμονα βίου προαίρεσιν δαίμων τὶς ὑπήνεγκεν. εἶτ' οἴχεται ἡμᾶς ἀπολιποῦσα, καὶ κείσεται λοιπὸν μόνη ἡ Βακχίς. ὡς ἄδικον ὦ Φίλαι μοῖραι. ἔδει γὰρ αὐτῇ συγκατακεῖσθαί με καὶ νῦν ὡς τότε. ἀλλ' ἐγὼ μὲν περίειμι καὶ τροφῆς ψαύω,

adeo cum moribus ſuis oppoſuerat ſe communi maledicentiæ. Scis Medum illum qui à Syria huc appulerat, quanta cum famulorum turba & apparatu ſe inſerebat! Eunuchos pollicens & ancillas & ornatum quendam Barbaricum; & tamen volens eum non admittebat: ſed contenta erat ſi ſub mea læna dormiret, ſub hac tenui & vulgari: & quæ a nobis parce mittebantur iis acquieſcens, ſatrapica illa & aurata dona repellebat. Quid vero? Aegyptium illum mercatorem ut rejecit! quantum auri porrigentem! Nihil illâ melius ſat ſcio fieri poſſet. Quam bonos mores non extulerat fortuna ad felicis vitæ conditionem. Ergo deceſſit, nobis relictis, & jacebit in poſterum ſola Bacchis! quàm iniquum o charæ Parcæ! oportebat enim cum illa me nunc etiam jacere, ut tunc. At ego ſuperſtes ſum, & cibum attingo, & cum ſodalibus ſer-

καὶ διαλέξομαι τοῖς ἑταίροις. ἡ δὲ οὐκ ἔτι με φαιδροῖς τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα. οὐδὲ ἵλεως καὶ εὐμενὴς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις κολάσμασιν. ἀρτίως μὲν οἷον ἐφθέγγετο, οἷον ἔβλεπεν. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνίδρυντο. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν· ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ πειθώ. ἅπαντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. ὅλαις ταῖς Χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. ἔῤῥει τὰ παρὰ τὰς πόσεις μινυρίσματα. καὶ ἡ τοῖς ἐλεφαντίνοις δακτύλοις κρουομένη λύρα ἔῤῥει. κεῖται δὲ ἡ πάσαις μέλουσα Χάρισι κωφὴ, λίθος, καὶ σποδιά. καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῇ οὕτω Θεαγένη συλήσασα ἀνηλεῶς, ὡς ἐκ πάνυ λαμπρᾶς οὐσίας τὸν ἄθλιον χλαμύδιον ἁρπάσαντα καὶ πέλτην οἴχεσθαι στρατευσόμενον· Βακχὶς δὲ ἡ

mones miſcebo; illa vero non amplius me hilaribus oculis ſpectabit ſubridens: nec, placida ac clemens noctem tranſiget in jucundiſſimis illis caſtigatiunculis. Tantùm modò ut loquebatur, ut intuebatur! quot Sirenes in colloquiis ejus ſitæ erant! Quam vero ſuave & intemeratum ab oſculis nectar ſtillabat. In ſummis ut mihi perſuadeo labris ejus ſedit Suada. Totum illa ceſtum ſibi circumdederat, cum omnibus ſimul Gratiis Venerem complexa. Evanuerunt illæ inter potandum cantillationes: & illa eburneis digitis pulſari ſolita lyra evanuit. Jacet illa omnibus adamata Gratiis, muta, lapis, & cinis. Ac Megara quidem immane ſcortum vivit, quæ Theagenem ita crudeliter deprædata eſt, ut ex tam ſplendidis facultatibus miſer ille arreptâ chlamydulâ & parmâ abierit militatum; Bacchis autem quæ amatorem diligebat mortua

τὸν ἐραστὴν φιλοῦσα ἀπέθανε. ῥάων γέγονα πρὸς σὲ ἀποδυράμενος Εὐθύκλεις φίλτατε. ἡδὺ γάρ μοι τὶ δοκεῖ περὶ ἐκείνης καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν. οὐδὲν γὰρ ἢ τὸ μεμνῆσθαι καταλέλειπται. Ἔρρωσο.

ΜΕΓΑ'ΡΑ ΒΑΚΧΙ'ΔΙ.

Σοὶ μόνῃ ἐραστὴς γέγονεν ὃν φιλεῖς οὕτως ὥστε τὸ μὴ δὲ ἀκριβῶς αὐτοῦ διαζευχθῆναι δύνασθαι. τῆς ἀηδίας. δέσποινα Ἀφροδίτη. κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον. ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ὑμῖν ἀπήγγειλεν. οὐχ ἥκεις εἰ μὴ δι᾽ ἐκείνην. οὐδὲ τὰς φίλας ἰδεῖν γυναῖκας ἀνασχομένη. σώφρων γέγονας σὺ καὶ φιλεῖς τὸν ἐραστήν. μακαρία τῆς εὐφημίας· ἡμεῖς δὲ καὶ πόρναι καὶ ἀκόλαστοι. ὑπῆρξε. καὶ Φίλωνι συκίνη βακτηρία. ὀργίζομαι

eſt! Levatus nonnihil ſum apud te lamentis effuſis Euthycles chariſſime. dulce enim quiddam mihi videtur de illa loqui & ſcribere: nihil enim aliud quam meminiſſe reliquum eſt. Vale.

MEGARA BACCHIDI. XXXIX.

Tibi ſoli amator contigit, quem ita diligis, ut, quod dicitur, ne gry quidem ab eo ſejungi poſſis. Quæ hæc eſt inſuavitas, proh Domina Venus! cùm ſis invitata tam longo tempore à Glycera; (inde à Dionyſiis enim vobis nunciavit) non venis; opinor, propter illum neque amicas tuas videre ſuſtinens. Caſta tu facta es, & diligis amatorem. Beata ob hanc laudem! Nos vero ſcorta, & protervæ. Fuit & Philoni ficulneus baculus. iraſcor enim, per

γὰρ νὴ τὴν μεγάλην θεόν. πᾶσαι γὰρ ἦμεν, Θετ-
τάλη, Μυῤῥίνη, Χρυσίον, Εὐξίππη. ὅπου καὶ Φι-
λουμένη καί τοι γεγαμημένη προσφάτως καὶ ζη-
λοτυπουμένη, τὸν καλὸν ἀποκοιμίσασα τὸν ἄνδρα,
ὀψὲ μὲν ὅμως δὲ παρῆν. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν
Ἄδωνιν περιέψυχες, μή που καταλειφθέντα αὐτὸν
ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ Περσεφόνη παραλάβῃ.
οἷον ἡμῶν ἐγένετο τὸ συμπόσιον, τὶ γὰρ οὐχ ἀψο-
μαί σου τῆς καρδίας, ὅσων χαρίτων πλῆρες. ᾠδαὶ,
σκώμματα, πότος εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, μύρα,
σέφανοι, τραγήματα. ὑποσκίοις τισὶ δάφναις ἦν ἡ
κατάκλισις. ἓν μόνον ἡμῖν ἔλειπε, σύ· τὰ δ᾽ ἄλ-
λα, οὔ. πολλάκις ἐκραιπαλήσαμεν· οὕτω δὲ ἡδέως,
ὀλιγάκις. τὸ γοῦν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρ-
ψιν, δεινή τις φιλονεικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ
Μυῤῥίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς· ποτέρα κρείττω καὶ ἁ-

Magnam Deam. Omnes aderamus, Theſſala, Myrrhina, Chryſium, Euxippe: quin & Philumena quamvis recens nupta, & zelotypiæ mariti obnoxia, ſero quidem attamen aderat, ſopito egregio illo marito. Tu vero nobis ſola Adonin fovebas, ne forte relictum eum à te ſuâ Venere, Proſerpina ad ſe traduceret. Quale convivium nobis fuit! (cur enim cor tuum non pungam?) quot Gratiis plenum! cantiones, ſalſa dicteria, compotatio usque ad gallorum cantum, unguenta, coronæ, bellaria. ſub umbroſis quibusdam lauris erat accubatio. unum nobis ſolum deerat, tu: cætera minime. Sæpe comeſſatæ ſumus: raro tam ſuaviter. Quod vero maximam nobis peperit delectationem: gravis quædam contentio erat in Thryallidem & Myrrhinam de natibus, utra meliores & teneriores oſtendere poſſet. atque primum Myrrhina ſoluto cingulo:

παλαιτέραν ἐπιδείξει. καὶ πρώτη Μυῤῥίνη τὸ ζώνιον λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον, δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἷόν τι μελίπηκτον γάλα τὴν ὀσφῦν ἀνεσάλευσεν, ὑποβλέπουσα εἰς τοὐπίσω πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς. ἠρέμα δ' οἷον ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν ὑπεστέναξεν. ὥςε ἐμὲ νὴ τὴν Ἀφροδίτην καταπλαγῆναι. οὐ μὴν ἀπεῖπέ γε ἡ Θρυαλλὶς, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ παρευδοκίμησεν αὐτήν. οὐ γὰρ διὰ παραπετασμάτων ἐγώ φησιν ἀγωνίσομαι, οὐδὲ ἀκκιζομένη, ἀλλ' οἷον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἀγών. ἀπεδύσατο τὸ χιτώνιον· καὶ μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφῦν, ἰδοὺ σκόπει τὸ χρῶμα φησὶν ὡς ἀκριβὲς Μυῤῥίνη, ὡς ἀκήρατον, ὡς καθαρόν. τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτί· τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῷ μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. ἀλλ'

bombycinum autem erat ei indusium: per hoc tremulos, tanquam recens coagulatum lac, lumbos agitare cœpit, respectans retro ad motus clunium: leviter autem veluti patrans quiddam Venereum nonnihil suspirabat. ut ego, ita me Venus, obstupuerim. Non tamen animum despondebat Thryallis: immo protervitatis gloriam ei præripuit. Non enim, inquit, ego per vela certabo, neque tergiversando, sed tanquam in gymnico certamine; nullos enim amat prætextus certamen: Exuit indusium: & paululum obliquans lumbos, en adspice colorem inquit, quam exactus, ô Myrrhina, quam intemeratus, quam purus! purpuram *vide* in natibus hancce, & commissuram ad femora, & quam istorum nihil neque nimis turgidum, neque carne defectum. gelasinos *specta* in extremitatibus. Sed non tremunt profecto *mea* ut Myrrhinæ *nates*;

συγνώμην ἔχομέν σοι τῆς ὑπεροψίας· τοῖς Ἀλώοις δὲ ἐν Κολυττῷ ἑστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ. τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κήτιον καὶ κοράλλιον, καὶ τὸν Ἄδωνιν ὃν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἐραστῶν κραιπαλήσομεν. Ἔῤῥωσο.

ΦΙΛΟΥΜΕ'ΝΗ ΚΡΙ'ΤΩΝΙ.

ΤΙ' πολλὰ γράφων ἀνιᾷς σεαυτόν; πεντηκοντά σοι χρυσῶν δεῖ, καὶ γραμμάτων οὐ δεῖ. εἰ μὲν οὖν φιλεῖς, δός. εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνόχλει. Ἔῤῥωσο.

na ad adolescentem hæreditate pervenerunt. Nunc quidem damus tibi veniam superbiæ. Sed festo Aloorum in Colytto epulabimur apud Thessalæ amatorem; nam Veneris amatorem Thessala adornat. fac ergo ut venias tecum habens cetium & corallium, & Adonin quem nunc foves. Cum amatoribus enim perpotabimus. Vale.

PHILUMENA CRITONI. XL.

QUid multa scribendo crucias teipsum? quinquaginta aureis nummis opus est, literis vero nihil opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac tenax, ne sis molestus. Vale.

LIBER II.

ΛΑ'ΜΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙ'Ωι.

ΣΤ' ταύτης τῆς παῤῥησίας αἴτιος· ὢν βασιλεὺς, εἶτα ἐπιτρέψας καὶ ἑταίρᾳ γράφειν σοι· καὶ οὐχ ἡγησάμενος δεινὸν ἐντυγχάνειν τοῖς ἐμοῖς γράμμασιν ὅλῃ μοι ἐντυγχάνων. ἐγὼ δέσποτα Δημήτριε ὅταν μὲν ἔξω σε θεάσωμαι καὶ ἀκούσω μετὰ τῶν δορυφόρων καὶ τῶν ϛρατοπέδων καὶ τῶν πρέσβεων καὶ τῶν διαδημάτων, νὴ τὴν Ἀφροδίτην πέφρικα καὶ δέδοικα καὶ ταράττομαι καὶ ἀποϛρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον μὴ ἐπικαῶ τὰ ὄμματα· καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πολιορκητὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος· οἷον δὲ καὶ βλέπεις τότε ὡς μικρὸν καὶ πολεμικόν· καὶ ἀπιϛῶ ἐμαυτῇ καὶ λέγω. Λάμια, σὺ μετὰ τοῦδε καθεύδεις; σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς;

LAMIA DEMETRIO. I.

TU libertatis hujus caufa es. qui cùm Rex fis, tamen meretrici ad te fcribendi facultatem conceffifti: quique non putaveris indignum facinus, meas literas accipere, cùm me totam accipias. Equidem Domine Demetri, quando foris te video, & audio, cum fatellitibus, & exercitibus, & Legatis, & diadematis, ita mihi Venus propitia fit, horreo & metuo, & perturbor, & me averto tanquam à fole ne adurar oculos: atque tunc mihi verè Poliorceta ille effe videris Demetrius. ut vero etiam intueris tunc! quàm terribile & bellicum! atque ego mihi ipfi non credo, dicoque: Lamia, tu cum ifto dormis? tu tota nocte tibiis huic cantas? tibi nunc ifte literas mifit? tibi Gna-

σοὶ νῦν οὕτος ἐπέσαλκε; σοὶ Γνάθαιναν τὴν ἑταίραν συγκρίνει; καὶ ἠλογημένη σιωπῶ καὶ εὐχομένη θεάσασθαι παρ' ἑαυτῇ. καὶ ὅταν ἔλθῃς προσκυνῶ σε. καὶ ὅταν περιπλακεὶς μέγα φιλῇς, πάλιν πρὸς ἐμαυτὴν τἀναντία λέγω. οὗτός ἐσιν ὁ πολιορκητής; οὗτός ἐσιν ὁ ἐν τοῖς σρατοπέδοις; τοῦτον φοβεῖται Μακεδονία; τοῦτον ἡ Ἑλλάς; τοῦτον ἡ Θράκη; νὴ τὴν Ἀφροδίτην σήμερον αὐτοῖς τοῖς αὐλοῖς ἐκπολιορκήσω, καὶ ὄψομαι τί με διαθήσει. μεῖνον εἰς τρίτην, παρ' ἐμοὶ γὰρ δειπνήσεις, δέομαι. τὰ Ἀφροδίσια ποιῶ ταῦτα κατ' ἔτος. καὶ ἀγῶνα ἔχω εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑσέροις νικᾷ. ὑποδέξομαί δέ σε ἐπαφροδίτως καὶ ὡς ἔνι μάλισα πιθανῶς, ἄν μοι περιουσιῶσαι γένηται ὑπὸ σοῦ, μηδὲν ἀνάξιον τῶν σῶν ἀγαθῶν ἐξ ἐκείνης τῆς ἱερᾶς νυκτὸς ἔτι πεποιηκυῖα, καίτοι σοῦ τε ἐπιτρέποντος ὅπως ἂν βού-

thænam meretricem comparat? atque animi dubia taceo, precans ut apud me *te* videam. et cum veneris, adoro te, & quando circumfusus me impensius oscularis, rursus ad meipsam contraria dico: hiccine est ille expugnator? hiccine ille in exercitibus? hunc timet Macedonia? hunc Græcia? hunc Thracia? ita Venus mihi faveat ut hunc tibiis meis hodie expugnabo, ac videbo quid mihi facturus sit. Mane ad tertium usque diem, nam apud me cœnabis, rogo. Hæc sacra Veneris facio quotannis: & quasi certo atque contendo si priora a posterioribus vincantur. Excipiam autem te jucunde & quàm maxime fieri potest Veneris sacris convenienter: si copia abs te suppeditetur; quandoquidem nihil adhuc indignum tuis bonis, feci, post sacram illam noctem, te licet concedente ut quemadmodum vellem uterer meo corpore; sed recte eo

λωμαι χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι· ἀλλὰ κέχρημαι καλῶς καὶ ἀμίκτως πρὸς ἑτέρους. οὐ ποιήσω τὸ ἑταιρικόν· οὐδὲ ψεύσομαι δέσποτα ὡς ἄλλαι ποιοῦσιν. ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἐκείνου μὰ τὴν Ἄρτεμιν οὐδὲ προσέβλεψαν ἔτι πολλοί· οὐδὲ ἐπείρασαν, αἰδούμενοί σου τὰς πολιορκίας. ὀξύς ἐστιν ἔρως ὦ βασιλεῦ καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι. ἐλπίσας πτεροῦται· καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πτερορρυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς. διὸ καὶ μέγα τῶν ἑταιρουσῶν ἐστι σόφισμα, ἀεὶ τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτιθεμένας, ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς. πρὸς ὑμᾶς δὲ οὐδὲ ὑπερτίθεσθαι ἔξεστιν. ὥστε φόβον εἶναι κόρον. λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν, ποιεῖν· τὰ δὲ, μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ, δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ, κοσμεῖν σοι τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὁπωσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας μεσολαβούσας χρήσεις, ἵνα μᾶλλον ἐξάπτωνται τοῖς διαστήμασι

usa sum, neque promiscue ad alios. non faciam quod meretrices solent: neque mentiar Domine ut aliæ faciunt. me enim ex illo tempore, ita Diana mihi sit propitia, neque amplius adspexerunt multi: neque tentarunt, veriti tuas expugnationes. Velox est amor, ô Rex, & veniendo & avolando: sperans alatus fit; spe finitâ, mox ei pennæ defluunt desperato. Quapropter magnum est meretricum artificium, semper imminentem fruitionem amoris differendo, spe retinere amatores. (apud vos autem nec differre *nobis* licet, utpote timentibus fastidium *vestrum*) itaque nos oportet modo facere officium; modo infirmâ valetudine esse, *in speciem scilicet*, modo coenas instruere, modo domum ornare, intercipientes fruitionem, quavis de causa aliàs cito marcescentem: ut magis incendantur intervallis captu faciliores ipsorum

εὐα-

ἐκπλούστερχι αὐτῶν αἱ ψυχαὶ φοβουμένων μὴ ἄλλο πάλιν γένηται τῆς ἐν τῷ παρόντι τύχης κώλυμα. ταῦτα δὲ πρὸς μὲν ἑταίρους τάχα ἂν ἐδυνάμην, βασιλεῦ, φυλάττεσθαι καὶ τεχνιτεύειν· πρὸς δὲ σὲ ὃς οὕτως ἤδη ἔχεις ἐπ᾽ ἐμοὶ ὡς ἐπιδεικνύναι με καὶ ἀγάλλεσθαι πρὸς τὰς ἄλλας ἑταίρας, ὅτι πασῶν ἐγὼ πρωτεύω, μὰ τὰς φίλας Μούσας, οὐκ ἂν ὑπομείναιμι πλάττεσθαι. οὐχ οὕτως εἰμὶ λιθίνη. ὥστε ἀφεῖσα πάντα καὶ τὴν ψυχὴν ἐμαυτῆς εἰς ἀρέσκειαν, ὀλίγον ἡγήσομαι δαπανῆσαι. εὖ οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐν τῇ Θηριππίδου οἰκίᾳ, ἐν ᾗ μέλλω σοι τὸ τῶν Ἀφροδισίων ἐυτρεπίζειν δεῖπνον, ἔσται διαβόητος ἡ παρασκευή. ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀθηναίων πόλει, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι. καὶ μάλιστα οἱ μισητοὶ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἀλώπεκες, οὐ παύσονται τοῖς Ταϋγέτοις ὄρεσι καὶ ταῖς ἐρημίαις

animi, timentium ne aliud rurfus oboriatur præfentis fortunæ impedimentum. Hæc apud alios fortaffe poffim, ô Rex, fingere & machinari; apud te autem qui ita jam affectus erga me es, ut oftentes me, & apud alias meretrices glorieris quafi ego omnibus præcellam, ita mihi charæ Mufæ faveant, ut ego non fuftineam *aliquid* fingere. non tam fum lapidea. Itaque fi amittam omnia, & animam meam, ut tibi placeam, parum putabo me impendiffe. Probè enim fcio non folùm in Theripidis domo in qua inftructura tibi fum hanc Venereæ feftivitatis cœnam, hunc apparatum celebrem futurum, verum etiam in univerfa Athenienfium urbe, per Dianam, & in Græcia, & præcipue invifi illi Lacedæmonii, ut videantur viri effe, qui in Ephefo erant vulpeculæ, non definent

ἑαυτῶν διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα· καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων, δέσποτα· σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου, καὶ τὴν ὥραν ἣν ἂν ἕλῃ. ἀρίστη γὰρ ἣν βούλει. Ἔῤῥωσο.

ΛΕΟ'ΝΤΙΟΝ ΛΑΜΙ'Α.

'ΟΥδὲν δυσαρεστότερον ὡς ἔοικεν ἐστὶ πάλιν μειρακιευομένου πρεσβύτου. οἷά με Ἐπίκουρος οὗτος διοικεῖ, πάντα λοιδορῶν, πάντα ὑποπτεύων, ἐπιστολὰς ἀδιαλύτους μοι γράφων, ἐκδιώκων ἐκ τοῦ κήπου. μὰ τὴν Ἀφροδίτην εἰ Ἄδωνις ἦν ἤδη ἐγγὺς ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη, οὐκ ἂν αὐτοῦ ἠνεσχόμην φθειριῶντος καὶ φιλονοσοῦντος καὶ καταπεπιλημένου εὖ μάλα πόκοις ἀντὶ πίλων. μέχρι τίνος ὑπομενεῖ

in Taygetis montibus & ſolitudinibus ſuis reprehendere noſtras cœnas: crepantes Lycurgi inſtituta contra tuas humanas affectiones. Sed illi valeant, Domine; tu vero mihi memento obſervare diem cœnæ, & horam quamcumque elegeris. optima enim erit quam volueris. Vale.

LEONTIUM LAMIÆ. II.

NIhil moroſius eſt, ut videtur, rurſus adoleſcenturiente ſene. Hem! ut me Epicurus iſte tractat, in omnibus rebus jurgator, in omnibus ſuſpicax: epiſtolas indiſſolubiles mihi ſcribens: expellens ex horto. Ita me Venus amet, ſi Adonis eſſet, jam prope octoginta natus annos, non eum tolerarem, pediculoſum, morbidum, & contectum probe velleribus pro panno. Quouſque tolerabit quis hunc philo-

τις τὸν Φιλόσοφον τοῦτον; ἐχέτω τὰς περὶ Φύσεως αὐτοῦ κυρίας δόξας, καὶ τοὺς διεστραμμένους κανόνας· ἐμὲ δὲ ἐφέτω τὴν μουσικῶς κυρίαν ἐμαυτῆς ἀστομάχητον καὶ ἀνύβριστον. ὄντως ἐπιπολιορκητὴν ἔχω τοιοῦτον, οὐχ οἷον σὺ Λάμια Δημήτριον. μὴ γάρ ἐστι σωφρονίσαι διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. καὶ Σωκρατίζειν καὶ στωμυλεύεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύεσθαι· καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ ἢ Πυθοκλέα νομίζει, καὶ Ξανθίππην ἐμὲ οἴεται ποιήσειν. καὶ πέρας ἀναστᾶσα ὅπῃ ποτε γῆν πρὸ γῆς φεύξομαι μᾶλλον, ἢ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ τὰς διασπάστους ἀνέξομαι. ὃ δὲ πάντων δεινότατον ἤδη καὶ ἀφορητότατον ἐτόλμησεν, ὑπὲρ οὗ καὶ γνώμην βουλομένη λαβεῖν, τί μοι ποιητέον, ἐπέσταλκά σοι. Τίμαρχον τὸν καλὸν οἶσθα τὸν Κηφισιᾶθεν. οὐκ ἀρνοῦμαι πρὸς τὸν νεανίσκον οὐκ οἰκείως ἔχειν ἐκ πολλοῦ. πρὸς σέ μοι

ſophum! Habeat ſibi ſuas de rerum natura ratas Sententias, & diſtortos Canones; me autem quæ commode mei juris ſum, ſinat absque ſtomacho & moleſtia. Revera oppugnatorem hunc talem habeo, non qualem tu Lamia Demetrium. Numquid enim licet modeſte vivere propter hunc hominem? Socratem quoque imitari & garrire vult, & diſſimulationibus uti; & inſtar Alcibiadis alicujus habet Pythoclem: meque Xanthippen arbitratur ſe facturum. Poſtremo equidem proripiam me & quolibet potius fugiam, terram terrâ commutans, quàm epiſtolas ejus illas inconditas tolerabo. Quod vero omnium graviſſimum & minime tolerabile auſus eſt, de quo etiam conſilium volens petere, quid mihi facto opus ſit, ad te ſcripſi: Timarchum illum pulchrum noſti, illum Cephiſienſem? non nego, adoleſcenti familiariter me addictam eſſe

τἀληθῆ λέγειν εἰκὸς Λάμια. καὶ τὴν πρώτην Ἀφροδίτην ἔμαθον παρ' αὐτοῦ σχεδόν. οὗτος γάρ με διεπαρθένευσεν ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου πάντα μοι τἀγαθὰ πέμπων οὐ διαλέλοιπεν· ἐσθῆτα, χρυσεῖα, θεραπαίνας, θεράποντας, Ἰνδοὺς, Ἰνδάς. τἆλλα σιωπῶ. ἀλλὰ τὰ μικρότατα προσλαμβάνει τὰς ὥρας ἵνα μηδεὶς φθάσῃ με γευσάμενος. τοιοῦτον νῦν ἐραστὴν ἀπόκλεισόν φησι καὶ μὴ προσίτω σοι, ποίοις, δοκεῖς, αὐτὸν ἀποκαλῶν ὀνόμασιν, οὔτε ὡς Ἀττικὸς, οὔτε ὡς φιλόσοφος, ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἥκων. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ ὅλη γένοιτο ἡ Ἀθηναίων πόλις Ἐπικούρων, μὰ τὴν Ἄρτεμιν, οὐ ζυγοστατήσω πάντας αὐτοὺς πρὸς τὸν Τιμάρχου βραχίονα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ πρὸς τὸν δάκτυλον. τί σοι λέγεις Λάμια οὐκ ἀληθῆ ταῦτα οὐ δίκαια φημί; καὶ μὴ δὴ, δέομαί σου

jamdudum: (apud te verum me fateri par eſt Lamia.) & primam Venerem ſub illo fere ſum experta; hic enim me devirginavit in vicinia habitantem. ex illo tempore omnia mihi bona mittere non ceſſavit, veſtem, aurum, ancillas, ſervos, Indos, Indas: cætera taceo; quin & minutiſſima anticipat, tempeſtivos fructus ne quis me præveniat guſtando. Talem igitur amatorem, exclude, inquit, neque ad te accedat: quibus, putas, eum nominibus appellans! neque ut Atticus, neque ut philoſophus; *ſed ut* ex Cappadocia *aliquis* primarius in Græciam delatus. Ego vero etiamſi tota conſtet Athenienſium civitas ex Epicuris, non, ita mihi Diana ſit propitia, comparabo omnes eos ad Timarchi brachium, immo nec ad unum digitum. Quid tu dicis Lamia? non vera hæc, non juſta dico? Atque per Venerem obſecro ne tibi iſt-

πρὸς τῆς Ἀφροδίτης. μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω· ἀλλα φιλόσοφος· ἀλλὰ ἐπιφανής· ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρημένος. λαβέτω καὶ ἃ ἔχω. διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ δὲ οὐδὲν θάλπει τὶ δόξα. ἀλλ' ὃν θέλω δὸς Τίμαρχον Δάματερ. ἀλλὰ καὶ δί ἐμὲ πάντα ἠνάγκασαι ὁ νεανίσκος καταλιπὼν τὸ Λύκειον, καὶ τὴν ἑαυτοῦ νεότητα καὶ τοὺς συνεφήβους καὶ τὴν ἑταιρίαν, μετ' αὐτοῦ ζῆν καὶ κολακεύειν αὐτὸν καὶ καθυμνεῖν τὰς ὑπηνέμους αὐτοῦ δόξας. ὁ Ἀτρεὺς οὗτος ἔξελθε, φησὶν, ἐκ τῆς ἐμῆς μοναρχίας καὶ μὴ πρόσιθι Λεοντίῳ. ὡς οὐ δικαιότερον ἐκείνου ἐρῶντος, σὺ μὲν οὖν μὴ πρόσιθι τῇ ἐμῇ. καὶ ὁ μὲν, νεανίσκος ὢν, ἀνέχεται τὸν ἕτερον ἀντεραστὴν γέροντα· ὁ δὲ, τὸν δικαιότερον οὐχ ὑπομένει. τί ποιήσω πρὸς τῶν θεῶν ἱκετεύω σε Λάμια. νὴ τὰ μυστήρια, νὴ τούτων τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν ὡς ἐνθυμηθεῖσα τοῦ Τιμάρχου τὸν χωρισμὸν, ἄρτι ἀπέ-

hæc in mentem veniant: Sed philoſophus, ſed illuſtris, ſed multis amicis uſus. Sumat & quæ habeo: & doceat alios; me nihil movet gloria: ſed quem volo da Timarchum ô Ceres. Sed vero etiam propter me, omnibus coactus eſt adoleſcens relictis, Lyceo, juventute ſua & ſodalibus atque ſocietate, cum ipſo vivere, atque aſſentari ipſi & celebrare ventoſas ejus Sententias. Atreus iſte, exi, inquit, ex meo regno, ne accede ad Leontium. quaſi vero non majore jure ille dicturus ſit: immo tu ne accedas ad meam. Et ille quidem adoleſcens cùm ſit, patitur alterum rivalem ſenem; iſte vero eum qui majore jure gaudet, non patitur. Quid faciam, per deos obſecro te, Lamia? Per ſacra initiorum juro, per horum malorum averſionem, ut ego, reputans Timarchi ſegregatio-

ψυγμαι. καὶ ἱδρῶ. καὶ τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία μου ἀνέςραπται. δέομαί σου δέξαι με πρὸς σεαυτὴν ἡμέρας ὀλίγας. καὶ ποιήσω τοῦτον αἰσθάνεσθαι πηλίκων ἀπήλαυεν ἀγαθῶν, ἔχων ἐν τῇ οἰκίᾳ με. οὐκ ἔτι Φέρει τὸν κόρον εὖ οἶδα. πρεσβευτὰς εὐθὺς πρὸς ἡμᾶς διαπέμψεται Μητρόδωρον καὶ Ἕρμαχον καὶ Πολύαινον. ποσάκις οἴει με Λάμια πρὸς αὐτὸν ἰδίᾳ παραγενομένην εἰπεῖν· τί ποιεῖς Ἐπίκουρε; οὐκ οἶσθα ὅτι διακωμῳδεῖ σε Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου ἐπὶ τούτοις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐν τοῖς θεάτροις παρὰ τοῖς ἄλλοις σοφιςαῖς; ἀλλὰ τί ἐςιν αὐτῷ ποιῆσαι; ἀνάισχυντός ἐςι τὸ ἐρᾷν. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὁμοίως αὐτῷ ἀνάισχυντος, καὶ οὐκ ἀφήσω τὸν ἐμὸν Τίμαρχον. Ἔῤῥωσο.

nem, modo exanimata ſum, & ſudo, & cor mihi ſubvertitur. Rogo te ut me ad te accipias ad paucos dies. & faxo ut iſte ſentiat, quantis fruitus ſit bonis, cùm me domi haberet. Non amplius fert contemptum, ſat ſcio. nuncios mox ad nos mittet, Metrodorum & Hermachum & Polyænum. Quoties putas me Lamia cùm ſeorſum eſſem apud illum, dixiſſe: quid facis Epicure? An neſcis te traducere Timocratem Metrodori F. ob hæc in concionibus, in theatris, apud reliquos Sophiſtas? Sed quid illo homine agas? impudens eſt in amando. & ego ero igitur ſicut ille impudens, & non deſeram meum Timarchum. Vale.

ΜΕ'ΝΑΝΔΡΟΣ ΓΛΥΚΕ'ΡΑι.

'Εγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεὰς, μὰ τὰ μυςήρια αὐτῶν ἃ σοι καὶ ἐναντίον ἐκείνων ὤμοσα πολλάκις Γλυκέρα μόνος μόνῃ, ὡς οὐδὲν ἐπάιρω τὰ ἐμά. οὐδὲ βουλόμενός σοι χαρίζεσθαι, ταῦτα καὶ λέγω καὶ γράφω. τί γὰρ ἐμοὶ χωρίς σου γένοιτ' ἂν ἥδιον; τί δ' ἐπαρθῆναι μεῖζον τῆς σῆς φιλίας δυνάιμην; εἰ καὶ τὸ ἔσχατον γῆρας διὰ τοὺς σοὺς τρόπους καὶ ἤθη, νεότης ἀεὶ φανεῖταί μοι. καὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, καὶ νὴ τοὺς θεοὺς, συνθάνοιμεν. ἵνα μηδετέρῳ ἡμῶν ἐν ᾅδου συγκαταβάιη τὶς ζῆλος. ἢ τινῶν ἄλλων ὁ σωθεὶς πειράσεται ἀγαθῶν. μὴ δὲ γένοιτό μοι πειραθῆναι σοῦ μηκέτ' οὔσης· τί γὰρ ἂν ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν; ἃ δὲ νῦν ἤπειξέ με ἐν Πειραιεῖ μα-

MENANDER GLYCERÆ. III.

Ego, per Eleuſinias Deas juro, per myſteria earum, per quæ tibi coram ipſis juravi ſæpe, mea Glycera. ſolus ſoli, ut mea non extollo: neque quaſi a te velim diſcedere hæc dico & ſcribo. Quid enim mihi ſine te eſſe poſſit dulce? Qua vero in re poſſim magis extolli & gloriari quam in tua amicitia? Etiam ultima ſenectus noſtra propter tuos mores & ingenium juventus ſemper videbitur mihi. Et in juventute una ſimus, & in ſenectute, & profecto in morte; ne cum alterutro noſtrum ad inferos deſcendat aliqua invidia; ſi qua alia ſuperſtes experietur bona. ne verò mihi contingat *al qua* experiri te mortuâ. quid enim amplius reliquum eſſet boni? Quæ verò nunc me impulerunt in Piræeo ſubinfirma valetudine utentem, (noſti

λακιζόμενον, οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας ἃς οἱ μὴ Φιλοῦντές με τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν, ἐπιςεῖλαί σοι ἐν ἄςει μενούσῃ διὰ τὰ Ἁλῶα τῆς θεοῦ, ταῦτ᾽ ἐςίν. ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου γράμματα· ἐν οἷς δεῖταί μου πάσας δεήσεις, καὶ προτρέπεται βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, ἐμὲ καὶ Φιλήμονα. καὶ γὰρ ἐκείνῳ γράμματα κεκομίσθαι Φασί· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Φιλήμων ἐπέςειλέ μοι τὰ ἴδια δηλῶν ἐλαφρότερα καὶ ὡς οὐ Μενάνδρῳ γεγραμμένα ἧττον λαμπρά. ἀλλ᾽ ὄψεται καὶ βουλεύσεται τὰ ἴδια οὗτος. ἐγὼ δὲ οὐ περιμενῶ βουλάς. ἀλλὰ σύ μοι Γλυκέρα καὶ γνώμη καὶ Ἀρεοπαγῖτις βουλὴ, καὶ Ἡλιαία, ἅπαντα νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἀεὶ γέγονας, καὶ νῦν ἔσῃ. τὰς μὲν οὖν ἐπιςολὰς τοῦ βασιλέως σοι διεπεμψάμην, ἵνα μὴ

autem meas consuetas infirmitates, quas qui non amant me delicias & mollitiem appellare solent) scribere tibi in urbe commoranti propter Haloa deæ, hæc sunt. Accepi à Ptolemæo rege Aegypti literas, in quibus rogat omnibus modis, & adhortatur, (regaliter promittens, quod dicitur, Terræ bona) me & Philemonem; nam & illi literas allatas esse ajunt: atque ipse etiam Philemon scripsit mihi suas indicans, leviores, atque, utpote non ad Menandrum scriptas, minus splendidas. Sed videbit & deliberabit de suis rebus ille. Ego vero consilia non expectabo; sed tu mihi, Glycera, & sententia & Areopagiticum consilium, & Heliæa, omnia *tu*, ita Minerva mihi faveat, fuisti & nunc eris. Equidem regis epistolam tibi transmisi, ne molestus tibi sim, ut eadem bis in meis & illius literis legas; quæ vero decrevi ei scribere,

κόπτω σε δὶς καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν ἐντυγχάνουσαν· ἃ δὲ ἐπιςέλλειν αὐτῷ ἔγνων, κᾂν βούλομαί σε εἰδέναι. πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτω καὶ ἀπῳκισμένην βασιλέιαν οὖσαν, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, οὐδὲ ἐνθυμοῦμαι. ἀλλ' οὐδὲ εἰ ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε τῇ πλησίον ἔκειτο Αἴγυπτος, οὐδ' οὕτως ἐν νῷ ἂν ἔσχον, ἀφεὶς τὴν ἐμὴν βασιλέιαν τῆς σῆς φιλίας, μόνος ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ Αἰγυπτίων χωρὶς Γλυκέρας ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὁρᾷν. ἥδιον γὰρ καὶ ἀκινδυνότερον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας, ἢ τὰς ἁπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων. ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιςον δὲ τὸ εὐτυχούμενον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς ἡρακλέιους καὶ τὰ καρχήσια καὶ τὰς χρυσίδας καὶ πάντα τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα παρὰ τούτοις ἀγαθὰ φυόμενα, τῶν κατ' ἔτος χοῶν καὶ τῶν

volo ut tu quoque ſcias. Navigare quidem, & in Aegyptum proficiſci, tam longinquum & remotum regnum, teſtes ipſi duodecim dii, ne in animum quidem induco: ſed, neque ſi in Aegina iſta proxima jaceret Aegyptus, ne ſic quidem in animo haberem, ut relicto meo regno tuæ amicitiæ, ſolus in tanta turba Aegyptiorum ſine Glycera ſolitudinem populoſam viderem. Suavius enim & minore cum periculo tuos colo amplexus, quàm omnium Satraparum & Regum *aulas*. Res eſt periculoſa libertatis amiſſio: deſpecta, aſſentatio: infida, fortunæ favor. Ego, & Thericlea illa pocula, & carcheſia, & aureas phialas, & omnia iſta in aulis invidioſa, quæ apud hos bona naſcuntur, cum anniverſariis Choibus, cum theatralibus Lenæis, cum Chytris, cum Lycæi

ἐν τοῖς θεάτροις Ληναίων καὶ τῆς χθιζῆς ὁμολογίας καὶ τῶν τοῦ Λυκέιου γυμνασίων, καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀκαδημίας, οὐκ ἀλλάττομαι μὰ τὸν Διόνυσον καὶ τοὺς Βακχικοὺς αὐτοῦ κισσοὺς, οἷς ϛεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ τοῖς Πτολεμαίου βούλομαι διαδήμασιν, ὁρώσης καὶ καθημένης ἐν τῷ θεάτρῳ Γλυκέρας. ποῦ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ὄψομαι ἐκκλησίαν καὶ ψῆφον ἀναδιδομένην. ποῦ δὲ δημοκρατικὸν ὄχλον οὕτως ἐλευθεριάζοντα. ποῦ δὲ θεσμοθέτας ἐν ταῖς ἱεραῖς κώμαις κεκισσωμένους. ποῖον περισχοίνισμα. ποίαν αἵρεσιν. ποίους Χύτρους. Κεραμικόν. ἀγοράν. δικαστήρια. τὴν γειτνιῶσαν Σαλαμῖνα. τὴν Ψυτταλίαν. τὴν Μαραθῶνα. ὅλην ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα. ὅλην τὴν Ἰωνίαν. τὰς Κυκλάδας πάσας. ἀφεὶς ταῦτα καὶ Γλυκέραν μετ᾽ αὐτῶν, εἰς Αἴγυπτον διέλθω; χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον; ᾧ μετὰ τίνος χρήσομαι μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον

exercitiis, & cum facrâ Academiâ, non accipio permutata, per Bacchum juro & Bacchicas ejus hederas, quibus coronari potius quam Ptolemæi volo diadematis, vidente & fedente in theatro Glycerâ. Ubi enim in Aegypto videbo concionem, & fuffragia ferri? ubi in populari ftatu Reip. plebem tanta libertate gaudentem? ubi legislatores in facris pagis hederâ ornatos? quem ambitum funiculo cinctum? quam electionem? quos Chytros? Ceramicum, forum, tribunalia, vicinam Salaminem, Pfyttaliam, Marathona; totam in urbe Athenarum Græciam, totam Ioniam, Cycladas infulas univerfas: hæc *inquam* omnia, cumque his Glyceram, ego relinquam, & in Aegyptum abeam? ut aurum accipiam & argentum & divitias? quibus quocum utar, à Glycera tanto marium in-

διατεθαλασσευμένης; οὐ πενία δέ μοι ἔϛαι χωρὶς αὐτῆς ταῦτα; ἐὰν δὲ ἀκούσω τοὺς σεμνοὺς ἔρωτας εἰς ἄλλον αὐτὴν μετατεθεικέναι, οὐ σποδός μοι πάντες οἱ θησαυροὶ γενήσονται; καὶ ἀποθνήσκων τὰς μὲν λύπας ἐμαυτῷ συναποίσω, τὰ δὲ χρήματα τοῖς ἰχνεύουσιν ἀδικεῖν ἐν μέσῳ κείσεται; ἢ μέγα τὸ συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις· ὧν οὔτε τὸ φιλικὸν βέβαιον, οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον. ἐὰν δὲ ὀργισθῇ τί μοι Γλυκέρα, ἅπαξ αὐτὴν ἁρπάξας κατεφίλησα· ἂν ἔτι ὀργίζηται, μᾶλλον αὐτὴν ἐβιασάμην· κἂν βαρυθύμως ἔχῃ, δεδάκρυκα. πρὸς ταῦτ' οὐκ ἔθ' ὑπομείνασα τὰς ἐμὰς λύπας δεῖται λοιπὸν οὔτε ϛρατιώτας ἔχουσα οὔτε δορυφόρους οὔτε φύλακας· ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμὶ πάντα. ἢ μέγα καὶ θαυμαϛὸν ἰδεῖν τὸν καλὸν Νεῖλον. οὐ μέγα δὲ καὶ τὸν Εὐφράτην ἰδεῖν;

tervallo disjunctus? Nonne vero inopia mihi erunt ſine illâ iſthæc? Si autem audiero venerandos illos amores in alium eam transtuliſſe, nonne cinis mihi omnes theſauri fient? ac moriens *ego* mœrores quidem ipſe mecum ablaturus ſum, opes autem iis qui quærunt injurias facere in medio poſitæ erunt? An præclarum quid, apud Ptolemæum vivere, & Satrapas & ejusmodi inania nomina, quorum neque amicitia firma, neque inimicitia ſine periculo? Si verò mihi Glycera fortè iraſcatur, ſemel ipſam arreptam deoſculor: ſi adhuc iraſcatur, magis eam cogo; quòd ſi animo gravato ſit, lacrymor. adhæc non amplius ferens meos mœrores, jam orat & rogat, nec milites habens, nec ſatellites, nec cuſtodes. ego enim ei ſum omnia. An magnum & mirabile videre Nilum? Nonne vero magnum quid & Euphratem videre? non-

οὐ μέγα καὶ τὸν Ἴϛρον οὕτω μεγάλον. καὶ ὁ Θερμώδων. ὁ Τίγρης. ὁ Ἄλυς. ὁ Ῥῆνος. εἰ μέλλω πάντας τοὺς ποταμοὺς ὁρᾷν, καταβαπτισθήσεταί μοι τὸ ζῆν, μὴ βλέπον Γλυκέραν. ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος καί περ ὢν καλὸς, ἀλλ' ἀποτεθηρίωται· καὶ οὐκ ἔϛιν οὔτε προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς. ἐμοὶ γένοιτο βασιλεῦ Πτολεμαῖε τὸν Ἀττικὸν αἰεὶ ϛέφεσθαι κισσόν. ἐμοὶ γένοιτο χώματος καὶ τάφου πατρῴου τυχεῖν, καὶ τὸν ἐπ' ἐσχάρας ὑμνῆσαι κατ' ἔτος Διόνυσον· τὰς μυϛηριώτιδας ἄγειν τελετάς· δραματουργεῖν τι καινὸν ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ ἀγωνιῶντα καὶ φοβούμενον καὶ νικῶντα. Φιλήμων δὲ εὐτυχείτω τἀμὰ ἀγαθὰ, γενόμενος ἐν Αἰγύπτῳ. οὐκ ἔχει Φιλήμων Γλυκέραν τινά· οὐδὲ ἄξιος ἦν ἴσως τοῦ τοιούτου ἀγαθοῦ. σὺ δὲ ἐκ τῶν

ne magnum & Iſtrum tam ingentem? Thermodon, Tigris, Halys, Rhenus. Si debeo omnes fluvios videre, mergetur mihi vita carens aſpectu Glyceræ. Nilus autem iſte quamvis egregius ſit, aſt belluis eſt infeſtus. neque licet accedere ad ejus vortices, velut inſidias occultantis tanta mala. Mihi contingat ô Rex Ptolemææ ſemper Atticis hederis coronari: mihi contingat tumulo & ſepulchro patrio potiri, & ad aras celebrare quotannis Bacchum: myſtica ſacra obire: novam ſubinde in anniverſariis Ludis Scenicis agere fabulam, & ridenti, & gaudenti, & periclitanti, & metuenti, & vincenti; Philemon autem ſit fortunatus meis etiam bonis, in Aegypto conſtitutus. Non habet Philemon Glyceram aliquam: neque dignus erat fortaſſe tali bono. Tu vero poſt Haloa, quæſo, Glycerium, ſtatim advolans ad nos

Α'λῴων δέομαι Γλυκέριον ἐυθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀςράβης Φέρου. μακροτέραν ἑορτὴν οὐδέποτε ἔγνων, οὐδὲ ἀκαιροτέραν. Δήμητερ ἵλεως γενοῦ.

ΓΛΥΚΕ'ΡΑ ΜΕΝΑ'ΝΔΡΩι.

'ΩΣ διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπισόλὰς, ἐυθὺς ἀνέγνων. μὰ τὴν Καλλιγένειαν ἐν ᾗ νῦν εἰμὶ κατέχαιρον Μένανδρε ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη. καὶ τὰς παρούσας οὐκ ἐλάνθανον. ἦν δὲ ἥ τε μήτηρ μου καὶ ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ Ε'υφόριον, καὶ τῶν φίλων ἣν οἶσθα, καὶ παρὰ σοὶ ἐδείπνησε πολλάκις, καὶ ἐπῄνεις ἀυτῆς τὸν ἐπιχώριον Α'ττικισμόν· ἀλλ' ὡς φοβούμενος ἀυτὴν ἐπαινεῖν, ὅτε καὶ μειδιάσασα θερμότερόν σε κατεφίλησα. ὀυ μέμνησαι Μένανδρε; θεασάμεναι δέ με παρὰ τὸ

mulæ clitellariæ inequitans te confer. Longius feſtum nunquam ſum expertus, neque intempeſtivius. Sis propitia ô Ceres.

GLYCERA MENANDRO. IV.

UT miſiſti mihi Regis literas continuo legi. Calligeniam teſtor in cujus æde nunc ſum gaudio exultabam, mi Menander, ita ut mei compos non eſſem. & eas quæ aderant celare non poteram: erat autem mater mea, & altera ſoror Euphorium: & ex amicis quam noſti, & apud te ſæpe cœnavit, laudabasque ejus vernaculum Atticiſmum, ſed tanquam timens ipſam laudare, cùm etiam ſubridens calidius tibi oſculum dedi: non meminiſti mi Menander? Conſpicatæ autem me præter ſolitum & oculis læ-

εἰωθὸς καὶ τῷ προσώπῳ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χαίρουσαν, ὦ Γλυκέριον ἤροντο· τί σοι τηλικοῦτον γέγονεν ἀγαθόν. ὅτι καὶ ψυχῇ καὶ σώματι καὶ πᾶσιν ἀλλοιωτέρα νῦν ἡμῖν πέφηνας; καὶ τὸ σῶμα γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις ἐπίχαρτόν τι καὶ εὐκταῖον. κᾀγὼ Μένανδρον ἔφην τὸν ἐμὸν ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἐπὶ τῷ ἡμίσει τῆς βασιλείας τρόπον τινὰ μεταπέμπεται, μείζονι τῇ φωνῇ φθεγξαμένη καὶ σφοδροτέρᾳ, ὅπως πᾶσαι ἀκούσωσιν αἱ παροῦσαι. καὶ ταῦτα ἔλεγον ἐγὼ διατινάσσουσα καὶ σοβοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὴν ἐπιϛολὴν σὺν τῇ βασιλικῇ σφραγῖδι. χαίροις οὖν ἀπολειπομένη, ἔφρασαν; τὸ δὲ οὐκ ἦν Μένανδρε. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐδενὶ τρόπῳ μὰ τὰς θεὰς οὐδ' εἰ βοῦς μοι τὸ λεγόμενον φθέγξαιτο, πεισθείην ἄν, ὅτι βουλήσεταί με ποτὲ ἢ δυνήσεται Μένανδρος,

titiam præ me ferre, rogabant, ô Glycerium, quid tibi tantum boni accidit, quòd & animo & corpore tota mutata nunc nobis appares? & corpus amœnitate perfuſa es, & coruſcas læto quodam & exoptabili fulgore? Tum ego, MENANDRUM, inquam, MEUM REX AEGYPTI PTOLEMAEUS IN PARTEM REGNI QUODAMMODO VOCAT, majore voce locuta & vehementiore ut omnes audirent quæ aderant: atque hæc dicebam ego quatiens & vibrans Epiſtolam cum ſigillo regio. Lætaberisne igitur ſi derelinquaris? ajebant. Id verò non erat, mi Menander. Sed hoc equidem nulla ratione profectò, ne ſi bos quidem, ut ajunt, mihi loqueretur, credam, Menandrum velle aut poſſe, relictâ Athenis Glycerâ ſuâ, ſolum in Aegypto regnare in omnium bonorum copia. Illud verò etiam ſatis ex literis quas legi, ſatis inquam,

ἀπολιπὼν ἐν Ἀθήναις Γλυκέραν τὴν ἑαυτοῦ, μόνος ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύειν μετὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν. ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε δῆλος ἐκ τῶν ἐπιςολῶν ὧν ἀνέγνων, δῆλος ἦν ὁ βασιλεὺς τἀμὰ πεπυσμένος ὡς ἔοικε περὶ σοῦ, καὶ ἀτρέμα δὲ ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων Ἀττικισμοῖς σε διατωθάζειν. χαίρω διὰ τοῦτο. ὅτι πεπλεύκασι καὶ εἰς Αἴγυπτον πρὸς αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι ἔρωτες, καὶ πείθεται πάντως ἐξ ὧν ἤκουσεν ἀδύνατον σπουδάζειν, ἐπιθυμῶν Ἀθήνας πρὸς αὐτὸν διαβῆναι. τί γὰρ Ἀθῆναι χωρὶς Μενάνδρου; τί δὲ Μένανδρος χωρὶς Γλυκέρας; ἥτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω, καὶ τοῖς προσκηνίοις ἔςηκα, τοὺς δακτύλους ἐμαυτῆς πιέζουσα ἢ ἂν κροταλίσῃ τὸ θέατρον· καὶ τρέμουσα τότε νὴ τὴν Ἄρτεμιν ἀναψύχω, καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. ἀλλ' ὅτι ταῖς φίλαις τότε

oſtendebat Rex, ſe de noſtris rebus inaudiviſſe, ut videtur: ſenſimque ſe velle per ſuſpiciones Aegyptiis Atticiſmis te pungere. Gaudeo propterea; quia navigarunt & in Aegyptum ad eum noſtri amores: & intelligit omnino ex iis quæ audivit ſe id velle quod fieri minime poteſt, dum cupit Athenas ad ipſum tranſire. Quid enim Athenæ ſine Menandro? Quid autem Menander ſine Glycera? quæ ei & perſonas adorno, & veſtes induo, & in proſceniis adſto digitos meos premens quacumque parte plauſum ediderint Spectatores: atque tremens tunc, ita me Diana amet, refocillo & amplectens te ſacrum comœdiarum illud caput in ulnis teneo. Quòd vero ad amicas tunc dixi me gaudere, hoc erat mi Menander, quòd non Glycera ſolùm ſed & reges transmarini amant

χαίρειν ἔφην, τοῦτ' ἦν Μένανδρε, ὅτι οὐκ ἄρα Γλυκέρα μόνον, ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς ὑπὲρ θάλατταν ἐρῶσί σου· καὶ διαπόντιοι Φῆμαι τὰς σὰς ἀρετὰς κατηγγέλκασι. καὶ Αἴγυπτος καὶ Νεῖλος καὶ Πρωτέως καὶ ἀκρωτήρια καὶ αἱ Φάριαι σκοπιαὶ πάντα μετέωρα νῦν ἐςι βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι Φιλαργύρων καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίςων καὶ πατέρων καὶ υἱῶν καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβατουμένου· ὧν ἀκούσονται μὲν, οὐκ ὄψονται δὲ Μένανδρον εἰ μὴ ἐν ἄςει παρὰ Γλυκέρᾳ γένοιντο· καὶ τὴν ἐμὴν εὐδαιμονίαν ἴδοιεν τὸν πάντη διὰ τὸ κλέος αὐτοῦ Μένανδρον καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐμοὶ περικείμενον. οὐ μὴν ἀλλ' εἴγε ἄρα πόθος αἱρεῖ σέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, καὶ εἰ μηδενὸς ἄλλου, τῆς γε Αἰγύπτου, χρήματος μεγάλου καὶ τῶν αὐτόθι πυραμίδων καὶ τῶν

te, & mare transgreſſa fama, tuas virtutes annunciavit: & Aegyptus atque Nilus ac Protei promontoria, & Phariæ ſpeculæ, omnia jam erecta & intenta ſunt, cupientia videre Menandrum, & audire Avaros, & Amantes, & Superſtitioſos, & Infideles, & Patres, & Filios, & Servos, & quemvis in ſcenam productum: de quibus audient quidem; non videbunt autem Menandrum, niſi in urbe apud Glyceram fuerint, & meam felicitatem adſpexerint: illum *inquam* qui ubique eſt famâ ſuâ Menandrum nocte dieque mihi circumfuſum. Nihilominus tamen ſi fortè deſiderium te quoddam capit eorum, quæ ibi ſunt, bonorum, ſi vel nullius alterius, ſaltem ipſius Aegypti, rei præclaræ, & earum quæ ibi ſunt Pyramidum, & vocalium Statuarum, & celebris illius Labyrinthi, & cæterorum quæ propter ætatem &

πε-

περιηχούντων ἀγαλμάτων καὶ τοῦ περιβοήτου Λαβυρίνθου καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ἀπὸ χρόνου ἢ τέχνης παρ᾽ αὐτοῖς τίμια, δέομαί σου Μένανδρε μὴ ποιήσῃ με πρόφασιν· μὴ δέ με Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα μισησάτωσαν, ἤδη τοὺς μεδίμνους ἀριθμοῦντες οὓς ὁ βασιλεὺς αὐτοῖς πέμψει διὰ σέ. ἀλλ᾽ ἄπιθι πᾶσι θεοῖς, ἀγαθῇ τύχῃ, δεξιοῖς πνεύμασι, Διὶ οὐρίῳ. ἐγὼ γάρ σε οὐκ ἀπολείψω. μὴ τοῦτο δόξῃς με λέγειν, οὐδ᾽ αὐτὴ δύναμαι κἂν θέλω. ἀλλὰ παρεῖσα τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἔσομαι συμπλέουσά σοι, καὶ σφόδρα τῶν εὐθαλασσῶν γεγένημαι εὖ οἶδα. καὶ ἐκκλωμένης κώπης ναυτίας ἐγὼ θεραπεύσω. θάλψω σου τὸ ἀσθενοῦν τῶν πελαγισμῶν. ἄξω δέ σε ἄτερ μύθων Ἀριάδνης εἰς Αἴγυπτον, οὐ Διόνυσον ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα καὶ προφήτην. οὐδὲ ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίαις ναυτικαῖς ἀπο-

artem apud eos magni æſtimantur ; rogo te mi Menander, ne me prætendas: neque *committas ut* Athenienſes me ob hæc oderint, qui jam tum modios numerant quos Rex ipſis mittet propter te ; ſed abi cum diis omnibus, bonâ Fortunâ, ventis commodis, & Jove ſecundo. nam ego te non relinquam, ne id putes me dicere: neque poſſum etiamſi velim ; verùm relictâ matre & ſororibus ejus, ero tibi ſocia navigationis. atque admodum apta ſum mari, ſat ſcio, & ex tractu remi nauſeam tibi, *ut ſit*, ortam ego curabo infirmitatem in jactatione maris. Ducam autem ſine filo Ariadnæ in Aegyptum te, non Bacchum, ſed Bacchi miniſtrum & ſacerdotem : neque in Naxo & ſolitudine nautica relinquar, tuam perfidiam lugens & deteſtans. Valeant Theſei illi, & ingratum animum indicantia antiquiorum deli-

λειφθήσομαι, τὰς σὰς ἀπιςίας κλάιουσα καὶ ποτνιωμένη. χαιρέτωσαν δι Θησεῖς ἐκεῖνοι καὶ τὰ ἄμισθα τῶν πρεσβυτέρων ἀμπλακήματα. ἡμῖν δὲ βέβαια πάντα καὶ τὸ ἄςυ, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ ἡ Αἴγυπτος. οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις κἂν πέτραν οἰκῶμεν, εὖ οἶδα ἀφροδίσιον αὐτὴν τὸ ἔυνουν ποιήσει. πέπεισμαι μήτε χρημάτων σε μήτε περιουσίας μήτε πλούτου τὸ καθάπαξ ἐπιθυμεῖν, ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι τὴν ἐυδαιμονίαν κατατιθέμενον· ἀλλ᾽ οἱ συγγενεῖς, ἀλλ᾽ ἡ πατρὶς, ἀλλ᾽ οἱ φίλοι, σχεδὸν οἶσθα πάντη πάντες πολλῶν δέονται, πλουτεῖν θέλουσι καὶ χρηματίζεσθαι. σὺ μὲν οὐδέποτε περὶ οὐδενὸς αἰτιάσῃ με οὔτε μικροῦ οὔτε μεγάλου, τοῦτο εὖ οἶδα, πάλαι μὲν ἡττημένος ἐμοῦ πᾶσι καὶ ἔρωτι· νῦν δὲ ἤδη καὶ κρίσιν προστεθεικὼς αὐτοῖς. οἷς μᾶλλον περιέχομαι

cta. Nobis firma & certa omnia, & Urbs, & Piræeus & Aegyptus. Nullus locus noſtros amores non excipiet integros. etſi petram incolamus, ſat ſcio, Veneream ipſam amor faciet. Sic mihi perſuadeo, te nec pecunias, nec opes, nec divitias ullas omnino expetere, ut qui in me & comœdiis felicitatem ponas; ſed verò cognati, ſed patria, ſed amici propemodum, ut ſcis, undique omnes multis opus habent: diteſcere volunt & pecunias colligere. Tu quidem nunquam de ulla re accuſabis me, nec magnâ nec parvâ, id probè ſcio: ut qui & olim te mihi dediſti victus, & affectu & amore: atque nunc judicium quoque ei rei adjeciſti. quibus magis teneor, mi Menander, haud metuens amoris in affectu tantùm conſiſtentis brevem durationem. eſt enim amicitia ſolo affectu conſiſtens, ut violenta, ita & facile diſſo-

Μένανδρε φοβουμένη τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας τὸ ὀλιγοχρόνιον· ἔστι γὰρ ὡς βίαιος ἡ ἐμπαθὴς φιλία, οὕτω καὶ εὐδιάλυτος· οἷς δὲ παραβέβληνται καὶ βουλαὶ, ἀῤῥαγέστερον ἐν τούτοις ἤδη τὸ ἔργον οὔτε ἀμιγὲς ἡδοναῖς τε καὶ διὰ τὸ πλῆθος, οὔτε περιδεές. λύσεις δὲ τὴν γνώμην ὥς με πολλάκις περὶ τούτων αὐτὸς νουθετῶν διδάσκεις. ἀλλ' εἰ καὶ σὺ μήτε μέμψῃ μὴ δὲ αἰτιάσῃ, δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντη με περιβομβεῖν ἐξιοῦσαν ὡς αὐτὸν ἀφῃρημένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸν πλοῦτον. ὥστε δέομαί σου Μένανδρε ἐπίσχες. μηδέπω τῷ βασιλεῖ μηδὲν ἀντεπιστείλῃς. ἔτι βούλευσαι. περίμεινον ἕως κοινῇ γενώμεθα καὶ μετὰ τῶν φίλων καὶ Θεοφράστου καὶ Ἐπικούρου. τάχα γὰρ ἀλλοιώτερα κᾀκείνοις καὶ σοὶ φανεῖται ταῦτα. μᾶλλον δὲ καὶ θυσώμεθα καὶ ἴδωμεν τί λέγει τὰ

lubilis; quibus autem adjecta ſunt & conſilia, in his jam minùs diſſolubile negotium eſt: neque expers voluptatum, propter mores quoque, nec plenum timoris. decides autem ſententiam quemadmodum ſæpius me de iſtis ipſe admonens doces. Verum enim vero etiamſi tu me neque culpes nec accuſes ulla in re, metuo Atticos illos crabrones, qui incipient undique me circumſtrepere proficiſcentem, quaſi ipſo privetur Athenienſium Civitas Deo divitiarum. Proinde rogo te, mi Menander, reprime te, nec adhuc Regi quidquam reſcribas: ampliùs delibera: expecta donec unà fuerimus cum amicis, & Theophraſto & Epicuro. fortè enim alio modo & illis & tibi videbuntur hæc ſe habere. Quin potius & ſacrificemus, & videamus quid exta portendant, an melius ſit in Aegyptum nos abire, an manére & oraculum

ἱερὰ, ἔιτε λῷον εἰς Αἴγυπτον ἡμᾶς ἀπιέναι, εἴτε μένειν. καὶ χρηστηριασθῶμεν εἰς Δελφοὺς πέμψαντες· πάτριος ἡμῶν ἐστιν ὁ θεός. ἀπολογίαν ἕξομεν καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες πρὸς ἀμφότερα τοὺς θεούς. μᾶλλον δὲ ἐγὼ τοῦτο ποιήσω. καὶ γὰρ ἔχω τινὰ νεωστὶ γυναῖκα ἀπὸ Φρυγίας ἥκουσαν εὖ μάλα τούτων ἔμπειρον· γαστρομαντεύεσθαι δεινὴν τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει νύκτωρ καὶ τῇ τῶν θεῶν δείξει, καὶ οὐ δεῖ λεγούσῃ πιστεύειν, ἀλλ' ἰδεῖν ὥς φασι. διαπέμψομαι πρὸς αὐτήν. καὶ γὰρ ὡς ἔφη καὶ καθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῶα ἱερεῦσαι· καὶ λιβανωτὸν ἄῤῥενα καὶ στύρακα μακρὸν καὶ πέμματα σελήνης, καὶ ἄγρια φῦλλα τῶν ἀνθρώπων. οἶμαι δὲ καὶ σὲ φθήσεται Πειραιόθεν ἐλθεῖν. ἢ δήλωσάι μοι σαφῶς μέχρι τίνος σὺ δύνασαι Γλυκέραν ἰδεῖν. ἵν' ἐγὼ μὲν

consulamus Delphos missis aliquibus, Patrius enim noster est Deus ille. Defensionem paratam habebimus in utrumque, sive proficiscamur sive maneamus, ipsos deos. Potius autem ego id faciam. Etenim habeo quandam mulierem nuper e Phrygia huc advectam admodum harum rerum peritam: quæ hariolari bene scit, spartorum extensione noctu, & deorum ostensione: atque non credere dicenti oportet, sed videre, ut ajunt. Mittam ad eam. Etenim, ut ajebat, & purgationem quandam oportet prius peragere mulierem, & parare quædam animalia ad sacrificandum, & thus masculum, & styracem oblongum, & placentas Lunæ, & sylvestrium folia andrachnarum. Arbitror autem eam etiam antè venturam quàm tu è Piræeo; aut fac me certiorem quousque non possis Glyceram videre: ut ego quidem excurram

*καταδράμω πρὸς σέ. τὴν δὲ Φρυγίαν ταύτην ἑτοιμάσωμαι ἤδη καὶ ἃ μελετῶν πειράζεις ἀπὸ σαυτοῦ μὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἀγρίδιον καὶ τὴν Μουνυχίαν, καὶ κατ' ὀλίγον ὅπως ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς. οὐ δύναμαι πάντα ποιεῖν μὰ τοὺς θεούς. σὺ δὲ οὐ δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλως ἤδη μοι. κἂν οἱ βασιλεῖς ἐπιστείλωσι πάντες, ἐγὼ πάντων εἰμὶ παρὰ σοὶ βασιλικωτέρα καὶ εὐσεβεῖ σοι κέχρημαι ἐραστῇ καὶ ὅρκων ἱερομνήμονι. ὥστε πειρῶ μᾶλλον ἐμὴ Φιλότης θᾶσσον εἰς ἄστυ παραγενέσθαι, ὅπως εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως, ἔχῃς εὐτρεπισμένα τὰ δράματα ἐξ αὐτῶν ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον καὶ τὸν αὐτοῦ Διόνυσον, οὐ δημοκρατικὸν ὡς οἶσθα· εἴτε Θαΐδας. εἴτε Μισούμενον, εἴτε Θρασυλέοντα, εἴτε Ἐπιτρέποντας, εἴτε Ῥαπιζομένην, εἴτε Σικύων *** ἀλλ' ὅτι καὶ ἐγὼ*

ad te, Phrygiam autem iſtam paratam habeam. Jam etiam meditari conor ut abigam *ex memoria* Piræeum & agellum & Munychiam, atque paullatim ut excidant ex animo. Non poſſum omnia relinquere, deos teſtor; tu autem me non potes, implicatus prorſus jam mihi. etiamſi reges ad te ſcribant omnes, ego apud te regalior ſum: atque pium te habeo amatorem, & jurisjurandi religioſum obſervatorem. Quo magis da operam ut ocyus in urbem venias, ut, ſi conſilium mutaveris de profectione ad regem, habeas paratas comœdias, & ex his eas, quæ maxime juvare poſſunt Ptolemæum & ejus Bacchum non popularem ut noſti: ſive Thaidas, ſive Odioſum, ſive Thraſyleontem, ſive Epitrepontas, ſive Sicyonium. *** Sed quid & ego temeraria & audax ſum in judicio de Menandri comœdiis ferendo. at ſolertem ha-

θρασεῖα καὶ τολμηρά τις εἰμὶ τὰ Μενάνδρου διακρίνειν ἰδιῶτις οὖσα. ἀλλὰ σοφὸν ἔχω σου τὸν ἔρωτα καὶ ταῦτ' εἰδέναι δύνασθαι. σὺ γάρ μ' ἐδίδαξας εὐφυᾶ γυναῖκα ταχέως παρ' ἐρώντων μανθάνειν, ἀλλ' οἰκονομοῦσιν ἔρωτες σπεύδοντες. αἰδούμεθα τὴν Ἄρτεμιν ἀνάξιοι ὑμῶν εἶναι μὴ θᾶττον μανθάνουσαι. πάντως δέομαι Μένανδρε κἀκεῖνο παρασκευάσασθαι τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ μὲ γέγραφας. ἵνα κἂν μὴ παραγένωμαι σὺν σοὶ, δι᾽ ἄλλου πλεύσω πρὸς Πτολεμαῖον, κἂν μᾶλλον αἴσθηται ὁ βασιλεὺς ὅσον ἰσχύει καὶ παρὰ σοὶ γεγραμμένους φέρειν ἑαυτοῦ τοὺς ἔρωτας, ἀφεὶς ἐν ἄσει τοὺς ἀληθινούς. ἀλλ' οὐδὲ τούτους ἀφήσεις εὖ ἴσθι. κυβερνᾷν ἢ πρωρατεύειν ἕως δεῦρο παραγίνῃ πρὸς ἡμᾶς Πειραιόθεν μυηθήσομαι. ἵνα σε ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυστολήσω, πλεύσασα εἰ τοῦτο ἄμεινον εἶναι φαίνοιτο. φανείη δὲ ὦ θεοὶ πάντες ὃ κοινῇ λυσιτελὲς ᾖ, καὶ

beo tuum amorem ut hæc etiam ſcire poſſim. Tu enim me docuiſti, bonæ indolis mulierem cito ab amatoribus diſcere. ſed adminiſtrant rem Amores cum feſtinatione. veremur Dianam ſi vobis indignæ ſimus tardius diſcentes. Etiam atque etiam oro, mi Menander, ut & illam Comœdiam paratam habeas in qua me introduxiſti. ut, etiamſi non adſim tecum, per illam navigem ad Ptolemæum. ſic magis ſenſerit Rex quantum valeat & apud te, ſi ſcriptos feras tuos amores, relictis in urbe veris. Sed nec iſtos relinques ut bene ſcias. gubernaculo præeſſe aut proræ, donec huc advenias ad nos ex Piræeo, diſcam. ut te meis manibus incolumem navi ducam, navigans ſi iſtud conſultius eſſe videbitur. Videatur autem, ô dii omnes, quod communiter utile ſit: & vaticinetur Phry-

μαντεύσαιτο ἡ Φρυγία τὰ συμφέροντα κρεῖσσον τῆς Θεοφορήτου σου κόρης. Ἔῤῥωσο.

gia, ea quæ conducunt: meliùs quàm Numine afflata tua puella. Vale.

Liber. III.

ΓΛΑΥΚΙ'ΠΠΗ ΧΑΡΩ'ΠΗι.

ΟΥ'κέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ, οὐδ' ἀνέχομαι γήμασθαι ᾧ με κατ' ἐγγύησιν ἐπηγγείλατο ἔναγχος ὁ πατὴρ τῷ Μεθυμναίῳ μειρακίῳ τῷ παιδὶ τοῦ κυβερνήτου, ἐξ ὅτου τὸν ἀστικὸν ἔφηβον ἐθεασάμην τὸν ὠσχοφόρον, ὅτε με ἄστυδε προὔτρεψας ἀφικέσθαι, ὠσχοφορίων ὄντων. καλὸς μὲν γάρ ἐστι, καλὸς, ὦ μῆτερ, καὶ ἥδιστος, καὶ βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους, καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυανωπὸς, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῶν ἡλιακῶν ὁ πόντος καταλαμπόμε-

GLAUCIPPE CHAROPÆ. I.

NOn amplius ſum apud me ô mater, nec ſuſtineo nubere illi, cui me per deſponſationem nuper promiſit Pater, Methymnæo adoleſcenti, filio gubernatoris, ex quo illum urbicum Ephebum adſpexi, illum Oſchophorum, quando me in urbem juſſiſti abire, cùm eſſent Oſchophoria. Pulcher enim eſt, pulcher, ô mater, & ſuaviſſimus, & cincinnos habet muſcô criſpiores, & ridet mari tranquillô jucundius, & acie oculorum cæruleâ coruſcat, quale recens à radiis ſolaribus mare illuſtratum

νος φαίνεται. τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς ἀργαφίας κρήνης ἀπονιψαμένας. τὼ χείλη δὲ, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισαι, ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐπιθέμενος. ἢ τούτῳ μιγήσομαι, ἢ τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφὼ, οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν Πειραϊκῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὤσω.

ΧΑΡΩ´ΠΗ ΓΛΑΥΚΙ´ΠΠΗι.

ΜΕ´μηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέστης. ἐλλεβόρου δεῖ σοι, καὶ οὐ τοῦ κοινοῦ, τοῦ δὲ ἀπὸ τῆς Φωκίδος Ἀντικύρας. ἥτις δὲ αἰσχύνεσθαι κορικῶς ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. ἔχε ἀτρέμα, καὶ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακὸν ἐξωθοῦσα τῆς διανοίας. εἰ γάρ τι τούτων ὁ σὸς πατὴρ πύ-

apparet. Totus autem ejus vultus *talis*, *ut* tripudiare in genis *ejus* diceres Gratias Orchomenô relictô, & Gargaphiâ fonte ablutas. Labia verò rosis ex Veneris sinu detractis pictus est, in eorum summitate impositis. Aut isti conjungar, aut Lesbiam imitata Sapphonem, non à Leucade petra, sed a Piraicis scopulis meipsam in undas conjiciam.

CHAROPE CLAUCIPPÆ. II.

INsanis, ô filia, & verè extra te es. Elleborô tibi opus est, & non illô vulgari sed ex Phocidis Anticyra. quæ pudorem puellarem absterfisti à facie. Quiesce, & ad te redi, malumque illud expelle animô. Si enim quid-

θοιτο, οὐδὲν διασκεψάμενος, οὐδὲ μελλήσας, τοῖς ἐναλίοις βορὰν παραῤῥίψει σε θηρίοις.

ΕΥ'ΑΓΡΟΣ ΦΙΛΟΘΗ'ΡΩι.

Ε'Υοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων· ἐγὼ δὲ τὴν σαγήνην ἁπλώσας ἠπόρουν ὅ, τι πράξαιμι. ἔδοξεν οὖν Σισύφειον ὅ, τι μοι βουλευσαμένῳ βούλευμα ἐλθεῖν παρὰ τὸν δανειστὴν Χρέμητα, καὶ ὑποθήκην αὐτῷ καθομολογήσαντι τὸ σκάφος, λαβεῖν χρυσίνους τέσσαρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργῆσαί μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειε. καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο. καὶ ὁ Χρέμης ὁ κατεσκληκὼς, ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, ὁ ταυρηδὸν πάντας ὑποβλέπων, ἴσως ἔρωτι τῆς ἀκάτου, χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδὲς, ἀνεὶς τὰς ὄψεις, ὑπεμειδία πρὸς

quam iſtorum tuus pater reſciverit, ſine deliberatione & cunctatione marinis eſcam projiciet te belluis.

EVAGRVS PHILOTHERO. III.

OPſoniorum copia erat & abundantia piſcium. ego autem, qui verriculum explicaveram, neſciebam quid facerem. Viſum eſt igitur mihi Siſypheum quoddam comminiſcenti conſilium ire ad fœneratorem Chremetem, & in pignus ei promiſſâ ſcaphâ, ſumere aureos quatuor, unde rurſus renovare mihi verriculum liceret. & ſanè id dicto citius factum eſt. atque Chremes ille emaciatus, ille depreſſis ſuperciliis, ille torvè omnes intuens: fortaſſis amore cymbæ, laxatâ ſeveritate & triſtitiâ, remiſſô vultu, ſubarridebat mihi, & paratum ſe

με, καὶ οἷος εἶναι ὑπουργεῖν πάντα ἔφασκεν. εὐθὺς μὲν οὖν ἔκδηλος ἦν, οὕτως ἀθρόως τὸ σκυθρωπὸν λύσας, οὐκ ἀγαθόν τι διανοούμενος, ἀλλ' ὕπουλον ἔχων τὸ φιλάνθρωπον· ὡς δὲ ἐνστάντος τοῦ καιροῦ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπῄτει, οὐδὲ εἰς ὥραν ἐνδιδοὺς, ἐπέγνων τοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἠπιστάμην πρὸς τῇ Διομήτιδι πύλῃ καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα, τὸν ἐχθρὰ πᾶσι φρονοῦντα Χρέμητα τὸν Φλοιέα. καὶ γὰρ ἕτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι τοῦ σκάφους. ἰδὼν οὖν εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν, οἴκαδε ἀποτρέχω, καὶ τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν τῇ γαμετῇ κοσμον εἶναι περιαυχένιον ἐπεποιήκειν, ἀποσπάσας τοῦ τραχήλου, ὡς Πασέωνα τὸν τραπεζίτην ἐλθὼν, ἀπημπόλησα, καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα σὺν αὐτοῖς τόκοις φέρων ἀπέδωκα, καὶ ὤμοσα κατ' ἐμαυτοῦ μήποτε ὑπο-

esse omnia præstare ajebat. Statim equidem se prodebat, cùm sic effusè solvisset austeritatem, tanquam nihil boni cogitans, sed subdolam præ se ferens humanitatem. ut vero instante tempore cum sorte & usuram repetiit, neque in horam concedens, cognovi eundem illum, quem sciebam in Diometide porta sedere, illum cum retorto baculo, illum erga omnes hostiliter animatum Chremetem Phlyiensem; etenim paratus erat invadere scapham. Cùm igitur viderem in quantam perplexitatem devenissem, domum redeo, & auream catenulam, quam olim opulentus, uxori, ut ei ornatus esset collaris, faciendam curaveram, detractam a cervice, ad Paseonem trapezitam ingressus, vendidi: & postquam nummos coëgi, cum ipsa usura detuli ac reddidi: juravique per meipsum, nunquam in animum inducere ut ad ul-

μεῖναι παρά τινα τῶν ἐν πόλει δανειςῶν ἐλθεῖν, μὴ δ᾽ ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι. ἄμεινον γὰρ εὐπρεπῶς ἀποθανεῖν ἢ ζῆν ὑποκείμενον δημοτικῷ καὶ φιλοκερδεῖ πρεσβύτῃ.

ΤΡΕΧΕ´ΔΕΙΠΝΟΣ ΛΟΠΑΔΕΧ-ΘΑ´ΜΒΩι.

ʽΟ Γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ἕκτην· ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος. εἶεν, ὥρα σοι βουλεύματος Λοπαδέχθαμβε, μᾶλλον δὲ μοχλοῦ καὶ καλωδίου ἀπάγξασθαι. εἰ γὰρ καὶ ὅλην καταβαλοῦμεν τὴν κίονα τὴν τὸ πικρὸν τοῦτο ὡρολόγιον ἀνέχουσαν, ἢ τὸν γνώμονα τρέψομεν ἐκεῖσε νεύειν οὗ τάχιον δυνήσεται τὰς ὥρας ἀποσημαίνειν, ἔςαι τὸ βούλευμα Παλαμήδειον. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Θεοχά-

lum in urbe fœneratorum eam, neque ſi prius fame contabeſcam. Præſtat enim honeſtè mori, quam vivere ſubjectum plebejo & lucri cupido ſeni.

TRECHEDIPNVS LOPADECH-THAMBO, IV.

INdex nondum obumbrat ſextam. ego autem contabeſcere debebo, fame fodicatus. Eja, tempus eget conſiliô, Lopadechthambe, immò vecte & reſte ad ſuſpendendum. SI enim totam etiam dejiciemus columnam quæ moleſtiſſimum illud horologium ſuſtinet, aut indicem convertemus illuc ubi citius poterit horas indicare, erit hoc conſilium Palamedeum. nam nunc ego tibi ſiccus præ fame & aridus ſum,

ρης δὲ οὐ πρότερον καταλαμβάνει τὴν ϛιβάδα, πρὶν αὐτῷ τὸν οἰκεῖον δραμόντα φράσαι τὴν ἕκτην ἑϛάναι. δεῖ οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμματος ὃ κατασοφίσασθαι καὶ παραλογίσασθαι τὴν Θεοχάρους εὐταξίαν δυνήσεται. τραφεὶς γὰρ ὑπὸ παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ οὐδὲν φρονεῖ νεώτερον, ἀλλ' οἷά τις Λάχης ἢ Ἀπολήξίας αὐϛηρός ἐϛι τοῖς τρόποις. καὶ οὐκ ἐπιτρέπει τῇ γαϛρὶ πρὸ τῆς ὥρας ἢ ἐκείνης τοῦ πίμπλασθαι. Ἔῤῥωσο.

ἙΚΤΟΔΙΩ'ΚΤΗΣ ΜΑΝΔΙΛΟΚΟΛΆΠΤΗι.

Χθὲς δείλης ὀψίας, Γοργίας ὁ Ἐτεοβουτάδης συμβαλών μοι κατὰ τύχην, χρηϛῶς ἠσπάσατο, καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ'

Theochares autem non prius occupat torum, nisi ei servus accurrens indicet sextam esse. Opus est igitur nobis ejusmodi commento quod decipere & frustrari Theocharis disciplinam poterit. Educatus enim sub pædagogo moroso & superciliosο, nihil sapit juvenile, sed tanquam aliquis Laches aut Apolexias austerus est moribus, & non indulget ventri, ante horam illam, ut impleatur. Vale.

HECTODIOCTES MANDILOCOLAPTÆ. V.

Heri, tempore vespertino, cùm Gorgias Eteobutades incidisset in me casu, comiter salutavit: & conquerebatur quod non sæpius invi-

αὐτόν. καὶ μικρὰ προσπαίξας, ἴθι πρὸς Διὸς εἶπεν ὦ βέλτιϛε, καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἧκε, Ἀηδόνιον ἡμῖν τὴν ἑταῖραν ἄγων. ἔϛι δέ μοι συνήθης ἐπιεικῶς, καὶ μένει πάντως, ὡς οὐκ ἀγνοεῖς, μικρὸν ἄποθεν τοῦ νεωκορίου. δεῖπνον ἡμῖν ἠυτρέπιϛαι γεννικὸν, ἰχθύες τεμμαχῖται, καὶ ϛαμνία τοῦ Μενδησίου νέκταρος, εἴποι τις ἂν, πεπληρωμένα. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ᾤχετο· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον δραμὼν, καὶ φράσας παρ᾽ ὅτου καλοῖτο, ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν. ἀγνώμονος γὰρ ὡς ἔοικε πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου, καὶ μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις, τὴν ὀργὴν ἔναυλον ἐγκειμένην ἔχουσα, πλήρη τὴν κακάβην ἀνασπάσασα τῶν χυτροπόδων, ἐδέησέ μου κατὰ τοῦ βρέχματος καταχέαι ζέοντος ὕδατος, εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα, παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίνδυνον. οὕτως ἡμεῖς ἐλπίσιν ἀπατη-

ſerem ad ipſum; paullumque mecum jocatus: Abi, per Jovem obſecro, inquit, vir optime; deinde mox lotus venito, Aëdonium nobis meretricem adducens: eſt autem ea mihi admodum familiariter conjuncta; & habitat ſanè, ut noſti, non longè à Leocorio. Cœna nobis parata eſt ingens, piſces grandes in fruſta conciſi, amphoræ, Mendeſio nectare, dicere poſſis, repletæ. Atque ille hæc locutus, abiit. ego verò poſtquam ad Aëdonium cucurriſſem & indicaſſem à quo vocetur, debui in periculum incidere. cum enim ingratum, ut videtur, experta fuiſſet Gorgiam, & parcum in remunerationibus, iram intus ſtabulantem ſervans; cacabum detractum à foculis, erat mihi in ſinciput effuſura, plenum fervente aquâ, niſi prius reſiluiſſem, parvo diſcrimine elapſus ex periculo. Sic nos dum fallaci

λαῖς βουκολεύμενοι πλείους τῶν ἡδονῶν τοὺς προπηλακισμοὺς ὑπομένομεν.

Α'ΡΤΕΠΙ'ΘΤΜΟΣ ΚΝΙΣΟΖΩ'ΜΩι.

'ΑΓχόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με (οὐ) μετὰ μικρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. οὔτε γὰρ τὰ ῥαπίσματα οἷός τε εἰμὶ φέρειν καὶ τὴν ἄλλην παροινίαν τῶν κάκιςα ἀπολουμένων ἐρανιςῶν, οὔτε τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδδηφάγου γαςρὸς κρατεῖν· ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ, καὶ οὐ πρὸς κόρον μόνον ἀλλ' εἰς τρυφήν· τὸ πρόσωπον δὲ τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται, καὶ κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συςαλῆναι, ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος. ἰοὺ ἰοὺ τῶν κακῶν, οἷα ὑπομένειν ἡμᾶς ἀναγκάζει ἡ παμφάγος αὕτη καὶ παμβορωτάτη γαςήρ. ἔκρινα οὖν πολυτελοῦς τραπέζης ἀπο-

ſpe lactamur, plures voluptatibus ignominias toleramus.

ARTEPITHYMUS CNISOZOMO. VI.

REſte mihi opus eſt, & videbis me mox in laqueo collum habentem. neque enim alapas poſſum tolerare, reliquamque petulantiam perditiſſimorum epulonum: nec ſceleratum hunc & voraciſſimum ventrem domare. hic enim poſcit, & non ad ſatietatem, ſed ad luxum usque; facies autem *mea* crebras illas plagas non perfert: & in periculo ſum ne alter oculorum concreſcat mihi colaphis infeſtato. Heu, heu mala! qualia ſuſtinere nos cogit edaciſſimus hic & omnivoraciſſimus venter! Itaque conſtitui, opiparam menſam adeptus, expue-

λαύσας ἀποπτύσαι τὸ ζῆν, ὀδυνηροῦ βίου κρείττω τὸν καθ' ἡδονὴν θάνατον ἡγησάμενος.

Ε'ΤΟΙΜΟ'ΚΟΡΟΣ ΖΩΜΕΚΠΝΕ'ΟΝΤΙ.

'ΙΑτατταιὰξ, τίς ἦν ἡ χθὲς ἡμέρα, ἢ τίς δαίμων, ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐῤῥύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι. εἰ μὴ γὰρ ἀναζεύξαντά με τοῦ συμποσίου κατά τινα ἀγαθὴν τύχην Α'κεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων Φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε, καὶ ἀπερᾶν ἀπηνάγκασεν, ἔπειτα διατεμὼν Φλέβα, ῥυῆναι τὸ πολὺ τοῦ αἵματος ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀνεπαισθήτῳ με τῷ θανάτῳ διαre vitam: ærumnosâ vitâ voluptuosam mortem potiorem ducens.

HETOEMOCORUS ZOMECPNEONTI. VII.

EHeu quæ fuit hesterna illa dies, vel quis Genius aut Deus ex improviso servavit me tunc momento ad plures abiturum. Nisi enim me à convivio digressum, bono quodam fato Acesilaus medicus semimortuum, immo nihil aliud nisi mortuum, unum inferorum, conspicatus, discipulis mandasset ut me tollerent, & sublimem duxisset ad se domum, atque vomere coegisset, deinde incisâ venâ fluxum sanguinis copiosum elicuisset; nihil obstetisset quo minus morte insensibili interemptus periissem. Hem

φθαρέντα ἀπολωλέναι. οἷα γὰρ οἷα (πάσχει τὰ δίκαια) λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, ἄλλος ἄλλοθεν περιττὰ πίνειν, καὶ πλέιονα ἢ κατὰ τὸ κῦτος τῆς γαστρὸς ἐσθίειν ἀναγκάζοντες. ὁ μὲν γὰρ ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν, ὁ δὲ κόπαιον ευμέγεθες παρώθει ταῖς γνάθοις, ὁ δὲ κρᾶμα, οὐκ οἶνον ἀλλὰ νάπυ καὶ γάρον καὶ ὄξος ἐργασάμενος, καθάπερ ἐις πίθον ἐνέχει. ἅτινα, λέβητας πιθάκνας ἀμίδας, ἐμημεκὼς, ἀπεπλήρωσα. ὥςε αὐτὸν τὸν Ἀκεσίλαον θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησε τοσοῦτον ὁ τῶν βρωμάτων φορυτός. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ θεοὶ σωτῆρες καὶ ἀλεξίκακοι προῦπτου με κινδύνου φανερῶς ἐξείλοντο, ἐπ᾽ ἐργασίαν τρέψομαι, καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μετατιθεὶς. ἄμεινον γὰρ ἐπὶ θύμοις καὶ ἀλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαςέρα, ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν, ἢ πεμμάτων ἀπο-

quibus modis iſti prædivites me tractarunt! alius aliunde, *certatim* nimium bibere, & plus quàm pro capacitate ventris edere, cogentes. hic enim farcimen inferciebat, ille fruſtum *panis* grande intrudebat maxillis, alius mixturam, non ex vino, ſed ex ſinapi & liquamine piſcium & aceto factam, tanquam in dolium infundebat. quæ ego evomens, lebetas, ſerias, matulas, implevi: ita ut ipſe Aceſilaus miraretur quomodo capere potuerim tantam ciborum colluviem. Sed quoniam Dii Servatores & Averruncatores præſentiſſimo me periculo manifeſtè eripuerunt, ad opus faciendum me convertam, & in Piræeum vadam, ibique navium onera in apothecas pro mercede transponam. Præſtat enim bulbis & polentâ paſcere ventrem ita ut certam habeas vivendi ſecuritatem, quàm

λαύ-

λαύοντα καὶ Φασιανῶν ὀρνίθων, τὸν ἄδηλον ὁσημέραι θάνατον ἀπεκδέχεσθαι.

ΟἸΝΟΠΗ'ΚΤΗΣ ΚΟΤΥΛΟΒΡΟΧΘΙ'ΣΩι.

ἼΘι λαβὼν τὴν σύριγγα καὶ τὰ κύμβαλα ἧκε περὶ πρώτην Φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν χρυσοῦν ςενωπὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον. ἔνθα συμβαλεῖν ἡμῖν ἀλλήλοις ἐξέςαι. καὶ τοεντεῦθεν ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταῖραν ἄγειν παρὰ τὸν νεόπλουτον, τὸν Θηριππίδην τὸν Α'ἰξωνέα. διακαῶς δὲ αὐτῆς οὗτος ἐρᾷ, πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, καὶ δαπανᾶται οὐκ ὀλίγα μάτην. ἠσθημένη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον τοῦ μειρακίου, θρύπτεται καὶ συνεχῶς ἀκκίζεται· καὶ πλέιονα ἐπὶ πλέιοσιν ἀποφερομένη, οὔ φησιν ἑαυτὴν ἐπιδώσειν, εἰ μὴ τὸ χωρίον πρὸς

cupediis fruendo & Phasianis avibus, incertam quotidie mortem expectare.

OENOPECTES COTYLOBROCHTHISO. VIII.

I Cape fistulam & cymbala, ac veni circa primam custodiam noctu in aureum angiportum ad Agnon, ubi convenire poterimus: ac deinde à Sciro assumptam Clymenam meretricem deducere ad illum recens ditatum Therippidem Aexonensem. ardenter enim eam iste amat multo jam tempore, & sumptus haud exiguos facit frustra; illa enim ut sensit amorem inflammatum adolescentis, delicias facit & semper fastidiosam se præbet: cumque plura identidem ab eo auferat, negat se copiam sui

τοῖς ἀργυρίοις λάβοι. ὥρα οὖν, καὶ βίᾳ ταύτην. εἰ συνήθως ἀντιτείνοιτο ἡμῖν, ἀποσπᾷν. δύω δὲ ὄντε καὶ ἐῤῥωμένω, τάχιςα αὐτὴν ἀπάξαιμεν. Θηριππίδης δὲ εἰ τοῦτο ἄισθοιτο, καὶ τοὖργον ἐπιγνοίη τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρθωμα, ληψόμεθα χρυσοῦς τοῦ νέου σκέμματος οὐκ ὀλίγους, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα, καὶ προσέτι τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἕξομεν, καὶ τὸ χρῆσθαι τολοιπὸν ἀνεπικωλύτως. τάχα δὲ οὐδὲ παρασίτους ἡμᾶς, ἀλλὰ φίλους ἡγήσεται. οἱ γὰρ παράκλησιν εἰς εὐποιίαν μὴ ἀναμείναντες, οὐκέτι κόλακες, ἀλλὰ φίλοι λογίζονται.

facturam, nisi prædium illud præter pecuniam accipiat. Tempus est igitur ut vel vi eam, si more consueto obnitatur nobis, abstrahamus; duo enim cum simus & robusti, cito eam vel invitam abducemus. Therippides verò si istud sentiat, atque hoc negotium cognoscat nostrarum vigiliarum facinus esse; accipiemus aureos ob hoc novum commentum non paucos, & luculentam vestem, & præterea domum ejus ingredi tutò poterimus, & utilitatem capere sine impedimento: fortè nec pro parasitis nos, sed pro amicis habebit. Qui enim adhortationem ad benefaciendum non expectant, haud amplius assentatores, verùm amici putantur.

* * * * * *

Ἀποπειρώμενος τῶν σκυλακίων εἰ λοιπὸν ἐπιτήδεια κατὰ δρόμον, λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διατροβήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα. τὰ δὲ σκυλάκια οἱ μὲν υἱεῖς τῶν ἱμαντίων ἀπέλυσαν. καὶ τὰ μὲν ἐθορύβει, καὶ ἐγγὺς ἦν ἑλεῖν τὸ θηρίον· ὁ λαγωὸς δὲ τοῦ κινδύνου φυγῇ ὑπερβὰς τὸ σιμὸν, φωλεοῦ τινὸς κατάδυσιν εὕρετο. μία δὲ ἡ προθυμοτέρα τῶν κυνῶν, ἤδη κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δήγματι, συγκατῆλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς. ἐντεῦθεν ἀνελκύσαι βιαζομένη τὸ λαγώδιον καὶ θραύει τοῖν προσθίοιν ποδοῖν τὸν ἕτερον. καὶ ἀνειλόμην χωλεύουσαν σκύλακα ἀγαθὴν, καὶ τὸ ζῶον ἡμίβρωτον. καὶ γέγονέ μοι κέρδους ἐφιεμένῳ λυπροῦ, ζημίαν μεγάλην ἀπενέγκασθαι.

* * * * * * IX.

Cùm catulos tentarem, an jam idonei essent ad cursum, leporem in quodam fruticeto terrefactum, subito excitavi. catulos autem filii *mei* à loris solverunt: atque isti turbabant, & parum aberant à capienda fera. Lepus autem periculi fugâ superato loco acclivi, latebræ cujusdam recessum reperit. Unus autem alacrior ex canibus, jam inhians & assecuturum se sperans morsu, unà descendit in foramen terræ. Unde cùm extrahere conaretur lepusculum, fregit pedem anteriorem alterum. Atque ego sustuli claudicantem catulum egregium, & bestiam semesam. contigitque mihi, emolumentum expetenti, ut detrimentum acceperim.

Ἰοφῶν Ἐράστωνι.

Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν γὰρ, ὦ φίλτατε γειτόνων, λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος· εἶτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στίφος, οὓς οἰκονόμους καὶ διοικητὰς ἐνόμιζον ἔχειν. ἐῴκειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν. καὶ ἦσαν οἱ δάκτυλοι μου μαλακοὶ, καὶ ἥκιστα τῆς δικέλλης ἐμέμνηντο. ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν, Γρυλλίωνα εἴποις ἂν καὶ Παταικίωνα. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων εἰς τὸ θέατρον προελθόντες, ἐβόων προχειρίσασθαί με στρατηγόν. μεσούσης δὲ τῆς χειροτονίας, ὁ παμπόνηρος ἀλεκτρυὼν ἐβόησε, καὶ τὸ

IOPHON ERASTONI. X.

PEreat, & *ut* malus male intereat, pessimus iste gallus, atque sceleratissimus, qui me dulce insomnium videntem, vociferans, excitavit. Videbar enim mihi, charissime vicinorum, vir esse splendidus & opulentissimus: deinde servorum subsequi me catervam, quos dispensatores & procuratores me putabam habere. videbar autem *mibi* & manus annulis refertas habere, & gemmas multorum talentorum circumferre. & erant digiti mei molles, minimeque ligonis memores. Apparebant verò & Adulatores cominus, Gryllionem diceres & Pataecionem. Interea Populus Atheniensis in Theatrum egressi, clamabant, Ducem me designare. In mediis autem suffragiis improbissimus *iste* gallus vociferatus est, & visum illud disparuit.

φάσμα ἠφανίσθη. ὅμως ἀνεγρόμενος περιχαρὴς ἦν ἐγώ. ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος, τοὺς φυλλοχόους ἐστάναι μῆνας, ἔγνων εἶναι τὰ ἐνύπνια ψευδέστατα.

ΔΡΥΑΝΤΙ'ΔΑΣ ΧΡΟΝΙ'Ωι.

Ο'Υκέτι σοι μέλει οὔτε τῆς εὐνῆς ἡμῶν, οὔτε τῶν κοινῶν παίδων, οὔτε μὴν τῆς κατ' ἀγρὸν διατριβῆς, ὅλη δὲ εἶ τοῦ ἄστεος· Πανὶ μὲν καὶ Νύμφαις ἀπεχθανομένη, ἃς Ἐπιμηλίδας ἐκάλεις, καὶ Δρυάδας, καὶ Ναΐδας· καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς πρὸς πολλοῖς τοῖς προϋπάρχουσι. ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινὰ δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεῖσθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. οὐ σωφρονεῖς ὦ γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῇ. ἀλλὰ

Tamen experrectus, lætitiâ plenus eram. Cùm autem in animum revocassem, menses adesse in quibus folia decidunt, comperi insomnia *tunc* esse falsissima.

DRYANTIDAS CHRONIO. XI.

NOn amplius te cura tangit tori nostri, neque communium liberorum, neque commorationis in agro; totam verò te urbi mancipasti, Pana quidem & Nymphas exosa, quas Epimelidas vocabas & Dryadas & Naidas: novos autem nobis superinducens deos præter multos illos priores: ubi enim ego ruri collocabo Coliadas & Genetyllidas? scio audivisse me alia quædam deorum nomina, quorum ob multitudinem deleta mihi sunt ex memoria

ἁμιλλᾷ ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ταυταισὶ ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαῤῥεούσαις, ὧν καὶ τὸ πρόσωπον ἐπίπλαστον, καὶ ὁ τρόπος μοχθηρίας ὑπεργέμων. φύκει γὰρ καὶ ψιμμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. σὺ δὲ ἣν ὑγιαίνης, ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν, τοιαύτη διαμενεῖς.

ΠΡΑΤΙ'ΝΑΣ 'ΕΠΙΓΟ'ΝΩι.

ΜΕσημβρίας οὔσης σαθηρᾶς, φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν, καὶ πρὸς τὰς αὔρας ἐκκειμένην, ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσκίαζον. καὶ μοι ψυχάζοντι μάλ' ἡδέως, ἐπῆλθέ τι μουσικῶς ἐπαφήσασθαι, καὶ λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων, καί μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος.

pleraque. Non es mentis compos, Uxor, neque ſani quidquam cogitas; ſed contendis inter Atticas iſtas luxu diffluentes, quarum & facies ficta, & mores malitiâ ſcatentes: fucô & cerusſâ & pæderote tingunt genas ſupra excellentes pictores. At tu, ſi ſapis, ſicut te aqua vel ſapo prius purgaverit, ita manebis.

PRATINAS EPIGONO. XII.

MEridie ferventiſſimò, cùm delegiſſem pinum quandam ventos amantem & flatibus expoſitam, ſub hac æſtum in umbra defendebam: cùmque refrigerarer admodum ſuaviter, venit mihi in mentem capeſſere Muſicam: ſumptamque fiſtulam percurrebam linguâ, tenuem ſpiritum cum labiis ſtrictim trahens; & ſuavis

ἐν τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαί μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθέρικον, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. ἐγὼ δὲ ἐν μέσαις ταῖς ἡδοναῖς ἐμιμούμην τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι, φίλον ἄνδρα συνειδέναι βουλόμενος, ὅτι μοι μουσικόν ἐστιν ἔχειν τὸ αἰπόλιον.

ΚΑΛΛΙΚΡΑ΄ΤΗΣ Α΄ΙΓΩΝΙ.

Ἐγὼ μὲν ἥκοντος τοῦ καιροῦ, γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαθύνας βόθρον, οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν. καὶ ἐπάγειν αὐτοῖς ναμάτιον ὕδωρ, ὅ μοι ἐκ τῆς πλησίον φάραγγος ἐποχετεύεται· ἐπελθὼν δὲ ὄμβρος ἐς τρεῖς ἡμέρας καὶ νύ-

quædam ac paſtoralis audiebatur modulatio. Interea neſcio quomodo dulcedine cantûs delinitæ omnes mihi undique capellæ ſunt circumfuſæ; ac omittentes depaſcere arbutos & virgulta, totæ cantui intentæ erant. Ego autem in mediis gregibus imitabar Calliopæ Filium. Hôc igitur lætô nuntiô te impertio, hominem amicum conſcium eſſe cupiens, mihi datum eſſe ut habeam Muſicæ intelligentem gregem.

CALLICRATES AEGONI. XIII.

EGo quidem, adventante tempore cùm circulos fodiſſem, & in *iis* excavaſſem ſcrobes, paratus eram oleas inſerere, & inducere iis manantem aquam, quæ mihi ex propinqua valle derivatur; ſed ingruens imber trium dierum & totidem noctium, fluvios deſuper ex verti-

κτας ἴσας, ποταμοὺς ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὀρῶν ἐγέννησεν, οἳ ῥύμῃ κατασυρόμενοι ἰλὺν ἐπεσπάσαντο, καὶ τοὺς βόθρους κατέχωσαν, ὥστε εἶναι πάντα ἰσόπεδα, καὶ οὐδὲ δοκεῖν ὅλως εἰργασμένα. οὕτως ἠφάνισαί μοι τὰ πονήματα καὶ εἰς μίαν ὄψιν ἄτοπον κατέστη. τίς οὖν ἔτι πονοίη, μάτην ἀδήλους ἐλπίδας ἐκ γεωργίας καραδοκῶν; μετιτέον ἐφ᾽ ἕτερον βίον. Φασὶ γὰρ ἅμα ταῖς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀλλαγαῖς καὶ τὰς ψυχὰς μετασχηματίζεσθαι.

ΣΙΤΑ'ΛΚΗΣ ΟἸΝΟΠΙ'ΩΝΙ.

ΕἸ *πατρῴζεις, ὦ παῖ, καὶ τἀμὰ φρονεῖς, χαίρειν τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας, οἱ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἀλινδοῦνται, καὶ βιωφελὲς μὲν οὐδὲν οὔτε εἰδότας, οὔτε*

cibus montium generavit, qui impetuosè devoluti, limum fecum traxerunt, & fcrobes obruerunt, ut omnia fint una planities, nec omnino videantur culta, ita abolita funt mihi opera, & in unam faciem mirificam redacta. Quis ergo amplius operam impendat fruftra, incertas fpes ex agricultura aucupans? Transeundum ad aliud vitæ genus; ajunt enim fimul cum ftudiorum mutationibus & fortunæ faciem mutari.

SITALCES OENOPIONI. XIV.

SI patriffas, mi fili, & mecum fentis; valere vanis illis difcalceatis & pallidis, circa Academiam fe volutantibus atque, quod quidem utile fit vitæ, nihil, neque fcientibus, neque

πράττειν δυναμένους, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονοῦντας, καὶ ἐπιτηδεύοντας, ἐάσας. ἔχου τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων, ἀφ' ὧν σοι διαπονοῦντι, μεςὴ μὲν ἡ σιπύη πανσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες, πλεῖα δὲ ἀγαθῶν τὰ σύμπαντα.

ΚΟ'ΤΙΝΟΣ ΤΡΥΓΟΔΩ'ΡΩι.

'Ο Τρυγητὸς ἐγγὺς, καὶ ἀῤῥίχων ἔςι μοι χρεία. δάνεισον οὖν μοι τούτων τοὺς περιττοὺς, ὅσον οὐκ εἰς μακρὸν ἀποδώσοντι. ἔχω οὖν κἀγὼ πιθάκια πλέιονα. εἰ οὖν δέοιο, προθύμως λάμβανε. τὰ γὰρ κοινὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιςα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει.

agere valentibus: ſed cœleſtia ſcrutantibus & affectantibus; *bis inquam valere* juſſis; capeſſe agriculturam, unde tibi opus facienti, plena erit arca omnigeno ſeminio, amphoræ vino plenæ, plena bonis omnia.

COTINUS TRYGODORO. XV.

Vindemia prope *adeſt*, & eſt mihi qualis opus. da mutuos igitur mihi ex his ſuperfluos, intra breve tempus reddituro. Habeo ſanè & ego doliola plura. ſi igitur indigeas, audacter ſume: Communitas enim inter amicos quàm maximè in agris locum habere vult.

ΦΥΛΛΙ'Σ ΘΡΑΣΩΝΙ'ΔΗι.

Εἰ γεωργεῖν ἐβούλου, καὶ νοῦν ἔχειν, ὦ Θρασωνίδη, καὶ τῷ πατρὶ πείθεσθαι, ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττὸν καὶ δάφνας καὶ μυρίνην καὶ ἄνθη ὥρα σύγκαιρα· καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν πυροὺς ἐκθερίσας, καὶ οἶνον ἐκ βοτρύων ἀποθλίψας, καὶ βδάλας τὰ αἰγίδια, τὸν γαυλὸν πλήρη γάλακτος. νῦν δὲ ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ· κράνους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν, καὶ ἀσπίδος ἐρᾷς, ὥσπερ Α'καρνὰν ἢ Μηλιεὺς μισθοφόρος. μή σύγε ὦ παιδίον, ἀλλ' ἐπάνιθι ὡς ἡμᾶς, καὶ τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου: καὶ γὰρ ἀσφαλὴς καὶ ἀκίνδυνος ἡ γεωργία, οὐ λόχους, οὐκ ἐνέδρας, οὐ φάλαγγας ἔχουσα; ἡμῖν τε ὁ γηροκόμος ἐγγύς, ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν.

PHYLLIS THRASONIDI. XVI.

SI agrum colere velles & ſapere, ô Thraſonides, ac patri morem gerere; ferres, tum diis hederam & lauros, & myrtos, & flores tempori congruos: tum nobis Parentibus tuis triticum quod emeſſuiſſes, & vinum quod ex uvis expreſſiſſes, & quoties mulſiſſes capellas, mulctram plenam lacte; nunc autem rus & agriculturam aſpernaris: galeæ contrà laudas triplices criſtas, & clypeum amas, tanquam aliquis Acarnan aut Melienſis miles mercenarius. Ne faxis, mi fili, ſed redi ad nos, & tranquillam vitam amplectere, (etenim tuta & expers periculi eſt agricultura, non cohortes, non inſidias, non phalanges habens:) nobisque ſenectutis ſuſtentator in propinquo, pro dubia vita, certam eligens ſalutem.

ΧΑΙΡΕ'ΣΤΡΑΤΟΣ ΛΗΡΙ'ΩΙ.

'ΕΠιτριβέιης ὦ Ληρίον κακὴ κακῶς, ὅτι με τῇ μέθῃ καὶ τοῖς ἀυλοῖς κατακηλήσασα, βραδὺν ἀπέφηνας τοῖς ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποπέμψασιν. οἱ μὲν γὰρ ἕωθεν προσεδόκων με φέροντα ἀυτοῖς τὰ κεράμια (σκεύη,) ὧν ἕνεκεν ἀφικόμην· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς πάννυχος καταυλούμενος εις ἡμέραν ἐκάθευδον. ἀλλ' ἄπιθι ὦ τάλαινα, καὶ τοὺς ἀθλίους τουτουσὶ θέλγε τοῖς γοητεύμασιν. ἐμοὶ δὲ ἦν ἔτι ἐνοχλοίης, κακόν τι παμμέγεθες προσλαβοῦσα ἀπελεύσῃ.

Ε'ΥΣΤΑΧΥΣ ΠΙΘΑΚΙ'ΩΝΙ.

ΤΟΥ 'μοῦ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων, ἥκειν σε ἐπὶ τὴν πανδαισίαν, ὦ Πιθακίων, παρακαλῶ. ἥκειν δὲ οὐ μόνον, ἀλλ' ἐπαγόμενον τὴν γυ-

CHÆRESTRATUS LERIO. XVII.

PEreas, Lerium, mala malè, quòd me vinô & tibiis tuis delinitum, tardum reddidisti iis qui me rure huc miserant; isti enim manè me expectabant, ut eis ferrem amphoras, quarum causâ veneram: ego autem, homo bellus, totâ nocte tibiis oblectatus, usque in lucem dormiebam. Sed abi infelix, atque urbicos istos demulce tuis præstigiis. mihi si molesta fueris, cum magno malo tuo discedes.

EUSTACHYS PITHACIONI. XVIII.

FIlii mei natalem celebrans, ut venias ad epulas, mi Pithacion, rogo; venias autem non solus, sed adducens tecum uxorem, & li-

γαῖκα, καὶ τὰ παιδία, καὶ τὸν συνέργαςρον· εἰ βούλοιο δὲ, καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν φύλακα, καὶ τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τοῖς ποιμνίοις. ἡ τοιαύτη δὲ οὐκ ἂν ἀτιμάζοι τὸ δαιτυμὼν εἶναι σὺν ἡμῖν. ἑορτάσομεν δὲ μάλ' ἡδέως, καὶ πιόμεθα εἰς μέθην, καὶ μετὰ τὸν κόρον ᾀσόμεθα. καὶ ὅςις ἐπιτήδειος κορδακίζειν, εἰς μέσους παρελθὼν, τὸ κοινὸν ψυχαγωγήσει. μὴ μέλλε οὖν ὦ φίλτατε. καλὸν γὰρ ἐν ταῖς κατ' εὐχὴν ἑορταῖς ἐξ ἑωθινοῦ συντάττειν τὰ συμπόσια.

ΠΙΘΑΚΙΩΝ ΕΥΣΤΑΧΥΙ.

Κ*Οινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδίων, ὦ Εὔςαχυ. ἐγὼ δὲ τὸν κλῶπα φωράσας, ἐφ' ᾧ πάλαι ἠσχαλ-*

beros, & fubulcum: quòd fi voles, etiam canem, bonum cuftodem, & granditate vocis abigentem infidiantes gregibus: ille autem talis non dedignabitur conviva effe nobifcum. Feftum celebrabimus admodum fuaviter, bibemusque ad ebrietatem, & poft fatietatem cantabimus: atque qui idoneus fuerit ad cordacem ducendum, in medios progreffus, cœtum delectabit. Ne igitur cuncteris chariffime; decet enim in votivis folennitatibus manè conftituere convivia.

PITHACION EUSTACHYI. XIX.

QUandoquidem communem te præbes & fodalium amantem, bene tibi fit ex teipfò, & uxore, & ex liberis, mi Euftachy. Ego verò poftquam furem deprehendi ob quem dudum

λον, τὴν ἐχέτλην ὑφελομένῳ καὶ δύο δρεπάνας, ἔχω παρ᾽ ἐμαυτῷ, τοὺς κωμήτας ἀναμένων ἐπικούρους. νῦν γὰρ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀσθενέστερος ὢν, μόνος τὼ χεῖρε ἐπιβάλλειν. ὁ μὲν γὰρ δριμὺ βλέπει., καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς, καὶ σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους, καὶ ἁδρὰν τὴν ἐπιγουνίδα φαίνει. ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων, καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα· καὶ τύλους μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχω, λεπτότερον δέ μοι τὸ δέρμα λεβηρίδος. ἡ μὲν οὖν γυνὴ καὶ τὰ παιδία εἴσω βαδιοῦνται, καὶ τῆς εὐωχίας μεθέξουσιν· ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύων τὸν μιαρὸν οἴκοι φυλάξομεν.

ſtomachabar, quòd ſtivam mihi ſurripuiſſet & duas falces, habeo eum apud me, vicinos expectans auxiliatores. nunc enim conſultum non putabam, cùm ſim infirmior, ut ſolus manum ei admoverem. nam torvé intuetur adductis ſuperciliis, & vegetos habet humeros, & craſſum femur oſtentat; ego autem à laboribus & bidente emaciatus ſum & callos habeo in manibus, inanior autem mihi cutis eſt leberide. Equidem uxor & liberi ad te ibunt, & convivii participes erunt, ſed ſubulcus ægrotat: ego autem & canis ſceleratum illum aſſervabimus.

ΝΑΠΑΙΟΣ ΚΡΙΝΙΑΔΗι.

ΟΙ'σθά με ἐπιστάξαντα τὴν ὄνον παλάθα. καταγαγόντα οὖν ἕως οὗ ταῦτα ἀπεδόμην τῶν τινὶ γνωρίμων, ἄγει μέ τις εἰς τὸ θέατρον, καὶ καθίσας ἐν καλῷ, διαφόροις ἐψυχαγώγει θεωρίαις. τὰς μὲν οὖν ἄλλας οὐ συνέχω τῇ μνήμῃ, εἰμὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ εἰδέναι καὶ ἀπαγγέλλειν κακός· ἓν δὲ εἰδὼς, ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος. εἷς γὰρ εἰς μέσους παρελθὼν, καὶ ςήσας τρίποδα, τρεῖς μικρὰς παρετίθει παροψίδας, εἶτα ὑπὸ ταύταις ἔσκεπε μικρά τινα καὶ λευκὰ καὶ ςρογγύλα λιθίδια, οἷα ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν χειμάῤῥων ἀνευρίσκομεν· ταῦτα ποτὲ μὲν κατὰ μίαν ἔσκεπε παροψίδα, ποτὲ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδείκνυ, ποτὲ δὲ παντελῶς ἀπὸ τῶν

NAPÆUS CRINIADÆ. XX.

SCis cùm onerassem asinum caricis compactis. cùm igitur perduxissem eo usque ubi illas vendidi cuidam noto homini: ducit me non nemo in theatrum: & collocatum in sede opportuna, variis delectabat spectaculis. Equidem cætera non teneo memoriâ, sum enim ad talia tum intelligenda tum referenda parum aptus. Unum autem ut vidi, hisco jam. & prope sum mutus factus. Quidam enim in medios progressus, collocatâ mensâ tripede, tres exiguas apponebat patellas: deinde sub istis occultabat parvos quosdam candidos & rotundos lapillos, quales nos in ripis torrentium reperimus; hos modò singulatim sub una quavis occultabat patella: modò, nescio qua ratione, sub una aliqua *omnes* ostendebat: modo, ut sub pa-

παροψίδων ἠφάνιζε, καὶ ἐπὶ τοῦ ϛόματος ἔφαινεν. εἶτα καταβροχθίσας, τοὺς πλησίον ἑϛῶτας ἄγων εἰς μέσον, τὴν μὲν ἐκ ῥινὸς, τὴν δὲ ἐξ ὠτίων τὴν δὲ ἐκ κεφαλῆς ἀνῃρεῖτο. καὶ πάλιν ἀνελόμενος, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει. κλεπτίϛατος ἄνθρωπος, ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Ἐυρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα. μὴ γένοιτο κατ' ἀγρὸν τοιοῦτον θηρίον, οὐ γὰρ ἁλώσεται ὑπ' οὐδενὸς, καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τὰ ἔνδον, φροῦδά μοι τὰ κατὰ τὸν ἀγρὸν ἀπεργάσεται.

ΕΥΝΑΠΗ ΓΛΑΥΚΗι.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημος ἐϛί μοι, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄϛει· ὁ δὲ θητεύων παρ' ἡμῖν Παρμένων, ζημία καθαρὰ, ῥάθυμος ἄνθρωπος, καὶ τὰ πολλὰ καταπίπτων εἰς ὕπνον. ὁ δὲ λύκος ἀρ-

tellis diſparerent efficiebat, & in ore oſtendebat: deinde cùm deglutiiſſet; (adductis in medium qui prope adſtabant,) alium ex nare, alium ex aure, alium ex capite depromebat: deinde iterum ſublatos ex oculis *hominum* removebat. Maximè clancularius ille homo eſt, ſupra illum, de quo audimus, Eurybatem Oechalienſem. ne mihi exiſtat ruri talis beſtia, non enim deprehendetur à quoquam: omniaque domi ſurripiens, evanida quæ ruri habeo faciet.

EUNAPE GLAUCÆ. XXI.

VIr meus abeſt, tertium jam diem faciens in urbe: qui autem mercede ſervit apud nos Parmeno, damnum merum *eſt*, homo ſegnis, & plerumque delabens in ſomnum: lupus verò gravis accola, cujus ex oculis emicat cædis

γαλέος πάροικος, βλέπων φονῶδες τὶ καὶ ὠμοβόρον, Χιόνην τὴν καλλίϛην τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ Φελλέως ἁρπάσας οἴχεται· καὶ ὁ μὲν δειπνεῖ ἀγαθὴν αἶγα καὶ εὐγάλακτον, ἐγὼ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. πέπυϛαι δὲ τούτων οὐδὲν ὁ ἀνήρ. εἰ δὲ μάθῃ, κρεμήσεται μὲν ἐκ τῆς πλησίον πίτυος ὁ μισθωτός· αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει, πάντα μηχανώμενος, πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι.

ΠΟΛΥ'ΑΛΣΟΣ Ε'ΥΣΤΑΦΥ'ΛΩι.

ΠΑ'γην ἔϛησα ἐπὶ τὰς μιαρὰς ἀλώπεκας, κρεάδιον τῆς σκανδάλας ἀφάψας. ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς ϛαφυλὰς, καὶ οὐ μόνον τὰς ῥάγας ἔκοπτον, ἀλλ' ἤδη καὶ ὁλοκλήρους ἀπέτεμνον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρυς· ὁ δεσπότης δὲ ἐπιϛήσεσθαι

avidum quiddam & crudivorum. Chionen enim pulcherrimam caprarum raptam fecum abſtulit: atque ille quidem cœnat egregiam capram, ego autem lacrymas oculis effundo. Reſcivit autem iſtorum nihil maritus. quod ſi intellexerit: pendebit ex proxima pinu mercenarius; ipſe autem *maritus* non remittet omnia moliri prius quam à lupo pœnas ſumat.

POLYALSUS EUSTAPHYLO. XXII.

DEcipulam ſtatui ſceleratis illis vulpibus, carunculâ ſuſpenſâ ex tendicula. cùm enim infeſtarent uvas, & non ſolum acinos cæderent, ſed integros etiam abſcinderent à pampinis racemos: Herus autem adfuturus nunciaretur, (immitis homo & acer, ſententias &

κα-

κατηγγέλλετο : ἀργαλέος ἄνθρωπος καὶ δριμὺς, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνεχῶς πρὸς Ἀθηναίους εἰσηγούμενος, καὶ πολλοὺς ἤδη διὰ σκαιότητα τρόπου καὶ δεινότητα ῥημάτων ἐπὶ τοὺς Ἕνδεκα ἀγαγών: δείσας μή τι πάθοιμι κἀγὼ, καὶ ταῦτα τοιούτου δεσπότου ὄντος, τὴν κλέπτην ἀλώπεκα συλλαβὼν, ἐβουλόμην παραδοῦναι. ἀλλ' ἡ μὲν οὐχ ἧκε. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄθυρμα τῇ δεσποίνῃ προσηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν. ἔλαθον οὖν ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναῤῥιπίσας. καὶ τίς παρὰ τῷ σκυθρωπῷ τῶν τοιούτων συγγνώμη; Φευξόμεθα ἢ ποδῶν ἔχομεν. χαιρέτω δὲ ὁ ἀγρὸς καὶ τἀμὰ πάντα. ὥρα γὰρ σώζειν ἐμαυτὸν, καὶ μὴ παθεῖν ἀναμένειν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι.

ſenatusconſulta aſſiduè Athenienſibus proponens, quique multos jam pravitate ingenii & vi dicendi ad Undecim viros duxerit) metuens nequid mali acciperem ego etiam, præſertim cùm talis *mihi* eſſet dominus, vulpem, quæ eſſet furaciſſima, comprehenſam volebam *ei* tradere. verùm Plangon Melitæus ille catellus, quem alimus oblectamentum dominæ gratum, cùm præ nimia guloſitate in carnem invaſiſſet, jacet tertium jam diem porrectim, mortuus, jam puteſcens. Itaque imprudens ſuper malo malum excitavi. Et quænam apud tetricum illum talium ignoſcentia? Fugiemus quantum pedibus valemus. Valeat rus & mea omnia. Tempus enim eſt ut meipſum incolumem præſtem: nec expectem ut malum patiar, ſed antequam patiar, caveam.

ΘΑ΄ΛΛΟΣ ΠΙΤΤΥ΄ΣΤΩι.

ΠΑ΄ντα φιλῶ τρυγᾷν, ἔςι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. ἔχω οὖν, σίμβλους ὑπὸ τῇ πέτρᾳ ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ· πρῶτον μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι. ἔςι δὲ λευκὰ ἰδεῖν, καὶ ἀποςάζοντα λιβάδας Α᾽ττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλησίαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, καὶ εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ᾽ ἡμῶν μείζω τούτων καὶ ἥδιονα.

THALLUS PITYISTO. XXIII.

QUoslibet fructus libenter percipio: eſt enim fructuum decerptio digna laborum compenſatio; præcipuè autem cupio caſtrare apum examina. habeo igitur, poſtquam alvearia ſub petra relevi, favos recentes. Primùm equidem diis primitias tuli, pòſt modò vobis amicis delibo. Sunt autem candidi adſpectu, & ſtillant guttas Attici mellis, quale Brileſiæ cavernæ emittunt. Atque nunc quidem hæc mittimus; anno inſequenti autem accipies fortè à nobis majora iſtis & ſuaviora.

ΦΙΛΟΠΟΙ'ΜΗΝ ΜΟΣΧΙ'ΩΝΙ.

ΛΥ'κον ἔοικα τρέφειν. τὸ μιαρὸν ἀνδράποδον ἐμπεσὼν εἰς τὰς αἶγας, οὐκ ἔστιν ἣν τινα οὐκ ἀπολώλεκε, τὰς μὲν ἀποδόμενος, τὰς δὲ καταθύων. καὶ τῷ μὲν ἡ γαστὴρ τῆς κραιπάλης ἐμπίμπλαται, καὶ τὰ λοιπὰ τῇ τενθείᾳ δαπανᾶται, καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται, καὶ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις φιληδεῖ· τὰ δὲ αὔλια ἔρημα, αἶγες δὲ ἐκεῖναι αἱ πρότερον οἴχονται. τέως μὲν οὖν ἡσυχίαν ἄγω, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγῃ. εἰ δὲ ἀνυπόπτως λαβοίμην αὐτοῦ καὶ ἐγκρατὴς γενοίμην, δεδήσεται τὼ χεῖρε, χοίνικας παχείας ἐπισύρων. καὶ τῇ σκαπάνῃ προσανέχων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ, τῆς μὲν τρυφῆς ἐπιλήσεται, παθὼν δὲ, οἷόν ἐστι γνώσεται τὸ τὴν ἄγροικον σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι.

PHILOPOEMEN MOSCHIONI. XXIV.

LUpum videor alere. Scelestus iste servus impetu in capras facto, nullam non disperdidit, partim vendendo, partim mactando. Atque illi quidem venter crapulâ impletur, cæteraque ipse gulæ largitur, & fidibus tibiisque demulcetur, & apud unguentariorum officinas yoluptatem captat; stabula autem vacua, & capræ illæ pristinæ perierunt. Hactenus equidem quietus sum, ne, ubi præsenserit, contento cursu fugiat; si autem inopinatò eum comprehendero, & in potestate mea habuero; vincientur ei manus, trahetque pedicas crassas: atque rastris intentus, sub bidente & ligone, luxuriæ obliviscetur: atque damno accepto, quale sit, cognoscet, rusticam sobrietatem amplecti.

ΥʹΛΗ ΝΟΜΙʹΩι.

ΘΑμίζεις εἰς τὸ ἄϛυ κατιὼν ὦ Νόμιε, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾷν. ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων. ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα. σὺ δὲ ἡμῖν αὐτόχρημα, μεσαιπόλιος ἄνθρωπος, μειράκιον Ἀττικὸν ἀνεφάνης. ἀκούω γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κεραμεικοῦ διατρίβειν, οὗ φασὶ τοὺς ἐξωλεϛάτους σχολῇ καὶ ῥαϛώνῃ τὸν βίον καταναλίσκειν.

ΛΗΝΑΙʹΟΣ ΚΟΡΥʹΔΩΝΙ.

ἌΡτι μοι τὴν ἅλω διακαθήραντι, καὶ τὸ πτύον ἀποτιθεμένῳ ὁ δεσπότης ἐπέϛη· καὶ ἰδὼν, ἐφίλει τὴν φιλεργίαν. ἐφάνη δέ μοι ποθὲν ὁ Κωρύ-

HYLE NOMIO. XXV.

FRequenter in urbem defcendis, Nomie, & rus nec ad momentum vis adfpicere. Ceffat autem terra, carens opus in ea facientibus. ego verò domum fervo, fola cum Syra ægre liberos alens. At tu revera femicanus homo, nobis adolefcentulus Atticus fubito factus es. audio enim te plerumque in Sciro & Ceramico commorari, ubi ajunt perditiffimos otio & defidiâ vitam conterere.

LENÆUS CORYDONI XXVI.

Cùm jam aream purgaffem, & ventilabrum deponerem, herus fupervenit: vifamque probabat meam fedulitatem. emicuit autem mi-

κειος δάιμων, Στρόμβιχος ὁ παμπόνηρος. ἰδὼν γάρ με ἑφεπόμενον τῷ δεσπότῃ, κειμένην σισύραν, ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμην, ὑπὸ μάλης ᾤχετο Φέρων. ὡς ὁμοῦ ζημίαν, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων προσοφλῆσαι γέλωτα.

ΓΕ'ΒΕΛΛΟΣ ΣΑΛΑΜΩΝΙ'ΔΙ.

ΤΙ' *ταῦτα ὦ Σαλαμωνὶς ὑπερηΦανεῖς τάλαινα; οὐκ ἐγώ σε εἰς τοὐργαστήριον καθημένην παρὰ τὸν Α'κέσην τὸν ἑτερόποδον ἀνειλόμην; καὶ ταῦτα λαθραίως τῆς μητρός; καὶ καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω; σὺ δὲ Φρυάττῃ, παιδισκάριον εὐτελὲς, καὶ κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη με διατελεῖς. οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; ἐγώ σοι τὸν ἐραστὴν δείξω δεσπότην, καὶ κάχρυς*

hi alicunde Corycæus dæmon, Strombichus ille pessimus. cùm enim vidisset me subsequi herum, jacentem rhenonem, quo deposito opus faciebam, sub alis abstulit. ut simul damnum & conservorum meruerim risum.

GEBELLUS SALAMINIDI. XXVII.

QUid istam, ô Salaminis, superbiam præ te fers? nonne ego te in officina sedentem, apud Sartorem illum claudum, sustuli, idque clam matre? & tamquam aliquam totâ hæreditate dotatam, quam desponsatam duxerim, habeo? At tu puella humilis, ferox es, & cachinnari & illudere me adhuc pergis? Nonne desistes, infelix, ab hac insolentia? Ego faxo ut amatorem experiaris dominum, & hordea

ἐπὶ τῶν ἀγρῶν Φρύγειν ἀναπέισω. καὶ τότε ἔισῃ μαθοῦσα οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας.

ΣΑΛΑΜΩΝΙ'Σ ΓΕΒΕ'ΛΛΩι.

ΠΑ'ντα ὑπομένειν ὅια τε εἰμὶ, πλὴν τοῦ συγκαθεύδειν δέσποτα μετὰ σοῦ. καὶ τὴν νύκτα οὐκ ἔφυγον, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς θάμνοις ἐκρυπτόμην, ὡς ἐδόκεις, ἀλλὰ τὴν κάρδοπον ὑπεισελθοῦσα, ἐκέιμην, ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα. ἐπειδὴ δὲ κέκρικα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλιπεῖν ἄκουε ἀναφανδὸν, πάντα γάρ μου περιαιρεῖ φόβον ἡ πρὸς τὸ τελευτᾶν ὁρμή. ἐγώ σε ὦ Γέβελλε στυγῶ, τοῦτο μὲν, βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη· τοῦτο δὲ, τὴν δυσχέρειαν τοῦ στόματος, ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος, τὴν δυσοσμίαν ἐκπέμποντος.

ruri torrere docebo: atque tunc fcies, experta, in cujusmodi mala te ipfam conjeceris.

SALAMINIS GEBELLO. XXVIII.

OMnia parata fum tolerare, Here, prætterquam tecum unà dormire. & hac nocte non fugi: neque in virgultis latebam, ut putabas; fed mactram fubii, & jacebam impofito concavo illius vafis pro tegumento. Quandoquidem autem decrevi laqueo vitam hanc finire, aufculta dicenti propalam; omnem enim mihi adimit metum moriendi voluntas. Ego te, Gebelle, odi, tum molem iftam corporis abominans, & velut aliquam tetram belluam averfans, tum moleftiam oris ex intimo guttu-

κακὸς κακῶς ἀπόλοιο τοιοῦτος ὤν. βάδιζε παρά τινα ληροῦσαν ἄγροικον γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀληλιμμένην τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ.

Ο῎ΡΙΟΣ Α'ΝΘΟΦΟΡΙ'ΩΝΙ.

'Ηπιςάμην σε ὦ Ἀνθοφορίων ἁπλαϊκὸν ἄνθρωπον, καὶ αὐτόχρημα ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἀγροικίζοντα, ςεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα. ἠγνόουν δὲ ὅτι δεινὸς εἶ ῥήτωρ, ὑπὲρ τοὺς ἐν Μιλιχίῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας. κινήσας γὰρ ἀπὸ τοῦ κωμάρχου δίκας ἔναγχος. οὐκ ἔςιν ἣν οὐχὶ νικήσας ἀπηλλάγης. μακάριε τῆς γλώσσης. καὶ λαλίςερε τρυγόνος. ἐγὼ δὲ ἑρμαίῳ σοι χρῶμαι, τὸ τοῦ λόγου. ἔκκειμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τἀμὰ σφετερίζεσθαι. καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ταῦ-

rure graveolentiam emittentis. Malus malè pereas, qui talis es. Abi ad aliquam delirantem rusticam vetulam, uno dente molari viventem, unctam picis oleo.

ORIUS ANTHOPHORIONI. XXIX.

IMaginabar te, ô Anthophorion, simplicem hominem, & re ipsa a rure rusticum, qui fraces & pulverem spiraret; ignorabam verò te disertum esse Oratorem, supra illos qui in Meticheo propter aliena jure decertant. Cum enim moveris sub Magistro vici nuper lites, in nulla non victor abiisti Macte linguâ, loquacior turture. Ego verò te utor pro lucro Mercuriali, quod proverbio dicitur. expositus enim sum iis qui volunt mea ad se rapere: &

τα εἰδὼς ὅτι μοι πολλὰ ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

Α᾽ΜΠΕΛΙ´ΩΝ Ε᾽ΤΕ´ΡΓΩι.

ΠΟλὺς ὁ χειμὼν τὸ τῆτες, καὶ οὐδενὶ ἐξιτόν, πάντα ἡ χιὼν κατείληφε, καὶ λευκανθίζουσιν οὐχ οἱ λόφοι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κοῖλα τῆς γῆς. ἀπορία δὲ ἔργων. ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος. προκύψας δῆτα τῆς καλύβης, οὐκ ἔφθην παρανοίξας τὸ θυρίον, καὶ ὁρῶ σὺν τῷ νιφετῷ δῆμον ὅλον ὀρνέων φερόμενον· καὶ κοψίχους καὶ κίχλας. εὐθέως οὖν ἀπὸ τῆς λεκάνης ἀνασπάσας ἰξὸν, ἐπαλείφω τῶν ἀχράδων τοὺς κλάδους. καὶ ὅσον οὔπω τὸ νέφος ἐπέστη τῶν στρουθίων, καὶ πᾶσαι ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἐκρέμαντο, θέαμα ἡδὺ, πτερῶν ἐχόμε-

amo quietem, idque, cùm fciam multa mihi ex hoc otio nafci negotia.

AMPELION EVERGO. XXX.

VEhemens eft hyems hoc anno, & nemini fas exire. omnia nix occupavit: & albicant non colles tantum, fed & depreffa terræ loca. Non eft facultas aliquid agendi; otiofum autem federe dedecus. cùm igitur profpectarem ex cafa, vix aperueram nonnihil oftium, & video cum nivibus gentem totam avium ferri: & merulas & turdos. Statim itaque à pelvi revulfo vifco, inungo piraftrorum ramos. & quanta nunquam alias nubes adfuit avicularum: omnesque à furculis pendebant, fpectaculum jucundum, alis retentæ, & capite ac pedibus

ναι, καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι. ἐκ τούτων λαχὸν μοι τὰς πίονας καὶ ἐυσάρκους ἀπέσαλκα πέντε ἐικοσιν. κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν τοῖς ἀγαθοῖς. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων.

ΦΙΛΟ'ΚΥΜΟΣ ΘΕΣΤΥ'ΛΛΩι.

Ὀ Ὑπώποτε εἰς ἄσυ καταβὰς, οὐδὲ εἰδὼς τί ποτέ ἐσιν ἡ λεγομένη πόλις, ποθῶ τὸ καινὸν τοῦτο θέαμα ἰδεῖν, ὑφ' ἑνὶ περιβόλῳ κατοικοῦντας ἀνθρώπους, καὶ τ' ἄλλα ὅσα διαφέρει πόλις ἀγροικίας μαθεῖν· εἰ οὖν σοι πρόφασις ὁδοῦ ἄσυδε γένηται, ἧκε ἀπάξων νῦν κᾀμέ. καὶ γὰρ ἐγὼ δεῖν οἶμαι τοῦ πλεῖόν τι μαθεῖν, ἤδη μοι βρύειν θριξὶ τῆς ὑπήνης ἀρχομένης. τίς οὖν δή με κᾀκεῖ μυσαγωγεῖν ἐπιτήδειος, ἢ σὺ, ὁ τὰ πολλὰ ἔισω πυλῶν ἀλινδούμενος;

prehenſæ. Ex his partem electam miſi pinguiores tibi & carnoſiores, viginti quinque. nam bonum inter bonos eſt commune. Invideant autem qui ſunt improbi ex vicinis.

PHILOCYMUS THESTYLLO. XXXI.

CUm nunquam adhuc in urbem deſcenderim, neque ſciam quidnam id ſit quod dicitur civitas; cupio novum iſtud ſpectaculum videre, in uno ambitu habitantes homines: & reliqua quibus differt civitas à rure diſcere. Si igitur tibi cauſa profectionis in urbem exiſtat, venito abducturus jam & me. nam & ego videor debere plus diſcere, jam mihi pullulare pilis mento incipiente. Quis ergo me iis quæ ibi fiunt initiare idoneus, niſi tu, qui plerumque intra portas volutaris?

ΣΚΟΠΙΑ'ΔΗΣ ΚΟΤΙ'ΩΝΙ.

Βά'λλ' ἐς μακαρίαν. οἷον κακόν ἐςιν ὦ Κοτίων ἡ μέθη. ἐμπεσὼν γὰρ εἰς συμπόσιον κακοδαιμόνων ἀνθρώπων: οἰνόφλυγες δὲ πάντες ἦσαν, καὶ οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πιεῖν ἔςεργε· συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπίτιμον, ἔδει γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν ὑςεραίαν ἑςιᾷν: οἶδα (δ') ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν καρηβαρῶν καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνων.

Α'ΝΘΥΛΛΑ ΚΟΡΙ'ΣΚΩι.

Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ῥυήσεσθαι, εἴγε οὕτως ὦ Κορίσκε ἀφηλικέςερος γεγονὼς, ὅτε ἤδη λοιπὸν υἱοὺς καὶ θυγατριδοῦς ἔχο-

SCOPIADES COTIONI. XXXII.

Apage in Macariam. quàm mala res eſt, ô Cotion, ebrietas. delapſus enim in convivium perditiſſimorum hominum, (temulenti autem omnes erant, & nullus adhibito modo bibere amabat; ſed aſſiduè circumlato calice, erat renuentibus pœna *ſtatuta:* oportebat enim ipſos poſtridie epulum dare.) experior, tertium jam diem, durantem gravedinem capitis: & crapulam eructo.

ANTHYLLA CORISCO. XXXIII.

Videntur & fluenta ſurſum verſùs lapſura, ſiquidem tu Coriſce, tam aliena in ætate conſtitutus, quando jam filios, & nepotes habemus, amas Cithariſtriam, & me pungis, us-

μεν, ἐρᾷς κιθαρῳδοῦ γυναικὸς, κἀμὲ κνίζεις, ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκριμῆσαι τὴν καρδίαν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀτιμάζομαι, τριακοςὸν ἔτος ἤδη συνοῦσά σοι· παρθενίαν δὲ ἱππόπορνος μεθ' ὑποκορισμῶν ἐκθεραπεύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιοῦσα. γελῶσι δὲ οἱ νέοι, καὶ σὺ τοῦ γέλωτος ἀναισθήτως ἔχεις. ὦ γῆρας ἑταίρας παίγνιον.

ΓΝΑ'ΘΩΝ ΚΑΛΛΙΚΩΜΙ'ΔΗι.

Τι'μωνα οἶσθα, ὦ Καλλικωμίδη, τὸν Ε'χεκρατίδου τὸν Κολλυτέα, ὃς ἐκ πλουσίου, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας, εἰς ἀπορίαν συνηλάθη· εἶτ' ἐκ Φιλανθρώπου μισάνθρωπος ἐγένετο, καὶ τὴν ἀπήμαντον ἐμιμήσατο ςύγα; καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιὰν,

que adeo ut ipſum extriveris cor. Ego enim ignominiâ afficior triceſimum annum jam habitans tecum in matrimonio; immane autem ſcortum, virginitati ſuæ, ſpecioſum nomen ſervans, medetur, cùm totum te una cum ipſis agris devoraverit. Rident verò adoleſcentuli: & tu derideri te non ſentis. O ſenium meretricis ludibrium!

GNATHO CALLICOMIDÆ. XXXIV.

Timonem noſti, Callicomides, Echecratidis filium, illum Collytenſem, qui ex divite, poſtquam prodegit opes in nos paraſitos & in meretrices, ad inopiam compulſus eſt: poſtea ex humaniſſimo hominum oſor factus eſt, & Apemanti imitatus eſt odium? occupatô enim agrô, glebis prætereuntes inceſſit, ſtudioſe providens

ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει, προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν. οὕτως τὴν κοινὴν φύσιν ἀπέςραπται. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ἀθήνησι μεσοπλούτων Φειδώνοντές εἰσι καὶ γνίφωνες μικροπρεπέςεροι. ὥρα μοι μετανίςασθαι, καὶ πονοῦντι ζῆν. δέχου δὲ σύν με μισθωτὸν κατ' ἀγρὸν, πάντα ὑπομένειν ἀνεχόμενον ὑπὲρ τοῦ τὴν ἀπλήρωτον ἐμπλῆσαι γαςέρα.

ΘΑΛΛΙΣΚΟΣ ΠΕΤΡΑΙῼ.

Αὐχμὸς τὰ νῦν. οὐδαμοῦ νέφος ὑπὲρ γῆς αἴρεται· δεῖ δὲ ἐπομβρίας. διψῆν γὰρ τὰς ἀρούρας αὐτὰς τὸ κατάξηρον τῆς βώλου δείκνυσι. μάταια ἡμῖν ὡς ἔοικε καὶ ἀνήκοα τέθυται τῷ Ὑετίῳ. καίτοιγε ἐξ ἁμίλλης ἐκαλλιερήσαμεν πάντες οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες, καὶ ὡς ἕκαςος δυνάμεως ἢ πε-

ne quisquam ipſum omnino hominum adeat: adeo communem naturam averſatur. Reliqui autem qui Athenis ſunt ex mediocriter divitibus, Phidone ſunt & Gniphone ſordidiores. Tempus eſt ut migrem hinc, & laborando victitem. Accipe ergo me mercenarium ruri, omnia tolerare ſuſtinentem, ut inexplebilem hunc impleam ventrem.

THALLISCUS PETRÆO. XXXV.

Siccitas nunc eſt: nusquam nubes ſuper terra tollitur: opus autem pluviâ; ſitire enim agros ipſos ariditas glebæ demonſtrat. Fruſtra à nobis, ut videtur, & ſine exauditione, ſacrificatum eſt *Jovi* pluvio. etſi certatim litavimus omnes vici incolæ. & ut quisque poterat, ac

ρiουσίας συνεισηνέγκατο, ὁ μὲν κριὸν, ὁ δὲ τράγον, ὁ δὲ καπρὸν, ὁ πένης πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. ταῦρον δὲ οὐδείς. οὐ γὰρ εὐπορία βοσκημάτων ἡμῖν, τὴν λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦσιν. ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος τῶν δαπανημάτων. ἔοικε γὰρ πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὢν, τῶν τῇδε ἀμελεῖν.

ΠΡΑΤΙΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΤΕΛΕΙ.

ΧΑλεπὸς ἦν ἡμῖν ὁ στρατιώτης, χαλεπός. ἐπεὶ γὰρ ἧκε δείλης ὀψίας καὶ κατήχθη οὐ κατὰ τύχην ἀγαθὴν εἰς ἡμᾶς, οὐκ ἐπαύσατο ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι, δεκάδας τινὰς καὶ φάλαγγας ὀνομάζων, εἶτα σισάρας καὶ καταπέλτας, καὶ δέῤῥας. καὶ νῦν μὲν ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾷκας, τὸν προη-

opibus valebat contulit: hic arietem, ille hircum, ille aprum: pauper libum, adhuc pauperior thuris micas satis cariosas: taurum autem nemo; non enim *est* copia armentorum nobis, qui tenue solum Atticæ habitamus. sed nullus fructus impensarum; videtur enim in aliis gentibus occupatus Jupiter, quid hic fiat parum curare.

PRATINAS MEGALOTELI. XXXVI.

MOlestus erat nobis miles ille, molestus. postquam enim venit circa vesperam, & divertit non bono fato apud nos; non desiit nos obtundere narrationibus, decurias nescio quas & phalangas nominans, deinde sarissas & catapultas; & modo ut profligasset Thraces, postquam ducem *eorum* conjectu jaculi percussisset:

γεμῶνα βαλὼν μεσαγκύλῳ, νῦν δὲ ὡς κοντῷ διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν· ἐπὶ πᾶσί τε αἰχμαλώτους παρῆγε καὶ ἐδείκνυ γυναῖκας, ἃς ἔλεγεν ἐκ τῆς λείας ὑπὸ τῶν ϛρατηγῶν ἀριϛείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι. τῷ δὲ ἐγκανάξας κύλικα εὐμεγέθη, Φλυαρίας Φάρμακον ὤρεγον· ὁ δὲ καὶ ταύτην καὶ πλείονας ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἀδροτέρας ἐκπιὼν, οὐκ ἐπαύσατο τῆς ἀδολεσχίας.

Ἐπιφυλλὶς Ἀμαρακίνῃ.

Εἰρεσιώνην ἐξ ἀνθῶν πλέξασα, ᾔειν ἐς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. εἶτά μοι λόχος ἐξαίφνης ἀναφαίνεται νέων ἀγερώχων, ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων· ὁ λόχος δὲ Μοσχίωνι συνέπραττεν. ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα

modo ut conto transfixum Armenium interfeciſſet: poſtque *hæc* omnia captivas producebat & oſtendebat mulieres, quas dicebat ex præda à ducibus, fortitudinis ſibi præmium datas. Ei verò *ego* impletum calicem ingentem, garrulitatis remedium porrigebam; is autem & hôc, & pluribus poſt hunc atque grandioribus exhauſtis, non deſiit nugari.

EPIPHYLLIS AMARACINÆ. XXXVII.

SErviam ex floribus cùm nexuiſſem, ibam in Hermaphroditi *fanum*, illi Alopecenſi eam ſuſpenſura Deinde mihi inſidiæ derepente pateſiunt juvenum protervorum in me inſtructorum: iſti autem inſidiatores cum Moſchione faciebant. poſtquam enim beatum amiſi Phæ-

παρέχων, καὶ γαμησείων. ἐγὼ δὲ ἀνηνάμην. ἅμα μὲν τὰ νεογνὰ παιδία κατοικτείρουσα, ἅμα δὲ τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. ἐλάνθανον δὲ ὑβριστὴν ὑμέναιον ἀναμένουσα, καὶ θάλαμον νάπην εὑρίσκουσα. εἰς γὰρ τὸ συνηρεφὲς ἀγαγὼν, οὗ τὸ πύκνωμα συνεχὲς ἦν τῶν δένδρων, αὐτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὦ φιλτάτη, τί παθεῖν ἐπηνάγκασε. καὶ ἔξω τὸν ἐξ ὕβρεως ἄνδρα. οὐχ ἑκοῦσα μὲν, ὅμως δὲ ἔχω. καλὸν μὲν γὰρ ἀπείρατον εἶναι τῶν ἀβουλήτων· ὅτῳ δὲ οὐχ ὑπάρχει τοῦτο, κρύπτειν τὴν συμφορὰν ἀναγκαῖον,

driam, non destitit mihi molestias exhibere, & me uxorem expetere. ego veró recusavi; simul parvulos liberos miserans, simul etiam Heroëm Phædriam præ oculis ponens. Sed imprudens flagitioso hymenæo me servavi: & thalamum reperi nemus. nam in opacum me deductam, ubi densitas continua erat arborum, ibidem super floribus & fronde, verecundor dicere, charissima, quid pati coëgerit. atque habeo ex flagitio conciliatum maritum; non sponte mea quidem, sed tamen habeo. Etenim res præclara quidem est non experiri ea quæ nolis; cui autem id non conceditur, ei celare calamitatem necessarium.

Ε'ΥΔΙΚΟΣ ΠΑΣΙ'ΩΝΙ.

ΦΡύγα οἰκέτην ἔχω πονηρόν· ὃς ἀπέβη τοιοῦτος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. ὡς γὰρ τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ κατ' ἐκλογὴν τοῦτον ἐπριάμην, Νουμήνιον μὲν εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι· δόξας τε εἶναι ῥωμαλέον, καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα, μετὰ περιχαρίας ἦγον, ὡς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς μοι ἐσόμενον. ἦν δὲ οὗτος ἄμα λαμπρὰ ζημία. ἐσθίει μὲν γὰρ τεσσάρων σκαπανέων σιτία· ὑπνοῖ δὲ ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος, Ε'πιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. ἢ ὡς ἀκούομεν τὴν Ηρακλέους τριέσπερον. τί ἂν οὖν ποιοίμην, ὦ φίλτατε ἑταίρων καὶ συνεργῶν, ἴθι φράσον, ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ καταβαλὼν ἀργυρίδιον;

EUDICUS PASIONI. XXXVIII.

PHrygem ſervum habeo improbum. qui evaſit talis ruri. ut enim Calendis per electionem eum emi, Numenium equidem ſtatim juſſi vocari: cumque videretur mihi eſſe robuſtus, & excitato adſpectu, cum magna lætitia ducebam *eum*, ut in agro mihi eſſet. erat verò is manifeſtum diſpendium. comedit enim quatuor foſſorum cibum: dormit autem tantum quantum audivi, deliro ſophiſta dicente, Epimenidem quendam Cretenſem dormiviſſe: vel, ut audimus, Herculis triveſperum. Quid igitur faciam, ô chariſſime ſodalium & laboris ſociorum, age ediſſere, poſtquam in talem beſtiam impendi pecuniam?

Ε'ΥΘΥ'ΔΙΚΟΣ Ε'ΠΙΦΑΝΙ'Ωι.

ΠΡὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὦ μῆτερ, πρὸς ὀλίγον καταλιποῦσα τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ἀγροικίαν, θέασαι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τὰ κατ' ἄςυ καλά. οἷα γὰρ οἷά σε λανθάνει, ἁλῶα καὶ ἀπατούρια καὶ Διονύσια, καὶ ἡ νῦν ἐςῶσα σεμνοτάτη τῶν θεσμοφορίων ἑορτή. ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ νηςεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίοις ἑορτάζεται, τὰ Καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν. εἰ οὖν ἐπειχθείης, ἔρχῃ ἕωθεν πρὸ τοῦ τὸν ἑωσφόρον ἐξελθεῖν· συνθύεις ταῖς Ἀθηναίων γυναιξὶν αὔριον. ἧκε οὖν, μὴ μέλλε. καὶ πρὸς ἐμῆς, καὶ τῶν αὐταδέλφων τῶν ἐμῶν σωτηρίας. τὸ γὰρ ἄγευςον πόλεως καταλῦσαι τὸν βίον, ἀποτρόπαιον, ὡς ὂν θηριῶδες

EUTHYDICUS EPIPHANIO. XXXIX.

Per deos ac dæmonas, ô mater, *obſecro*, ad exiguum *tempus* relictis ſcopulis & rure, ſpecta ante extremum diem quæ in urbe ſunt pulchra. qualia enim, qualia te fugiunt, Haloa, & Apaturia, & Dionyſia, & hoc præſens ſanctiſſimum Theſmophoriorum feſtum. nam Aſcenſio quidem primo facta eſt die, Jejunium autem hodie apud Athenienſes celebratur, Calligeniæ autem poſtridie ſacrificant. Si igitur feſtinaveris, advenis manè antequam Lucifer exeat: unà ſacrificas cum Athenienſium mulieribus cras. veni igitur, ne cuncteris, perque meam, perque fratrum meorum germanorum ſalutem *obſecro*, nam inexpertam urbis finire vitam abominabile, utpote belluinum ac moroſum. Perfer autem, ô mater, utilitatis causâ li-

καὶ δύστροπον. ἀνέχου δὲ ὦ μῆτερ τῆς ἐπὶ τῷ συμφέροντι παῤῥησίας. καλὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀνυποστόλως ὁμιλεῖν· οὐχ ἥκιστα δὲ ἀναγκαῖον τὸ, πρὸς τοὺς οἰκείους ἀληθίζεσθαι.

ΦΙΛΟΜΗ'ΤΩΡ ΦΙΛΙ'ΣΩι.

'ΕΓὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδόσθαι εἰς ἄστυ ξύλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα, ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυῶν. χόλος δὲ ἐμπεσὼν, ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔχω λέγειν, ὅλον παρήμειψε, καὶ τῶν φρενῶν ἔξω κατέστησε. θεασάμενος γὰρ ἕνα τουτωνὶ τῶν μεμηνότων, οὓς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος, τὴν λύτταν, κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα

berè dicentem. Bonum eſt omnibus hominibus nihil celando converſari. inprimis neceſſe eſt domeſticos veraces eſſe.

PHILOMETOR PHILISO. XL.

EGo quidem filium in urbem ad vendenda ligna & hordeum dimiſeram, ut rediret eodem die & pecuniam ferret mandans; ſed poſtquam eum afflavit ira deorum, non poſſum dicere cujus, totum eum immutavit, & mente privavit. Cùm enim vidiſſet quendam ex iſtis veſanis, quos propter rabioſum ſtatum canes vocare ſolent, ſuperavit imitandis malis ducem: & præbet ſpectaculum abominabile ac horrendum, comam ſqualidam quatiens, adſpectu truculentus, ſeminudus in palliolo, pe-

ἰτάμος, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρτημένος, καὶ ῥόπαλον ἐξ ἀχράδος πεποιημένον μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἄπρακτος· τὸν ἀγρὸν καὶ ἡμᾶς οὐκ εἰδὼς τοὺς γονεῖς, ἀλλ᾽ ἀρνούμενος, Φύσει λέγων γεγονέναι τὰ πάντα, καὶ τὴν τῶν ςοιχείων σύγκρασιν αἰτίαν εἶναι γενέσεως, οὐχὶ τοὺς πατέρας. εὔδηλον δέ ἐςι καὶ χρημάτων περιορᾷν, καὶ γεωργίαν ςυγεῖν. ἀλλὰ καὶ αἰσχύνης αὐτῷ μέλει οὐδὲν, καὶ τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου ἀπέξυςαι. εἶμοι οἷόν σε ὦ γεωργία τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτωνὶ Φροντιςήριον ἐξετραχήλισε. μέμΦομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἳ τοὺς μὲν κλέπτοντας ςαΦυλὰς, θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικαίωσαν· τοὺς δὲ ἀνδραποδίζοντας ἀπὸ τοῦ Φρονεῖν τοὺς νέους, ἀθῴους εἶναι τιμωρίας ἀπέλιπον.

ram exiguam ſuſpenſam habens, & clavam ex piraſtro factam in manibus, diſcalceatus, immundus illuvie, intractabilis: rus & nos parentes non agnoſcens, ſed abnegans, naturâ dicens facta eſſe omnia, & elementorum commixtionem eſſe cauſam generationis, non parentes. ſatis autem apparet etiam opes eum deſpicere, & agriculturam odiſſe. Sed & pudor ei curæ non eſt, & verecundiam à facie deterſit. Hem qualiter te, ô agricultura, hæc tenebrionum iſtorum Schola peſſundedit! incuſo Solonem & Draconem, qui eos quidem qui uvas furati eſſent morte multare juſtum & æquum cenſuerunt: eos autem, qui tanquam captivos à ſana mente abducunt adoleſcentulos, impunitos reliquerunt.

Α'ΡΝΑ'ΔΗΣ ΜΗΛΙ'ΩΝΙ.

Ἔπεμψά σοι, τῶν Δεκελεᾶσι προβάτων ἀποκείρας τὰ ῥωμαλέα, τοὺς πόκους. ὅσα γὰρ ψώρας ὑπόπλεα, ταῦτα τῷ ποιμένι Πυῤῥίᾳ παρέδωκα χρῆσθαι ἐς ὅ, τι ἂν θέλῃ, πρὶν φθάσαι διαφθαρῆναι παντελῶς ὑπὸ τῆς νόσου. ἔχουσα οὖν ἀφθονίαν ἐρίων, ἐξύφηνον ἡμῖν ἐσθήματα πρόσφορα ταῖς ὥραις, ὡς εἶναι τὰ μὲν τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτοϋφῆ· τὰ δὲ χειμέρια ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης, καὶ πεπαχύνθω πλέον· ἵνα τὰ μὲν, τῇ μανότητι σκιάζῃ μόνον, καὶ μὴ καταθάλπῃ τὰ σώματα· τὰ δὲ τῇ βαρύτητι ἀπείργῃ τὸν κρυμὸν. καὶ ἀλεξάνεμα τυγχάνῃ. καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἰσουργίας ταῖς θεραπαινίσιν. ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς. καὶ ἄλλως εἰδέναι

ARNADES MELIADI. XLI.]

MIſi tibi, Deceliæ ovibus adhuc firmis tonſis, vellera. quæ enim ſcabie plenæ, eas paſtori Pyrrhiæ tradidi, ut pro arbitrio iis uteretur, antequam prorſus perirent morbo. cum igitur habeas copiam lanarum, texe nobis veſtes aptas anni temporibus: ita ut, quæ æſtati conveniunt, ſint levidenſes; hibernæ autem habeant abunde ſubteminis, ac denſentur magis. ut illæ quidem raritate ſua inumbrent tantum, & non calefaciant corpora; iſtæ autem onere defendant frigus, ventiſque arcendis ſint commodæ. Et virgo autem filia, quam habemus nubilem, unà capeſſat texturam cum ancillis; ut, ubi ad virum deducta fuerit, ne dedecore afficiat nos parentes. & alioqui ſcire

σε χρὴ, ὡς αἱ ταλασίαν ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι, κόσμῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσι.

ῬΑΓΗΣΤΡΑΓΓΙΣΟΣ ΣΤΑΦΥΛΟΔΑΙΜΟΝΙ.

Ἄρδην ἀπόλωλά σοι. ὁ γὰρ χθὲς εὐπάρυφος, πιναροῖς, ὡς ὁρᾷς, καὶ τριχίνοις ῥάκεσι καλύπτω τὴν αἰδῶ. ἀπέδυσε γάρ με Παταικίων ὁ παμπόνηρος. ὃς τὰ κέρματά μου, εἶχον δὲ, ὡς οἶσθα, ὑπόσυχνον ἀργύριον, δεξιαῖς χρώμενος ταῖς καλινδήσεσι τῶν κύβων, ἄχρι δραχμῶν καὶ ὀβολῶν ἀπεσύλησεν. ἐξὸν δέ μοι παριδεῖν ὅσον ἐζημιώθην, εἶτα ἀθῴῳ γενέσθαι τοῦ πλείονος· ἐκ τῆς κατ' ὀργὴν ἔριδος τὴν εἰς τοὔσχατον ὑπέμεινα βλάβην. καθ'

te oportet, eas, quæ lanificium amant, & Minervam colunt, modeſtiæ vitæ & caſtitati vacare.

RHAGESTRANGISUS STAPHYLODÆMONI. XLII.

Funditus perii. nam ille ego qui heri ſplendidè veſtitus eram, ſordidis, ut vides, & cilicinis pannis tego pudenda. ſpoliavit enim me Patæcio ille ſceleratiſſimus. qui nummos meos, (habebam enim, ut ſcis, pluſculum pecuniæ) dextris uſus jactibus teſſerarum, usque ad drachmas & obolos eripuit. cùm verò poſſem negligere quidquid damni acceperam, & à majore immunis eſſe; per contentionem ab iracundia excitatam, perpeſſus ſum extremam jacturam. unamquamque enim veſtem ex provoca-

ἓν γὰρ ἕκαστον τῶν ἱματίων ἐκ προκλήσεως ἀποτιθεὶς, τέλος ἁπάντων ἐψιλώθην τῶν ἐνδυμάτων. ποῖ δὴ οὖν βαδιστέον; χαλεπῶς γὰρ καὶ λάβρως ἐπαιγίζων ὁ Βοῤῥᾶς δίεισι μοῦ τῶν πλευρῶν ὥσπερ βέλος. ἐς Κυνόσαργες ἴσως οἰχητέον. ἢ γάρ τις τῶν ἐκεῖ νεανίσκων ἐποικτείρας ἀμφιάσει με ἱματίοις, ἢ καταλήψομαι ἐγγύθεν τὰς καμίνους, καὶ τῷ πυρὶ ὁ δύστηνος θάλψομαι. τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρὶς ἡ φλὸξ, καὶ τὸ ἐκ τῆς ὕλης θέρεσθαι.

ΨΙΧΟΚΛΑΥΣΤΗΣ ΒΟΥΚΙΩΝΙ.

Τῇ προτεραίᾳ ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς, ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, λουσάμενοι εἰς τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον ἀμφὶ πέμπτην ὥραν δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον τὸ Ἀγκύλης τὸ Χαρικλέους τοῦ μειρακίσκου ᾠχόμεθα. ἔν-

tione deponens, poſtremo omnibus nudatus ſum indumentis. Quò igitur eundum? graviter enim & vehementer ingruens Boreas, tranſit per mea latera tanquam telum. in Cynoſarges fortè concedendum. aut enim me ibi aliquis ex adoleſcentibus miſeratus induet veſtibus: aut occupabo proximos caminos, & igne miſer calefiam. nudis enim flamma eſt rheno & ſagum, uti & apricatio.

PSICHOCLAUSTES BUCIONI. XLIII.

Pridie tonſi capita, ego & Struthio & Cynætius paraſiti, loti in eo quod Serangii eſt balneo, circa quintam horam curſu præcipitato, in ſuburbanum Angelæ quod eſt Chariclis adoleſcentis, nos contulimus. ubi & ipſe libenter

θα αὐτός τε ἀσμένως ὑπεδέξατο, Φιλόγελώς τε ὢν καὶ Φιλαναλωτής. ἡμεῖς τε διατριβὴν αὐτῷ τε καὶ τοῖς συμπόταις παρέσχομεν, παραμέρος ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες, καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκωμμάτων ἁλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. ἐν τούτῳ δὲ ἱλαρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου, ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος, εἵπετο δὲ αὐτῷ πλῆθος οἰκετῶν. οἱ δραμόντες ἐφ' ἡμᾶς ὥρμησαν. αὐτὸς δὲ ὁ Σμικρίνης, πρῶτα μὲν τῇ καμπύλῃ παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους, ἔπειτα δὲ ἐπὶ κόῤῥης πατάξας, ἦγεν ὡς ἔσχατον ἀνδράποδον. ἡμεῖς δὲ νεύματι μόνῳ τοῦ πρεσβύτου εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ξήνας ἡμᾶς ὑστρίχιδι οὐκ ὀλίγαις οὐδ' εὐαριθμήτοις μάστιξι, τέλος ἀγαγὼν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπέθετο ὁ ἄγριος γέρων. καὶ εἰ μὴ συνήθης ὢν καὶ

nos excepit, utpote ridere amans & ſumptus facere: & nos jocos ipſi atque convivis exhibuimus, invicem nobis alapas infligentes, & anapæſtos ſonoros accinentes, ſalſis dicteriis & meræ venuſtatis Atticæ facetiis ſcatentes. cùm ſic in hilaritate & lætitia eſſet convivium, ſupervenit alicunde Smicrines ille moroſus & aſper. ſequebatur autem eum agmen ſervorum, qui curriculò in nos aggreſſi ſunt. ipſe autem Smicrines, primùm baculo dolat tergum Chariclis, deinde maxillâ percuſsâ, ducebat tanquam infimum mancipium. nobis autem nutu ſolo ſenis poſt terga manus retorquebantur: poſtea cùm nos cecidiſſet flagello ſuillis ſetis intertexto, non paucis nec facile numerandis verberibus, poſtremò abductos in vincula conjecit immanis ſenex, atque, niſi propter fami-

πολλὰ καθυδηπαθήσας μεθ' ἡμῶν ὁ χαρίεις Εὔδημος, ἀνὴρ ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ συμποσίου τῶν Ἀρεοπαγιτῶν, ἀνέωξεν ἡμῖν τὸ δεσμωτήριον, τάχα ἂν καὶ τῷ δήμῳ παρεδόθημεν. οὕτως ὁ δριμὺς γέρων καὶ πικρὸς ἐπίμπρατο καθ' ἡμῶν, καὶ πάντα ἔπραττεν ὡς ἂν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἴσα τοῖς ἀνδροφόνοις καὶ ἱεροσύλοις ἀπαχθείημεν.

ΓΝΑ'ΘΩΝ ΛΕΙΧΟΠΙ'ΝΑΚΙ.

Ἡμῶν ὡς Μεγαρέων ἢ Αἰγιέων οὐδεὶς λόγος· εὐδοκιμεῖ δὲ τανῦν Γρυλλίων μόνος καὶ κατάρχει τοῦ ἄστεος, καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράτητι τῷ Θήβηθεν κοινὴ ἀνέωγεν ἡ οἰκία. ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν ἢ Ἀκαρνίδα φαρμακεύτριαν πεπορισμένος καταγοητεύει τοὺς ἀθλίους

liaritatem noſtram quodque multa nobiſcum per luxuriam conſumpſiſſet, lepidus ille Eudemus, vir primarius ex conſeſſu Areopagitarum, aperuiſſet nobis carcerem, fortè & carnifici traditi fuiſſemus. adeo acerbus ille ſenex & amarulentus erat accenſus erga nos: & omnia agebat ut rectâ ad mortem inſtar homicidarum & ſacrilegorum abduceremur.

GNATHO LICHOPINACI. XLIV.

NOſtri ut Megarenſium vel Ægienſium nulla ratio habetur. claret verò ſolus Gryllion, ac dominatur urbi, omniſque ei quemadmodum Crateti illi Thebano communiter patet domus. ut mea quidem fert ſententia, Theſſalam aliquam vetulam aut Acarnanicam veneficam adeptus, faſcinat miſeros adoleſcen-

νεανίσκους. τί γὰρ καὶ ϛωμύλον ἔχει; τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ Φέρει; ἀλλ' ἴσως ἐυμενεϛέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες· ὡς τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾷν εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί τις παραῤῥίψειε. τάχα δὲ οὐ γόης, ἀλλὰ τύχῃ κέχρηται δεξιᾷ. τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐϛὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχη. καὶ ταύτης ὁ τυχὼν ἡδύς ἐϛι καὶ νομίζεται.

ΤΡΑΠΕΖΟΛΕΙ'ΧΩΝ ΨΙΧΟΔΙΑ-ΛΕ'ΚΤΗι.

Ἤλγησα ὦ καλὲ Ψιχίων ἀκούσας τὴν συμβᾶσάν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφοράν. εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγένετο τὸν τρόπον, ὃν διηγήσατο ἡμῖν

tulos. nam quid tandem habet arguti? quid comitatis ac jucunditatis affert? Sed fortè magis propitiis oculis illum vidit venuſtas, ut illis quidem manus ab ipſo abſtergantur, nos autem contenti ſimus, ſi bucceas terſorias tanquam canibus aliquis objiciat. Fortaſſe tamen non eſt faſcinator, verùm fortunâ utitur ſecunda. Fortuna enim in omnibus obtinet hominum negotiis. Nihil enim in humanis conſilium facit, omnia fortuna: atque hanc qui eſt adeptus, jucundus eſt & habetur.

TRAPEZOLICHON PSICHODIA-LECTÆ. XLV.

Dolùi mi optime Pſichion auditâ calamitate quæ tibi circa faciem evenit. Si verò ita accidit quemadmodum nobis narravit rediens à

I 5

ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου Λειριόνη: λέγω δὲ τὴν παιδίσκην Φυλλίδος τῆς ψαλτρίας: πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν ἱκανὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἑλεπόλεως: ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σου τὴν Φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σοι τὴν ῥῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἀναχθῆναι κρουνοὺς, οἵους ὕδατος ἐν Γερανείᾳ πέτραι σαλάσσουσι. τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γασρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα.

convivio Lirione, (illam dico ancillulam Phyllidis Pfaltriæ) bellum perpeffus es & excidium non mediocre fine machina & helepoli. audio enim etiam cinædum illum ac effœminatum, impactam in te fregiffe pateram, ita ut fragmenta labefecerint tibi nafum, & dexteram maxillam: fanguinisque elicitæ fuerint fcatebræ, quales aquarum in Gerania petræ ftillant. Quis amplius ferat perditiffimos iftos? fi tanti faginam ipfis vendentibus, periculo vitam emimus: atque ex fame mortem timentes, cum periculo faturitatem amplectimur.

ΣΤΕΜΦΥΛΟΧΑΙ'ΡΩΝ ΤΡΑΠΕΖΟΧΑ'ΡΟΝΤΙ.

ὯΣ εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. ἴσως ἐρήσῃ με, τίνα τρόπον, ὦ Τραπεζόχαρον. ἐγὼ δή σοι φράσω καὶ πρὶν ἔρεσθαι. ἦγε μὲν ἡ πόλις, ὡς οἶσθα, τὴν Κουρεῶτιν ἡμέραν· ἐγὼ δὲ παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρπειν, ὠρχούμην τὸν κόρδακα. οἱ δαιτυμόνες δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔπινον, ἕως, τῆς ἀμύνης εἰς ἄπειρον προχωρούσης, κῶμος κατέσχε τὸ συμπόσιον, καὶ πάντας ὕπνος ὑπειλήφει νυσακτής, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκετῶν. ἐγὼ δὲ περιέβλεπον μὲν εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευῶν ὑφελέσθαι δυναίμην. ὡς δὲ ταῦτα, ἔτι νηφόντων, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει, καὶ ἦν ἐν ἀσφαλεῖ, τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξηλλόμην. ὡς ἐν τῇ φυγῇ

STEMPHYLOCHÆRON TRAPEZOCHARONTI. XLVI.

QUàm prosperè, quàm feliciter mecum actum est! Quæres fortasse, ô Trapezocharon, quomodo? ego verò tibi edisseram etiam priusquam quæras. Celebrabat civitas, ut nosti, solemnitatem, Cureotin dictam. ego autem adhibitus in cœnam ad delectandum, saltabam cordacem: convivæ autem certamine instituto bibebant, donec studio ulciscendi *victorem* in infinitum procedente, ebrietas occupavit convivium; cunctosque somnus ceperat nutationem capitis inducere solitus. ego verò circumspiciebam, si qua argentea vasa subducere possem. sed his, dum sobrii adhuc essent, è conspectu remotis, & in tuto positis; mappâ sub alam acceptâ, exsilui; ita ut in fuga calceorum alterum ami-

τῶν διαβάθρων ἅτερον ἀποβαλεῖν. ὅρα δὲ ὡς ἐςι πολυτελὲς, ὀθόνης Αἰγυπτίας καὶ ἁλουργοῦ πορφύρας τῆς Ἑρμιονίτιδος λεπτὸν ἐς ὑπερβολὴν καὶ πολύτιμον ὕφασμα. εἰ τοῦτο ἀδεῶς ἀπεμπολήσαιμι, γαςριῶ σε ἀγαγὼν εἰς τὸν πανδοκέα Πιθακίωνα. πολλὰς γὰρ ὁμοῦ πολλάκις παροινίας ἀνέπλημεν. καὶ χρή σε τὸν κοινωνὸν τῶν δυςυχημάτων, μερίτην γενέσθαι καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΣ ΛΑΧΑΝΟΘΑΥΜΑΣΩι.

Ἑρμῆ κερδῶε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. οὐδὲν δεινὸν γένοιτο ἔτι. πρoχόην ὑφελόμενος ἀργυρὰν Φανίου τοῦ πλουσίου, δρόμῳ δοὺς φέρεσθαι, ἦν γὰρ ἀωρία νυκτὸς μεσούσης, ἠπειγόμην σώζειν ἐμαυτόν. κύνες δὲ ἐξαίφνης οἰκουροὶ

ſerim. Adſpice quàm ſit pretioſa linteaminis Ægyptii, & tincti purpurâ Hermioniticâ, ſubtilis ſupra modum atque pretioſa textura. Si hanc ſecurè vendidero, ſaginabo te deductum ad cauponem Pithacionem. multas enim ſimul ſæpe contumelias ebriorum perpeſſi ſumus: & oportet te ſocium adverſæ fortunæ, participem fieri fauſti diei.

HOROLOGIUS LACHANOTHAUMASO. XLVII.

MErcuri lucrifer, & malorum averſor Hercules! ſalvus evaſi. nihil periculi ſit amplius. Gutturnium ut ſurripueram argenteum Phaniæ illius divitis, in pedes me conjiciens curriculò, erat enim intempeſta nox media, properabam incolumem præſtare me ipſum. Ca-

περιχυθέντες ἄλλος ἄλλοθεν χαλεποὶ καὶ βαρεῖς τὴν ὑλακὴν, ἐπῄεσαν, Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι, ὑφ᾽ ὧν οὐδὲν ἐκώλυέ με ὡς ἠδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν διεσπᾶσθαι μέσον, ὡς μηδὲ τὰ ἀκροθίνια εἰς τὴν ὑστεραίαν περιλειφθῆναι πρὸς ταφὴν τοῖς ἑτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπάθειαν. εὑρὼν οὖν ὑδρορρόον ἀνεωγότα οὐκ εἰς βάθος ἀλλ᾽ ἐπιπολῆς, καὶ ὑποδὺς εἰς τοῦτον κατεκρύβην. ἔτι σοι ταῦτα τρέμων καὶ παλλόμενος λέγω. ἑωσφόρου δὲ ἀνασχόντος, τῶν μὲν οὐκ ᾐσθόμην, οὐκ ἔθ᾽ ὑλακτούντων, οἴκοι γὰρ πάντως ἐδέδεντο· αὐτὸς δὲ εἰς Πειραιᾶ δραμὼν, νηὶ Σικελικῇ λύειν μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχὼν, ἀπεδόμην τῷ ναυκλήρῳ τὴν προχόην. καὶ νῦν τὸ τίμημα ἔχων νένασμαι τοῖς κέρμασι, καὶ νεόπλουτος ἐπανελήλυθα. καὶ τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλ-

nes autem ædium cuſtodes derepente circumfuſi alius aliunde, ſævi & graviter latrantes imminebant, Moloſſi & Cnoſſii, à quibus nihil prohibebat, quin, quaſi offendiſſem Dianam, diſcerptus fuiſſem in medio, ita ut ne extremæ quidem partes in ſequentem diem relictæ fuisſent ad ſepulturam iis, qui parati ſunt ad miſericordiam & commiſerationem. Repertâ igitur foſsâ non alte ducta, ſed in ſuperficie, in hanc immerſus me occultavi. Adhuc tremens ac palpitans hæc tibi dico. Luciferô autem exortô, illos quidem haud ſentiebam, quia non amplius latrabant, domi enim utique alligati erant; ipſe autem in Piræeum cucurri. cumque in navem Siculam incidiſſem, quæ jamjam retinacula ſolutura erat, vendidi nauclero gutturnium: atque nunc pretium habens refertus ſum nummis, & novitius poſſeſſor divitiarum redii: ac in tantum excitor ſpe, ut cupiam aſſentatores alere,

πίσιν, ὡς ἐπιθυμεῖν κόλακας τρέφειν, καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις, οὐ παρασιτεῖν αὐτός. ἀλλ' ἢν τουτὶ τὸ πορισθὲν ἀργύριον ἀπαναλώσω, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχάιαν ἐπιτήδευσιν τρέψομαι. οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται.

ΕΦΕΛΟΓΛΥΠΤΗΣ ΜΑΠΠΑΦΑΣΙΩι.

ΚΑκὸς κακῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄφωνος εἴη Λικύμνιος, ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον, καὶ Ἵππασον τὸν Ἀμβρακιώτην τοὺς Αἰσχύλου προπομποὺς, τορῷ τινὶ καὶ γεγωνοτέρῳ φρονήματι χρησάμενος, γαῦρος ἦν, καὶ κιττοσεφὴς ἦγε συμπόσιον. ἔνθα παραληφθεὶς, φεῦ τῶν κακῶν οἷα ὑπέμεινα, τοῦτο μὲν, πιττούμενος τὴν κεφαλὴν, καὶ γάρῳ

& adhibere paraſitos: non ipſe paraſitari. Sed ſi hanc acquiſitam pecuniam abſumpſero, rurſus ad priſtinum inſtitutum me convertam. Neque enim canis qui corium rodere didicit, artis obliviſcetur.

NEPHELOGLYPTES MAPPAPHASIO. XLVIII.

MAlus malè pereat & mutus ſit Licymnius ille tragicus hiſtrio. cùm enim viciſſet æmulos, Critiam Cleonæum, & Hippaſum Ambraciotam, in Propompis Æſchyli, ſonorâ & clariore voce uſus; exſultabat, & hederâ redimitus agitabat convivium. ubi ego adhibitus, hem mala quæ perpeſſus ſum! partim dum mihi caput occillabatur, & muriâ oculi conſpergebantur: partim dum loco placentæ, cæteris

τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥαινόμενος· τοῦτο δὲ, ἀντὶ πλακοῦντος, τῶν ἄλλων ἄμητας ἐσθιόντων καὶ σησαμοῦντας, αὐτὸς μέλιτι δεδευμένους λίθους ἀπέτραγον. ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον, ἡ μέτοικος, ἡ Φενεάτις Ὑακινθὶς, κύςιν αἵματος πληρώσασα, καταφέρει μου τῆς κεφαλῆς. καὶ ὁμοῦ τῷ κτύπῳ λελούμην τῷ αἵματι. καὶ τῶν μὲν εὐωχουμένων, πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως· ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον, μισθὸν οὐκ ἀπηνεγκάμην ἄξιον, ἀλλά μοι γέγονε τῶν ὕβρεων ἀμοιβὴ τὸ μέτρον τῆς γαςρὸς, πέρα δὲ οὐδέν. μή τε οὖν ἐς νέωτα εἴη, μή τε μὴ βιώη ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Λικύμνιος. ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίςου φωνῆς ἕνεκα, ὀρθοκόρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα. Ἔρρωσο.

ſcriblitas lacte factas comedentibus & dulciaria cum ſeſamo, ego melle imbutos lapides rodebam. At omnium petulantiſſima illa ex Ceramico meretricula, hujus loci inquilina, illa Pheneatica Hyacinthis, veſicam ſanguine repletam illidebat mihi in caput: & ſimul cum ſonitu lotus eram ſanguine. atque illis quidem epulantibus uberrimus & effuſiſſimus excitatus eſt riſus. ego autem pro iis quæ paſſus ſum mercedem non abſtuli dignam: ſed mihi fuit contumeliarum compenſatio pro menſura ventris, ulterius autem nihil. Neque igitur perennet neque vivat diis inimicus ille Licymnius. quem ego propter inſuavem illam vocem, Orthocorydum vocandum eſſe à nobis, & à grege theatralium, ſtatui. Vale.

ΚΑΠΝΟΣΦΡΑ'ΝΤΗΣ Α'ΡΙΣΤΟΜΑ'ΧΩι.

Ὦ Δαῖμον ὅς με κεκλήρωσαι καὶ εἴληχας, ὡς πονηρὸς εἶ, καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων. ἢν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. εἶτα ἕως μὲν τὰς ὕβρεις τὸ σῶμα ὑπέμενε, καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι καὶ ἀκμῇ νευρούμενον, φορητὴ ἡ ὕβρις. ἐπειδὴ δὲ τὸ λοιπὸν ἐγώ σοι μεσαιπόλιος, καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ βίου πρὸς γῆρας ὁρᾷ, τίς ἴασις τῶν κακῶν; Ἁλιαρτίου σχοινίου χρεία, καὶ κρεμήσομαι πρὸ τοῦ Διπύλου, ἢν μή τι δεξιὸν ἡ τύχη βουλεύσηται. εἰ δὲ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειεν, οὐ πρότερον στραγγαλίσω τὸν τράχηλον, πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι

CAPNOSPHRANTES ARISTO-MACHO. XLIX.

O Dæmon qui me fortitus es & forte adeptus, quàm malignus es & mihi molestus, semper paupertati me adstringens. Si enim nemo sit qui me accersat, necesse est ut olus sylvestre comedam & conchas, aut herbas legam: atque ex Enneacruno bibens ventrem expleam. Porro, quamdiu injurias hoc corpus ferre poterat, & erat in ætate idonea ad patiendum, juventâ & vigore nervosum, tolerabilis erat contumelia. sed postquam ego jam semicanus, quodque reliquum est vitæ ad senectutem spectat; quid remedii malorum? Haliartio fune opus: & pendebo ante Dipylum, nisi aliquid boni Fortuna cogitaverit. quòd si etiam in eodem statu manserit, non strangulabo collum, priusquam opi-

πο-

πολυτελοῦς. οὐκ εἰς μακρὸν δὲ ὁ περίβλεπτος οὗτος καὶ ἀοίδιμος γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους μετὰ τὴν ἕνην καὶ νέαν τοῦ Πυανεψιῶνος, εἰς ὃν πάντως ἢ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἢ τοῖς ἐπαυλίοις κεκλήσομαι. δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις, καὶ ἄνευ ἡμῶν ἀνέορτα πάντα, καὶ συῶν οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

ΒΟΥΚΟΠΝΙΚΤΗΣ ἈΝΤΟΠΙΚΤΗι.

ΟΥΚ ἀνέχομαι ὁρῶν Ζευξίππην τὴν ἱππόπορνον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην. οὐ γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον μόνον καὶ ἀργύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίαι καὶ ἀγροί. ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη, τοῦ Εὐβοέως ἐρᾷν προσποιεῖται, τοῦ νεανίσκου, ἵνα καὶ

param menſam adeptus fuero. non ita diu autem erunt iſtæ illuſtres & celebres nuptiæ Charitûs & Leocratis, nempe poſt Novilunium Pyanepſionis menſis: ad quas utique aut primo die, aut ad repotia vocabor. opus habent enim oblectamentis animi, & Paraſitis nuptiæ: & ſine nobis omnia feſtivitatis expertia; & porcorum non hominum cœtus.

BUCOPNICTES ANTOPICTÆ. L.

NOn poſſum pati cùm video Zeuxippen, illud immane ſcortum, tam inclementer illum adoleſcentem tractare. non enim impendit in eam aurum modò & argentum, ſed jam & integras ædes atque agros. illa autem adhuc magis incendere amorem ei ſtudens, Eubœenſem amare ſe ſimulat, illum adoleſcentem, ut hujus etiam

τούτου σπαθήσασα, ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα. ἐγὼ δὲ ὀδυνῶμαι τὴν καρδίαν, ὁρῶν ὑποῤῥέοντα τοσοῦτον πλοῦτον, ὃν οἱ μακαρῖται αὐτῷ Λυσίας καὶ Φανοϛράτη κατέλιπον. ἃ γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ αἰσχρότατον γύναιον. πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ. κύριος γὰρ γενόμενος τῆς οὐσίας, πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς Φιλανθρωπίαν ἀνεδείξατο. ὁρῶ δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα σκάζοντα. εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἅπαντα τεθείη τὰ προσόντα τούτῳ τῷ βελτίϛῳ, καλῶς, ὦ θεοὶ, καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλησμονῆς. ἔϛι γὰρ ὡς οἶσθα ἁπλοϊκὸς ὁ Φίληβος, καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ἐπιεικὴς καὶ μέτριος τὸν τρόπον, ᾠδαῖς μᾶλλον καὶ γέλωτι, ἢ ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρεσι θελγόμενος.

bonis consumptis aliò convertat amorem. ego verò crucior corde, cùm video effluere tantas opes, quas ei Lysias & Phanostrata, beatæ memoriæ, reliquerunt. Quæ enim illi unciatim collegerunt, simul omnia absumit vulgatissima illa & fœdissima muliercula. Afficior equidem nonnihil etiam ob adolescentem: dominus enim factus opum, multam erga nos humànitatem ostendit; video autem & nostra *negotia* claudicare. si enim in hanc omnia transferantur quæ penes optimum illum sunt; egregiè, ô dii, egregriè fruemur saginâ. Est enim, ut nosti, simplex Philebus, & erga nos parasitos mitibus ac commodis moribus utens: cantilenis potius & joco, quàm contumeliâ nobis faciendâ delectari solitus.

ΛΑΙΜΟΚΥΚΛΩι ΨΙΚΛΕΟΛΟΒΗ.

ἸΔοὺ μετὰ τὸν Εὐρώταν καὶ τὸ Λερναῖον ὕδωρ, καὶ τὰ Πειρήνης νάματα, ἐρῶν τῆς Καλλιῤῥόης, ἐκ Κορίνθου πάλιν Ἀθήναζε κατεπείγομαι. οὐ γάρ με τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν τούτοις οὐδὲν ἤρεσεν. ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. ἀχάριστοι γὰρ ὤφθησαν οἵδε, καὶ ἥκιστα συμποτικοί. καὶ πλείους παρ' αὐτοῖς αἱ παροινίαι τῶν ἀπολαύσεων. ὡς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλύνθους ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι. οἷα γὰρ καὶ νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν. διάπυρόν τε οἶνον καὶ θερμὸν ἄνευ τοῦ πρὸς ὕδωρ κράματος καταχέοντες. εἶτ' ὀστέα, κῶλά τε καὶ ἀστραγάλους καθάπερ τοῖς κυσὶ παραῤῥιπτοῦντες. καὶ νάρθηκας ἐπιῤῥηγνῦντες. καὶ σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἱμᾶσιν

LÆMOCYCLUS IPHICREOLABÆ. LI.

ECce poſt Eurotam, & Lernæam aquam, & Pirenes fluenta, amans Callirhoën, Corintho rurſus Athenas pergo. non enim mihi ex deliciis horum locorum quidquam placuit. ſed paratus ſum hinc faceſſere & ad vos properare. ingrati enim viſi ſunt iſti, & minimè idonei convivatores: & plus contumeliarum in vino apud ipſos quàm voluptatis. quare ſatius eſt groſſos & caricas manducare Atticas, quàm propter iſtorum aurum lancinari. Qualia enim novare inceptant! cogentes uno pede ſaltantem bibere: & ardens vinum ſine admixtione aquæ affundentes: deinde oſſa & pedes atque talos quaſi canibus projicientes: & ferulas infringentes: &

ἀντὶ παιδιᾶς πλήττοντες. ἐμοὶ γένοιτο πρόμαχε Ἀθηνᾶ καὶ πολιοῦχε τοῦ ἄστεος, Ἀθήνησι καὶ ζῆσαι, καὶ τὸν βίον ἀπολιπεῖν. ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομήδους πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἱππάδων ἐκτάδην πατεῖσθαι νεκρὸν τύμβου περιχυθέντος, ἢ τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι.

ΚΟΠΑΔΙΩΝ ΕΥΗΝΙΣΣΩι.

ΟΥ μοι μέλει. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται ῥιψοκίνδυνοι Γρόνθων καὶ Σαρδανάπαλος. ἐμὲ γὰρ κοινωνῆσαι τῆς ἀτόπου πράξεως ἀδύνατον. οὐδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέπει τὴν πρᾶξιν, ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστή. φύεται γὰρ σπανίως καὶ ἐν παισὶ τὸ χρηστὸν καὶ πιστὸν ἦθος καὶ ὑγιές. πάντως οὖν ἀφεκτέον. ὑποπειρῶσι γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. καὶ

ſcuticis aliisque loris pro joco percutientes. Mihi contingat ô Propugnatrix Minerva urbisque Præſes, Athenis & vivere & vitam relinquere. præſtat enim ante Diometidem portam, aut ante Hippadas, porrectim *jacentem* calcari mortuum, tumulo circumfuſo, quàm Peloponneſi felicitatem tolerare.

COPADION EVENISSO. LII.

NIhil curo. faciant quicquid volent temerarii illi, Gronthon & Sardanapalus. ego enim ſocius eſſe facinoroſi incepti non poſſum: nec ſi oraculum mihi ex Dodonea quercu demandet negotium, tanquam factu ſit utile. provenit enim rarò in pueris frugale & fidum ingenium atque ſanum. utique ergo abſtinendum. Tentant

ἤδη αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ἀρχὴν προκεχώρηκε. καὶ οὐκ ἀρκοῦνται τῇ τῶν ἀφροδισίων ἀθέσμῳ πλησμονῇ. ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὡς ἐπίμφορα λαμβάνουσι. καὶ ἴσως μὲν ἄχρι τινὸς λήσεται τοὔργον πραττόμενον. πάντως δέ ποτε ἢ λάλος γείτων ἢ ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰ τοὐμφανές. καὶ ἀνάγκη μετὰ πῦρ καὶ σίδηρον καὶ τὰς πολλὰς βασάνους, τέλος αὐτοῖς γενέσθαι τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον. ἀφειδῶς γὰρ χρώμενοι τῷ τολμήματι, ἰσόῤῥοπον τῇ πράξει τὴν τιμωρίαν ἐκτίσουσι.

enim ſtupri causâ pellicem patrisfamilias: atque jam eis res ad ſummum proceſſit, nec contenti ſunt Veneris inceſto uſu ſatiari; ſed inſuper ex domo ſupellectilem ſingulatim ad exportandum tollunt. ac fortaſſe quidem aliquandiu celabuntur hæc facta: utique autem tandem aut loquax vicinus, aut ſuſurrator ſervus enunciabit negotium palam: & neceſſe erit, poſt ignem & ferrum & multa tormenta, finem eis obtingere cicutam aut barathrum. naviter enim urgentes hoc audax inſtitutum, æqualem facinori pœnam expendent.

Α'ΚΡΑΤΟΛΥ'ΜΑ ΣΧΩΝΕΙΚΡΑ'ΤΩι.

ΧΘὲς Καρίωνος περὶ τὸ Φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον. εἶτα εὑρὼν λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην, καὶ ἀλεκτρυόνα ὀπτὸν, καὶ χύτραν μεμβράδας ἔχουσαν, καὶ ἀφύας μαγειρικὰς, ἐξήρπασα· καὶ ἀποπηδήσας, ποῖ καταχθείην ἐζήτουν, καὶ εὐκαίρως μόνος ἂν φάγοιμι, ἀπορίᾳ δὲ τόπου δραμὼν ἐπὶ τὴν Ποικίλην: καὶ γὰρ οὐκ ἠνόχλει ταύτην οὐδὲ εἷς τῶν ἀδολέσχων τουτωνὶ Φιλοσόφων: κεῖθι τῶν πόνων ἀπήλαυον. ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπάδος, ὁρῶ προσιόντα τῶν ἀπὸ τῆς Τιλίας τινὰ νεανίσκων. καὶ δείσας, τὰ μὲν βρώματα ὄπιθεν ἀπεθέμην, αὐτὸς δὲ εἰς τοὔδαφος ἐκείμην κρύπτων τὰ κλέμματα. καὶ ηὐχόμην τοῖς ἀποτροπαίοις παρελθεῖν τὸ νέφος, ὑποσχόμενος λιβανωτοῦ χόνδρους, οὓς οἴκοι, ἀναλεξάμενος τῶν

ACRATOLYMAS CHONICRATO. LIII.

HEri Carione circa puteum occupato, intuli me in culinam. deinde cùm inveniſſem patinam condimentis exquiſitis refertam, & gallum gallinaceum aſſum, & ollam membradas habentem atque apuas Phalericas, rapui: & exſiliens, quærebam quo diverterer, & commodè ſolus comederem. cum autem non daretur locus, cucurri in Pœcilam, etenim nemo eam infeſtabat ex nugacibus iſtis philoſophis: *atque* ibi laboribus meis fruebar. ſuſpectans autem à patina, video accedere quendam ex adoleſcentibus tabulam luſoriam frequentantibus: ac territus, cibos quidem poſt tergum collocabam, ipſe autem humi cumbebam, occultans furta: & precabar deos Averruncatores, ut tranſiret hæc nubes, pro-

ἱερῶν, ἔχω, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, καὶ οὐκ ἠστόχησα. οἱ θεοὶ γὰρ αὐτὴν ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν. κἀγὼ σπουδῇ καταβροχθίσας πάντ' ὅσα ἐνέκειτο τοῖς σκεύεσι, φίλῳ πανδοκεῖ τὴν λοπάδα καὶ τὸ χυτρίδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δοὺς, ἀπεχώρησα, ἐπιεικής τις καὶ μέτριος ἐκ τῶν δωρημάτων ἀναφανείς.

ΧΥΤΡΟΛΕΙ'ΚΤΗΣ ΠΑΤΕΛΛΟΧΑ'ΡΟΝΤΙ.

Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με. ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον, ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη κατεῤῥωγὸς ἱμάτιον φορῶ; ἐνίκησα κυβεύων, ὡς μή ποτ' ὤφελον. τί γὰρ ἔδει με ἀσθενέστερον ὄντα ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις; ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορίᾳ δὲ

mittens eis thuris micas quas domi, in templis collectas, habeo, satis cariosas: nec frustra fui; dii enim eum in aliam viam verterunt. atque ego confestim deglutiens omnia quæ inerant in vasis, amico cauponi patinam & ollulam & reliquias furti donavi, & abii: bonus homo & commodus propter dona visus.

CHYTROLICTES PATELLOCHARONTI. LIV.

QUid fles? fortasse interrogabis me. aut unde caput fractum habeam? aut quomodo variam hanc in partes disruptam vestem geram? Vici, aleam ludendo. quòd utinam nunquam debuissem! Quid enim opus erat me infirmiorem, cum robustis contendere adolescentibus? Postquam enim ad meipsum translata omnia quæ

ἦν αὐτοῖς παντελῶς ἀργυρίου, ἐπ' ἐμὲ πάντες ὥρμησαν. καὶ οἱ μὲν πὺξ ἔπαιον, ἄλλοι δὲ λίθοις ἐχρῶντο, οἱ δὲ διέσχιζον τὸ ἱμάτιον. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων, ἀποθανεῖν πρότερον ἢ προέσθαι τι ἐκείνοις τῶν μοι πεποριςμένων αἱρούμενος. καὶ δὴ μέχρι τινὸς ἀντέςην γενναίως, καὶ τὰς φορὰς τῶν πληγῶν ὑπομένων, καὶ τὰς ἐκςροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεχόμενος, καὶ ἤμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Πυθίας τυπτόμενος. ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων ἐν ᾗ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι, καὶ τῶν Ἀθήνῃσι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέςατοι. τέλος οὖν λειποθυμήσας, ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμβάνειν. οἱ δε καὶ τὸ προκόλπιον διηρεύνησαν, καὶ τὰ ἐν τούτῳ ἐγκείμενα φέροντες, ᾤχοντο. τοῦτο ἐμοῦ λῷον ἡγησαμένου, τὸ ζῆν ἄνευ χρημάτων, ἢ μετὰ χρημάτων τεθνάναι.

deposita erant collegeram, illi autem carebant planè argento; in me omnes impetum fecerunt: atque alii pugno cædebant, alii calcibus insultabant, alii discindebant vestem; ego autem tenaciter servabam pecuniam, mori prius quàm concedere illis quidquam eorum quæ mihi parta erant optans. & sanè aliquandiu obstiti fortiter, tum ictus plagarum tolerans, tum retorsiones digitorum sustinens. & eram quasi aliquis Spartanus qui ad aram Orthiæ verberatur. Sed non erat Lacedæmon in qua hæc patiebar; verùm Athenæ, & eorum qui Athenis sunt aleatorum perditissimi. Tandem igitur animo defectus dimisi impuris illis ut acciperent. illi verò & sinum perscrutati sunt, & quæ in eo inerant sumentes, abierunt. cùm istud ego meliùs *esse* existimassem, nempe vivere sine opibus, quàm cum opibus mori.

ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩι.

Ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοὶ, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες. τούτους λέγω τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια. οἷον γὰρ οἷον ἔλαθέ σε συμπόσιον, Σκαμωνίδου γενέσια θυγατρὸς ἑορτάζοντος. καλέσας γὰρ ἔναγχος οὐκ ὀλίγους τῶν προὔχειν δοκούντων Ἀθήνησι πλούτῳ καὶ γένει, ᾠήθη δεῖν καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσι κοσμῆσαι τὴν εὐωχίαν. παρῆν οὖν ἐν τούτοις Εὐκλῆς ὁ ςωικὸς, οὗτος ὁ πρεσβύτης, ὁ κουρειῶν τὸ γένειον, ὁ ῥυπαρὸς, ὁ τὴν κεφαλὴν αὐχμηρὸς, ὁ γεγηρακὼς, ὁ ῥυσσότερον τῶν βαλαντίων ἔχων τὸ μέτωπον. παρῆν δὲ καὶ Θεμιςαγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀνὴρ οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι, οὔλῃ τῇ γενειάδι λαμπρυνόμενος. ἦν δὲ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκρά-

AUTOCLETUS HETOEMARISTO. LV.

PArùm aut nihil differunt à plebejis graves quidam, & honeſtum ac virtutem celebrantes; iſtos dico qui pro ſuis nugis lucrum ex adoleſcentibus captant. Quale enim, quale te fugit convivium! Scamonide natalem filiæ celebrante. Cùm enim vocaſſet nuper non paucos ex iis, qui præſtare Athenis putantur opibus & genere, exiſtimavit faciendum eſſe, ut & philoſophis ornaret epulum. Aderat igitur in his Eteocles Stoicus, iſte ſenex, iſte cum barba tonſoris egente, ſordidatus, capite ſqualido, decrepitus, qui rugoſiorem crumenis habet frontem. Aderat verò & Themiſtagoras Peripateticus, vir haud invenuſtus adſpectu, qui criſpatâ barbæ lanugine decoratur. Erat autem *ibi* & Epicureus Zenocrates, cincinnos non incultos habens, & ipſo

της, οὐκ ἀτημέλητος τοὺς κικίννους, καὶ αὐτὸς ὑπὸ βαθεῖ τῷ πώγωνι σεμνυνόμενος. ὅ, τε ἀοίδιμος: τοῦτο γὰρ πρὸς ἁπάντων ἐκαλεῖτο: Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς, ὦχρον ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος, πλοκάμους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι στέρνων αὐτῶν αἰωρῶν, ὀξὺ καὶ μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον, τὴν ῥῖνα ἐπικαμπὴς, τὸ στόμα ἐπιχειλὴς, αὐτῷ τῷ πεπεῖσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. ἐξαίφνης δὲ καὶ ὁ Παγκράτης ὁ Κύων, ῥύμῃ τοὺς πολλοὺς παρωσάμενος, εἰσήρεσε, στελεῷ πρινίνῳ ἐπερειδόμενος. ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων, χαλκοῖς τισὶν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν διάκενον, καὶ πρὸς τὰ λείψανα εὐζώνως ἠρτημένην. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἑστιάσεως τὴν ἀκο-

densâ barbâ venerandus: tum etiam Celeberrimus ille (id enim ab omnibus vocabatur) Archibius Pythagoricus, pallore multo in facie præditus; cæsariem à capite usque ad pectus ipsum suspensam habens, & acutam atque longè promissam barbam: nasum aduncum: labia compressa, eo ipso quia clausa essent, & valde coarctata, silentium *Pythagoricum* subindicans. Derepente autem & Pancrates Cynicus, cum impetu plerosque proturbans, irruit, stipite iligno innixus: erat enim ei, loco densitatis nodorum, æreis quibusdam clavis confixus baculus, gestamen, & pera, inanis atque ad reliquias *ciborum* expeditè suspensa. Equidem ceteri ab initio ad finem, æquabilem quendam & eundem tenebant vescendi ordinem; philosophi autem, procedente compotatione, & poculô amicitiæ assiduè circumactô, alius alias nugas

λουθίαν. οἱ Φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς Φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Εὐκλῆς γὰρ ὁ σωϊκὸς ὑπὸ γήρως καὶ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔρεγχεν. ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν σιωπὴν λύσας, τῶν χρυσῶν ἐπῶν κατά τινα μουσικὴν ἁρμονίαν ἐτερέτιζεν. ὁ βέλτιςος δὲ Θεμιςαγόρας, ἅτε τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τοῦ περιπάτου λόγον, οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὁριζόμενος, ἀπῄτει πλέιονα πέμματα, καὶ ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῆ. Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὑτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκόσι τοῖς ὄμμασι, λέγων τοῦτο εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, καὶ τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου. ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα

oftentabant. Eteocles quidem Stoicus, præ fenio, & quia fe nimis ingurgitaverat, porrectim jacens ftertebat. Pythagoreus autem, filentio foluto, ex Aureis carminibus fecundùm muficam quandam harmoniam cantillabat. Egregius autem ille Themiftagoras, utpote felicitatem fecundùm Peripateticas rationes, non in animo & corpore tantùm, verùm & in externis *bonis* definiens, pofcebat plura bellaria, & varietatem opfoniorum dapfilem. Zenocrates autem Epicureus pfalteriam ad fe tractam amplexabatur, molliter & lafcivè adfpiciens paululum conniventibus oculis, dicens hanc effe carnis pacem, & condenfationem voluptatis. Cynicus autem primùm meiebat pro Cynica indifferentia, laxato & demiffo, ut traheretur, palliaftro: deinde Doridem cantricem poterat in confpectu omni-

τὴν μουσουργὸν, οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. ὥςε ἡμῶν τῶν παρασίτων οὐδεὶς ἐςὶ λόγος. τὸ γὰρ θέαμα καὶ τὴν θυμηδίαν παρεῖχεν οὐδεὶς τῶν εἰς τοῦτο κεκληρωμένων. καί τοιγε Φοιβιάδης ὁ κιθαρῳδὸς, καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιςιάδην, οὐκ ἀπελείποντο. ἀλλὰ πάντα φροῦδα καὶ οὐκ ἀξιόθεα. εὐδοκίμει δὲ μόνος ὁ τῶν σοφιςῶν λῆρος.

ΘΑΜΒΟΦΑ'ΝΟΣ ΚΥΠΕΛΙΣΤΗι.

'ΕΠαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον. καὶ βαδίζεις ἴσα δὴ καὶ τύφου πλήρης εἶ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λογου, Πυθοκλεῖ· καὶ ἀποφέρῃ μερίδας τῶν ἀρίςων. οὐκοῦν τὰς σπυρίδας καθημέραν ἐξογκῶν σὺ μεγέθει λειψάνων: καθάπερ πρώην Α'ρπάδης ὁ γραμ-

bus videntibus inire, dicens principium generationis eſſe naturam. Atque ita paraſitorum nulla habetur ratio. ſpectaculum enim & delectationem præbuit nemo eorum qui ad eam rem vocati erant. quamvis Phœbiades citharœdus, & hiſtriones ridicularii Sannyrio & Philiſtiades non deeſſent. ſed omnia in caſſum, & ſpectatu non digna; clarebant autem ſolæ Sophiſtarum nugæ.

THYMBROPHAGUS CYPELLISTÆ. LVI.

EXtollis te, cùm nihil ſit opus: & incedis pariter faſtuque plenus es æquè, quod proverbiô dicitur, ac Pythocles; & *tamen* aufers portiones prandiorum. Ergo tu ſportas quotidie implere grandibus reliquiis (quemadmodum

ματικὸς ἐπόιει, Ὁμήρου ὡς ἔφασκεν ἐπιλέγων στιχίδιον, ἀμηχάνως αὐτῷ πρὸς τὰς ἁρπαγὰς τῶν βρωμάτων ἡρμοσμένον, Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε. ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι: πέπαυσο. κατάβαλε τὴν ἀλαζονείαν τρισάθλιε, ἢ ἀνάγκη σὲ γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.

ΟΙΝΟΛΑΛΟΣ ΠΟΤΗΡΟΦΛΥΑΡΩι.

ΟΥκ εἰς δέον οἰνωμένος ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον. ἐξ ἐκείνου γὰρ ἴσως διαβολῇ τυπεὶς τὰ ὦτα, περὶ τὰς δόσεις κατέστη μικροπρεπέστερος, καὶ φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται. εἰωθὼς γὰρ ἐν ταῖς ἑορτασιμαῖς τῶν ἡμερῶν, ἢ χιτώνιον ἢ τριβώνιον ἢ ἐφεστρίδα πέμπειν, ἔναγχος

nuper Harpades grammaticus faciebat, Homeri, ut ajebat, ad eam rem recitans verficulum incredibiliter ejus rapacitati congruentem, oportere nimirum *Potare ac vefci, poft hæc auferre fimul quid.*) define: miffamque fac iftam infolentiam, miferrime; aut neceffe eft te nudum foras momento temporis ejectum, domo excidere.

OENOLALUS POTEROPHLYARO. LVII.

HAud opportunè potus, cavillis derifi nutricium adolefcentis, Zopyrum: Ex illo enim *tempore* fortaffe criminatione verberatas habens aures, ad dandum redditus eft minùs liberalis, & parcâ menfurâ utitur. Solitus enim feftis diebus aut indufium aut palliaftrum aut chlamydem

Κρονίων ἐνςάντων, Ἰφικρατίδας μοι νεουργεῖς ἔπεμψε, τῷ Δρόμωνι δοὺς κομίζειν. ὁ δὲ ἐπὶ ταύταις ἐβρενθύετο, καὶ μισθοὺς τῆς διακονίας ἀπήτει. ἐγὼ δὲ δάκνομαι, καὶ τὴν προπετῆ γλῶτταν διαμασσῶμαι, καὶ ὀψὲ τῆς ἁμαρτίας αἰσθάνομαι. ὅταν γὰρ τὸ ῥεῦμα τῶν λόγων μὴ καθηγουμένης τῆς διανοίας Φέρηται, τότε σφάλλεσθαι τὴν γλῶτταν ἀνάγκη. Ἔῤῥωσο.

Α'ΛΟΚΤ'ΜΗΝΟΣ ΦΙΛΟΝΑΕΛΛΑΔΙ'Ωι.

ΟΥ'δὲν προτιμῶ σου, κᾂν ἀπειλῇς ψιθυριεῖν κατ' ἐμοῦ, καὶ καττύεις διαβολὰς ἀγγεννήτους. ἁπλοϊκὸς γὰρ καὶ γέννναῖος ὁ Ἰλιεὺς ςρατιώτης ὁ βόσκων ἡμᾶς. τὰ νῦν δὲ ταῦτα, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ ζηλοτυπεῖν τὰς ἑορτὰς, ὡς πρώην λόγου

mittere, nuper cùm Saturnalia adeſſent, *calceos* Iphicraticos mihi recens factos miſit, quos Dromoni dederat ferendos. Iſte autem propterea fremebat, & mercedem miniſterii poſcebat. ego verò mordeor, & procacem hanc linguam rodo, ſeroque peccatum ſentio. Quando enim flumen verborum abſque præeunte cogitatione fertur, tunc hallucinari linguam neceſſe eſt. Vale.

ALOCUMINUS PHILONAE-LADIO. LVIII.

NIhil curo te, etiamſi mineris te ſuſurraturum de me, & conſuas criminationes illiberales. Simplex enim eſt & generoſus Ilienſis ille miles qui nos paſcit. nunc autem tantum abeſt ut zelotypus ſit amantibus, ut nuper cùm

βυέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου, πολλὴν κατέχεε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαυτα ὑπομενόντων. ἔλεγεν γὰρ γαμεταῖς ἐπικλήροις οἰκουρίας πρέπειν καὶ τὸν σεμνὸν βίον. τὰς ἑτάιρας δὲ δεῖ εἶναι πάντων ἀναφανδὸν, καὶ πᾶσιν ἐκκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις· ὅνπερ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα, καὶ ἑνὸς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραψαμέναις τὸν βίον. εἰδὼς οὖν τηνάλλως τὴν διαβολήν σου χωρήσουσαν, τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες, μὴ κακόν τι προσλάβωμαι. οὐ γάρ ἐςι τῶν Ἀττικῶν τούτων εἷς τῶν χαύνων μειρακίων, ἀλλ' ἀνὴρ ὁπλομάχος καὶ ἀρήϊος, παρ' ᾧ κολακεία καὶ διαβολῆς τρόπος ἔῤῥει. ἀνάγκη δὲ τὸν μὴ διαβολὰς προσιέμενον, τοῖς διαβάλλουσιν ἀπεχθάνεσθαι.

ſermo ei manaſſet in convivio, multa effunderet maledicta in eos qui talibus afficiuntur. dicebat enim, nuptas dotatas decere domûs cuſtodiam & caſtam atque ſanctam vitam; meretrices autem debere eſſe omnibus in propatulo, & cunctis expoſitas volentibus. quemadmodum igitur lavacris & porticibus communibus uti ſolemus, etiamſi unius eſſe videantur: ita & his, quæ nomen ſuum dederunt in hanc vivendi conditionem. Cùm igitur ſciam in vanum criminationem tuam abituram; non tremo, labrum mordens, ut illi qui taciturnum Heroëm prætereunt, ne malum accipiam. non enim eſt unus ex Atticis iſtis faſtu turgidis adoleſcentibus, ſed vir arma belli tractans & Martius. apud quem aſſentatio & obtrectatorum mores fruſtra ſunt. Neceſſe eſt autem eum qui obtrectationes non admittit, obtrectatoribus eſſe infenſum.

ΛΙΜΕ'ΝΤΕΡΟΣ Α'ΜΑΣΗ'ΤΩι.

ΠΑρ' ἕνα τῶν τὰ πινάκια παρὰ τὸ Ἰακχεῖον προτιθέντων, καὶ τοὺς ὀνείρους ὑποκρίνεσθαι ὑπισχνουμένων βούλομαι ἐλθὼν, τὰς δύο ταύτας δραχμὰς, ἃς οἶσθά με ἐν χεροῖν ἔχοντα, καταβαλὼν, τὴν φανεῖσαν ὄψιν μοι κατὰ τοὺς ὕπνους διηγήσασθαι. οὐ χεῖρον δὲ καὶ πρὸς σὲ ὡς φίλον ἀναθέσθαι τὸ καινὸν τοῦτο καὶ πέρα πάσης πίστεως φάσμα. ἐδόκουν γὰρ κατ' ὄναρ εὐπρεπὴς εἶναι νεανίσκος, καὶ οὐχ ὁ τυχὼν, ἀλλ' ἐκεῖνος (εἶναι) ὁ Ἰλιεὺς ὁ περίψεκτος καὶ περικάλλιστος, ὁ τοῦ Τρωὸς παῖς Γανυμήδης· καὶ καλαύροπα ἔχειν καὶ σύριγγα· καὶ τιάρᾳ Φρυγίῳ στέφειν τὴν κεφαλὴν, ποιμαίνειν τε, καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἴδην. ἐξαίφνης δὲ ἐπιπτάντα μοι γαμψώνυχα καὶ μέγαν ἀετὸν, γορ-

LIMENTERUS AMASETO. LIX.

AD aliquem ex iftis qui tabellas apud Iacchi fanum proponunt, & fomniorum conjectionem promittunt, volo profectus, duabus iftis drachmis, quas fcis me in manibus habere, depofitis, quod mihi apparuit vifum per fomnos, narrare. non abs re autem fuerit & tecum communicare novum iftud & ultra fidem excedens oftentum. Videbar enim per fomnum formofus effe adolefcens, nec vulgaris aliquis, fed ille Ilienfis, ille dilectus & pulcherrimus, Trois filius Ganymedes: & pedum habere ac fiftulam, & tiarâ Phrygiâ redimire caput, ovesque pafcere, & effe in Ida; fubitò autem advolaffe in me, curvis unguibus præditam, & magnam aquilam, torvo adfpectu, & aduncô roftrô: quæ me levatum unguibus, à petra ubi

γὸν

γὸν τὸ βλέμμα, καὶ ἀγκυλοχέιλην τὸ ϛόμα, κουφίσαντά με τοῖς ὄνυξιν, ἀφ' οὗπερ ἐκαθήμην πέτρου μετεωρίζειν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πελάζειν τοῖς οὐρανίοις τόποις ἐπειγόμενον· εἶτα μέλλοντα τότε ψαύειν τῶν πυλῶν αἷς αἱ Ὧραι ἐφεϛᾶσι, κεραυνῷ βληθέντα πεσεῖν. καὶ τὸν ὄρνιν οὐκέτι τὸν διοπετῆ τὸν μέγαν εἶναι ἀετὸν, γῦπα δὲ, πικρὸν ὀδωδότα· ἐμὲ δὲ τοῦτον, ὅς εἰμι, Λιμέντερον, γυμνὸν πάσης ἐσθῆτος, οἷα πρὸς λουτρὸν ἢ παλάιϛραν ἠυτρεπισμένον. ἐκταραχθεὶς οὖν, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τοσούτῳ πτώματι, ἐξηγειρόμην, καὶ πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἀγωνιῶ, καὶ δέομαι, οἷον φέρει τὸ ὄναρ, μαθεῖν παρὰ τῶν τοιαῦτα ἀκριβούντων, εἰ μέλλοι τις ἀπλανῶς εἰδέναι, καὶ εἰδὼς ἀληθίζεσθαι.

sedebam, sublimem tolleret in auras, & admoveret cœlestibus locis cum festinatione: deinde cùm deberem jam tangere portas quibus Horæ præpositæ sunt, fulmine ictum *me* cecidisse: atque avem eam, non amplius esse illam cœlitus lapsam magnamque aquilam, sed vulturem acerbè olentem: me verò *esse* hunc ipsum Limenterum qui sum, nudatum omni veste, quasi ad lavacrum aut palæstram paratum. Exturbatus igitur, ut credibile est, super tanto lapsu, expergiscebar: & ad hoc mirabile visum trepido: atque debeo, quid portendat insomnium, discere ab iis qui talia pensitant; si possit quis indubitatè scire: &, ubi sciverit, verum dicere.

ΧΑΣΚΟΒΟΥΚΗΣ ΥΠΝΟΤΡΑΠΕΖΩι.

ΟΥΤΚ ἔτι εἰσῆλθον εἰς τὴν Κόρινθον. ἔγνων γὰρ ἐν βραχεῖ τὴν βδελυρίαν τῶν ἐκεῖσε πλουσίων, καὶ τὴν πενήτων ἀθλιότητα. ὡς γὰρ ἐλούσαντο οἱ πολλοὶ, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα ἦν, ςωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφυεῖς νεανίσκους, οὐ περὶ τὰς οἰκίας, ἀλλὰ περὶ τὸ Κράνιον ἀλωμένους, καὶ οὔ μάλιςα ταῖς ἀρτοπώλισι, καὶ ὀπωροκαπήλοις ἔθος ἀναςρέφειν. ἐνταυθοῖ γὰρ εἰς τοὔδαφος ἐπικύπτοντες, ὁ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνῃρεῖτο, ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει, μή πού τι τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ πού τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη· οἱ δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἄρτων ἀποπίπτοντα πρὸς πολλῶν ἤδη πεπατημένα ἀνα-

CHASCOBUCES HYPNOTRAPEZO. LX.

NOn amplius intravi Corinthum. cognovi enim brevi sordes divitum illius loci, & pauperum miseriam. ut enim loti erant plerique, & meridies erat, lepidos vidi ac facetos adolescentes, non circa domos, sed circa Cranium vagantes, & ubi potissimum panariæ solent ac pomariæ versari. isthic enim humum proni spectantes, alius cortices lupinorum tollebat, alius putamina nucum rimabatur si quid edibile intus relictum latuisset, alius malicoria, quæ cicca nobis appellare in more est, scalpebat unguibus, sicubi quid granorum adhuc nancisci posset: alii autem & ex panibus decidua, à multis jam conculcata, colligentes come-

λέγοντες, ἔκαπτον. τοιαῦτα τῆς Πελοποννήσου προπύλαια. καὶ ἡ δυαῖν θαλάσσαιν ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν, καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων, τοὺς δὲ οἰκήτορας ἀχαρίστους καὶ ἀνεπαφροδίτους κεκτημένη. καί τοιγε φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Κυθήρων ἀνασχοῦσαν τὴν ἀκροκόρινθον ἀσπάσασθαι· εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναίοις Ἀφροδίτη πολιοῦχος, τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίδρυται.

ὙΔΡΟΣΦΡΑ'ΝΤΗΣ ΜΕΡΙΔΑ͂Ι.

Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην πράγματα. ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ, χθιζινοῦ ζωμοῦ τοῦ 'μοὶ περιχυθέντος τὴν γλισχρότητα ἀποκαθαίρων. καὶ οὐχ οὕτω με ἔδακεν ἡ ὕβρις ὅσον τὸ παρ' ἀξίαν ὑπομένειν. ἐγὼ μὲν γὰρ Ἀνθεμίωνος υἱὸς τοῦ πλουσιωτάτου τῶν Ἀθήνησι, καὶ Ἀξιοθέας τῆς κατὰ

debant. Tale eſt Peloponneſi veſtibulum, & duorum marium in medio jacens urbs, elegans quidem adſpectu, & abunde habens deliciarum, ſed incolas ingratos & invenuſtos adepta: etiamſi dicant Venerem ex Cytheris emergentem arcem Corinthi ſalutaſſe; niſi fortè muliercculis quidem Venus eſt civitatis præſes, viris autem Fames eſt dedicata.

HYDROSPHRANTES MERIDÆ. LXI.

O Hercules, quantas ſuſtinui moleſtias, ſapone & nitro Chalaſtrico, heſterni juris mihi circumfuſi viſcoſitatem expurgans. nec tam me momordit contumelia, quàm quòd indignè paterer, ego enim Anthemionis filius illius ditiſſimi in urbe Athenarum, & Axiotheæ

γένος ἐκ Μεγακλέους ὁρμωμένης. ὁ δὲ ταῦθ' ἡμῖν ἐργαζόμενος, πατρὸς μὲν ἀσήμου, μητρὸς δὲ βαρβάρου, Σκυθίδος δὲ οἶμαι ἢ Κολχίδος ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης, οὕτω γάρ μοι τῶν γνωρίμων τινὲς διηγήσαντο. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ταπεινῷ τῷ σχήματι τὴν πατρῴαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων· Δοσιάδης δὲ ὦ θεοὶ τὴν Πνύκα καταλαμβάνει δημηγορῶν, καὶ τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι, καὶ τὰς ἡνίας ἔχει τοῦ δήμου παρ' ᾧ Μιλτιάδης ἐδέδετο, ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας. καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἐξωστρακίζετο. λυπεῖ δέ με οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ τῆς προσηγορίας ἀποβολή. οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι· ἡ τύχη δὲ ἀμείψασα τοὔνομα Ὑδροσφράντην πρὸς τῶν ὁμοτέχνων ἠνάγκασε προσαγορεύεσθαι.

quoad prosapiam ex Megacle oriundæ; qui autem hæc nobis fecit, patris *est* ignobilis, matris autem barbaræ, Scythicæ, ut arbitror, aut Colchicæ, in novilunio emptæ, ita enim mihi quidam noti homines narrarunt. Ast ego quidem in humili cultu. paternis amissis opibus, contentus sum si ventri necessariam saginam suppeditem; Dosiades autem, ô Dii! Pnycem occupat concionaturus. & iis, qui in Heliæa jus dicunt, annumeratur: & habenas tenet Populi; apud quem Miltiades vinctus fuerat, is, qui Marathone tropæum erexit: & Aristides ille justus, eliminatus. Cruciat autem vel maximè præter cætera, etiam nominis amissio. nam Parentes quidem Polybii *quasi victu abundantis* imposuerunt mihi nomen; fortuna autem eô permutatô, Hydrosphrantem, *quasi aquas olfacientem*, appellari ab artis consortibus coëgit.

ΧΙΔΡΟΛΕ΄ΠΙΣΟΣ ΚΑΠΤΡΟ-ΣΦΡΑ΄ΝΤΗι.

Ἠπίςασο τὴν αἰτίαν, ἐφ᾽ ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες. τελευταῖον δὲ ἡ γραῦς ἡ δούλη ἐλοιδορήσατό μοι, εἰποῦσα· ἀλλ᾽ ἐκκορυιασθείης ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. μυςήριον ἐν αὐταῖς ςρέφεται ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέςερον. καὶ βούλονται ἡμᾶς ἀγνοεῖν τοὺς εἰδότας, ἢ καὶ οἷόν τε ἀκηκοότας οὔπω πεπεῖσθαι. ἐγὼ δὲ οἶδα τὸ δρᾶμα, καὶ ὅσον οὐκ εἰς μακρὰν κατερῶ τῷ δεσπότῃ: οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν, αἳ τῶν τρεφόντων προὐλακτοῦσι καὶ κήδονται: μοιχὸς πολιορκεῖ τὴν οἰκίαν ὁ Ἠλεῖος νεανίσκος, ὁ εἷς τῶν Ὀλυμπιάσι βασκάνων. καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ ἰδιοῦργα περὶ τῆς γαμετῆς τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς, καὶ ςέφανοι ἡμιμάραντοι,

CHIDROLEPISUS CAPYRO-SPHRANTÆ. LXII.

SCivisti causam, ob quam me perstringebant mulieres. postremò autem vetula illa ancilla conviciata est mihi, dicens: At tu funditus pereas, quia importunus es, & garrulus. Mysterium inter ipsas volvitur, dearum Eleusiniarum *mysteriis* tutius: & volunt id ignorare nos qui novimus: aut etiam, si fieri possit, quamvis audiverimus, nondum persuasos esse. Ego verò scio facinus, & brevi indicabo hero. non enim volo deterior esse quàm sunt canes, qui pro dominis latrant, eosque tuentur. Adulter vastat domum, ille ex Elide adolescens, unus ille ex fascinatoribus ab Olympia. & ad hunc literulæ quotidie commeant propria manu scriptæ

καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα· αἱ δὲ ἀλάστορες αὗται θεραπαινίδες συνίσασι, καὶ ἡ ἐπιτήδειος γραῦς, ἣν ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν. ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως σιγήσομαι, βούλομαι γὰρ ἐμαυτὸν οὐ παράσιτον, ἀλλὰ φίλον ἐπιδεῖξαι. καὶ ἄλλως διψῶ τῆς κατ' αὐτῶν τιμωρίας. οἶδα γὰρ εἰ ταῦτα εἰς φανερὸν ἀχθείη· αἱ μὲν θεραπαινίδες δεδήσονται, ὁ μοιχὸς δὲ ἀπολεῖται ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος, ἡ μιαρὰ δὲ γυνὴ τίσει τὴν ἀξίαν τῆς ἀκολασίας δίκην, εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ νωθρότερος ἐστὶ τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς. ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἠφίει.

ab uxore regis noſtri, & ſerta ſemimarcida & poma admorſa; iſtæ autem Furiæ conſciæ ſunt, & illa capularis vetula, quam Empuſam omnes domeſtici vocare ſolent, ex eo quòd omnia facit & patitur. Ego verò tacere nulla ratione poſſum. volo enim me non paraſitum, ſed amicum probare. & cæteroquin etiam avidus ſum eas ulciſcendi. Scio enim ſi hæc in apertum producantur, fore ut ancillæ quidem vinciantur, adulter autem pereat raphanis obturatum habens anum; ſcelerata autem mulier dignam luat laſciviæ pœnam: niſi Poliagro illo gibboſo ſegnior eſt circa talia Lyſicles. ille enim redimias ab adulteris ſuper uxore exigens immunes pœnæ dimittebat.

ΦΙΛΟΜΑΓΕΙΡΟΣ ΠΙΝΑΚΟΣΠΟΓΓΩι.

Οἶα βουλεύονται καὶ διανοοῦνται αἱ θεοῖς ἐχθραὶ λαιϛρυγόνες. αὗται τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσι. καὶ οἶδε τούτων οὐδὲν ὁ Φαιδρίας. μηνὶ πέμπτῳ μετὰ τοὺς γάμους τέτοκεν αὐτῷ τὸ γύναιον παιδίον ἄῤῥεν. τοῦτο μετὰ τῶν σπαργάνων, δέραια τινὰ καὶ γνωρίσματα περιθεῖσαι, ἔδωκαν Ἀσφαλίωνι τῷ συργάϛορι κομίζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος. ἡμᾶς δὲ τέως μὲν ἀνάγκη κρύπτειν τὸ κακόν. καὶ πρὸς τὸ παρὸν σιγώην. σιγὴ δέ ἐϛι τοῦ θυμοῦ τροφή. ἐπειδὰν δέ τι κἂν βραχὺ λυπήσωσι, κόλακα καὶ παράσιτον ὀνειδίζουσαι, καὶ τὰς ἄλλας ἃς εἰώθασιν ὕβρεις ἐπιφέρουσαι, εἴσεται τὸ γεγονὸς ὁ Φαιδρίας.

PHILOMAGIRUS PINACOSPONGO. LXIII.

Qualia cogitant & in animo habent iſtæ diis inviſæ meretrices. hæ enim cum hera mea faciunt. nec ſcit iſtorum quidquam Phædrias. menſe quinto poſt nuptias peperit ei muliercula infantem maſculum. hunc cum incunabulis collaria quædam & ſigna circumponentes, dederunt Aſphalioni operario ferendum ad verticem Parnetis. Nos autem interea neceſſe eſt occultare facinus: atque in præſens tacuerim; ſilentium autem eſt iracundiæ eſca. quòd ſi verò vel pauxillum moleſtæ fuerint, aſſentatorem & paraſitum per opprobrium vocantes, aliaſque quas ſolent ignominias ingerentes, ſciet quod factum eſt Phædrias.

ΤΟΥΡΔΟΣΥΝΑΓΟΣ ΕΦΑΛΛΟΚΥΘΡΑι.

Ὁ Μὲν Κρίτων ὑπ᾽ ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου τὸν υἱὸν εἰς Φιλοσόφου Φοιτᾷν ἐπέτρεψε. τὸν αὐςηρὸν πρεσβύτην καὶ ἀμειδῆ τὸν ἐκ τῆς Ποικίλης ἐξ ἁπάντων τῶν Φιλοσόφων καθηγεῖσθαι τοῦ παιδὸς ἀξιώτερον ἡγησάμενος, ὡς ἂν παρ᾽ αὐτῷ λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν, ἐριςικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν γένηται. ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέςατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. οὐ πρότερον γὰρ λόγων γένεσθαι μαθητὴς, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐσπούδασε. θεασάμενος γὰρ τὸν διδάσκαλον τῇ ἡμέρᾳ σεμνὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ τοῖς νέοις ἐπιτιμῶντα, νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαμαιτυπίας εἰλούμενον, ἐζήλωσεν ἐν καλῷ. καὶ πέμπτην ταύτην ἡ-

TURDOSYNAGUS EPHALLOCYTHRÆ. LXIV.

CRiton quidem ex dementia & anilitate ingenii, filium in Philoſophi *ſcholam* itare juſſit; auſterum illum ſenem atque triſtem, illum ex Pœcila, præ omnibus Philoſophis præceptorem eſſe filii digniorem arbitratus: ut ab ipſo ſententiarum quaſdam ſcrupuloſitates edoctus, contentioſus & ancipiti lingua præditus evaderet. filius autem exactiſſimè expreſſit magiſtrum. non enim præcipuè ſententias diſcere, ſed & vitam atque diſciplinam ſtuduit. Cùm enim videret magiſtrum interdiu gravem ac tetricum, atque juvenes increpantem, nocte autem obvelantem caput palliaſtrô circa lupunaria verſari; æmulatus eſt probè: ac tertium jam diem in amorem Açalanthidis illius ex Cę-

μέραν εἰς ἔρωτα Ἀκαλανθίδος τῆς ἐκ Κεραμεικοῦ κατολισθήσας, Φλέγεται. αὐτὴ δὲ ἐπιεικῶς ἔχει πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐρᾷν ὁμολογεῖ. τῷ μειρακίῳ δὲ ἐπανατείνεται ᾐσθημένη πόθῳ τυφόμενον, καὶ οὐ πρότερον Φησὶν ἐπιδώσει ἑαυτὴν πρὶν ἂν ἐγὼ τοῦτο ἐπιτρέψω· ἐμὲ γὰρ κύριον τοῦ τὰ τοιαῦτα προςάττειν ἐποιήσατο. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης Ἀφροδίτη πάνδημε τῇ Φιλτάτῃ γυναικί. ἑταίρου γὰρ οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο. ἐξ ἐκείνου γὰρ θεραπεύομαι λιπαρῶς ἄλλοτε ἄλλαις δωροφορίαις. καὶ ἣν μοι ῥεύσειε τοῦ χρόνου προϊόντος δαψιλέςερος, οὐδὲν κωλύσει με τούτου γαμοῦντος ἐπικλήρον γυναῖκα, ἐν γαμετῆς σχήματι τὴν Ἀκαλανθίδα λυσάμενον ἀναλαβεῖν. ἡ γὰρ τοῦ ζῆν αἰτία, κοινωνὸς τοῦ ζῆν δικαίως ἂν καταςαίη.

ramico, lapſus, flagrat. Hæc autem bene affecta eſt erga me, & amare fatetur; adoleſcenti verò obnititur, poſtquam ſenſit eum cupidine uri; & non prius ait ſe copiam ſui facturam antequam ego id permittam. mihi enim jus talia ordinandi fecit. Multa bona tribuas, ô Venus vulgivaga, illi chariſſimæ mulieri, ſodalis enim non meretricis munere functa eſt. ex illo enim *tempore* color ſplendide munerum oblationibus. atque ſi mihi fluxerit, tempore procedente, largior, nihil impediet me, iſto ducente dotatam mulierem, ſub uxoris forma Acalanthidem redemptam aſſumere. quæ enim ut viverem effecit, conſors vitæ merito conſtituetur.

ΠΗΞΑ'ΓΗΦΝΟΣ Ρ'ΙΓΟΜΑ'ΧΩι.

ΜΕ'γα τοῦτο ἀγαθὸν ἡ ἐξ Ἱ'ςίας ναῦς, ἡ ἐπὶ τοῦ χώματος ὁρμῶσα, εἰς Α'θήνας ἧκε, φέρουσα τὸν θαυμαςὸν τοῦτον ἔμπορον, ὃς τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνῃσι καὶ μεγαλοδώρους, κίμβικας καὶ μικροπεπεῖς ἀπέφηνεν, οὕτω κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. οὐ γὰρ ἕνα παράσιτον ἐξ ἄςεος, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπέμψας, καὶ οὐχ ἡμᾶς μόνον· ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταιρῶν τὰς πολυτελεςέρας, καὶ μουσουργῶν τὰς καλλιςευούσας, καὶ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἁπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας, οὐ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, τὰ δὲ ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα σπαθᾷ, καὶ ψαλλόμενος καὶ καταυλούμενος ἥδεται. καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμουσαν, καὶ ὑβρίζει οὐδέν.

MISOGNIPHUS RHIGOMACHO. LXV.

MAgno bono illa ex Histiæa navis, quæ ad aggerem stationem habet, Athenas advenit ferens admirandum istum mercatorem. qui quosvis opulentos Atheniensium & munificos, sordidos & illiberales videri fecit: adeò effusè ad dandum uti solet crumenâ. Non enim unum parasitum ex urbe, sed omnes nos accersivit, neque nos tantùm, sed etiam ex meretricibus sumptuosiores, & ex cantricibus formâ præstantes, & Scenicos in universum, dicere possis, omnes: non paternas opes, sed ea quæ justè ipsi acquiruntur, effundens: atque fidibus tibiisque circumsonari gaudet: conversationemque facit suavitate ac venustate scatentem, & contumelias nullas; est etiam adspectu

ἔςι δὲ καὶ ὀφθῆναι κεχαρισμενώτατος, καὶ πρόσωπον αὐτῷ τὰς Ὥρας αὐτὰς ἐπικαθημένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὼ τοῖς ὄμμασιν ἐνορχεῖσθαι εἴποις ἄν. προσπαῖσαί τε γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι ςωμύλος. Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ ςόματος χέε νέκταρ. εἰπεῖν γὰρ οὐ χεῖρον κατὰ τοὺς παιδεία σχολάζοντας, ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμώμενον, ἐν αἷς οὐδὲ εἷς τούτων ἄγευςος.

ΓΥΜΝΟΧΑΙ´ΡΩΝ ΦΑΓΟΔΑΙ´ΤΗι.

Ἐθεάσω οἷά με εἰργάσατο ὁ κατάρατος οὗτος κουρεὺς, ὁ πρὸς τῇ ὁδῷ, λέγω δὲ τὸν ἀδόλεσχον καὶ λάλον, τὸν Ἀβροτησίου προτιθέμενον ἔσοπτρα, τὸν τοὺς χειροήθεις κόρακας τιθασσεύοντα, τὸν ταῖς μαχαιρίσι κυμβαλισμὸν ἔυρυθμον ἀ-

gratissimus, & vultus ei Horas ipsas insidentes habet: atque lepôrem in oculis ei tripudiari diceres: in alludendo etiam festivus, & in loquendo facundus, *Utpote cui dulci. os perfudit, nectare Musa:* loqui enim melius est sedundùm eos, qui literarum studiis vacant, si quis Athenis sit oriundus, ubi nemo istarum rerum non habet gustum.

GYMNOCHÆRON PHAGODÆTÆ. LXVI.

Vidisti qualiter me tractaverit execrabilis iste tonsor, iste ad viam, iste inquam garrulus & loquax, qui Abrotesii proponit specula, qui corvos mansuetos & cicures efficit, qui cultris pulsatis modulatè cymbalissat. ut enim veni, radendam ei barbam dare cupiens, libenter

νακρούοντα. ὡς γὰρ ἀφικόμην ξυριεῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς, πράως εὖ μάλα κατέφερέ μοι τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν, ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν. ἀλλ' ἐν αὐτῷ τούτῳ πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός. ἔλαθε γὰρ τοῦτο παρὰ μέρος ποιῶν, καὶ οὐ κατὰ πάσης τῆς γνάθου. ὥςε ὑπολειφθῆναί μοι πολλαχοῦ μὲν δασεῖαν πολλαχοῦ δὲ λέιαν τὴν σιαγόνα. κᾀγὼ μὲν οὐκ εἰδὼς τὴν πανουργίαν, ᾠχόμην κατὰ τὸ εἰωθὸς ἄκλητος εἰς Πασίωνος. οἱ συμπόται δὲ ὡς εἶδον, ἐξέθανον τῷ γέλωτι. ἕως ἀγνοοῦντά με ἐφ' ὅτῳ γελῶσιν, εἷς τις εἰς μέσους παρελθὼν, τῶν ἀπολειφθεισῶν τριχῶν ἐπιλαβόμενος εἵλκυσεν. ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπεῤῥίζωσα. ἕτοιμος δέ εἰμι ξύλον εὐμέγεθες ἀνελόμενος κατὰ τοῦ βρέγματος πατάξαι τὸν ἀλιτήριον. ἃ γὰρ οἱ τρέφοντες ποιοῦσι, ταῦτα μὴ τρέφων ἐτόλμησεν.

me excepit, & in alto collocatum ſedili, linteo novo circumdedit: deinde leniter admodum deducebat mihi per buccas novaculam, deglabrans denſitatem pilorum; ſed in eo ipſo vafer erat & improbus. latenter enim id ex parte fecit, & non in tota bucca: ita ut relicta fuerit mihi multis in locis hiſpida, multis in locis glabra, maxilla. atque ego ignarus vaframenti, abii pro more invocatus in Paſionis ædes. convivæ autem ut videbant, emoriebantur riſu: donec neſcienti mihi quamobrem rideant, quidam in medios progreſſus, relictos pilos vellicavit. illos equidem cum dolore, ſumpto cultro, eradicavi. paratus autem ſum, fuſte grandi ſublato, ſinciput percutere illi ſcelerato. quæ enim il qui nos alunt, per jocum faciunt, ea iſte non alens auſus eſt.

ΔΙΨΟΦΑΠΑΤΣΙΓΛΥΠΟΣ ΠΛΑΚΟΥΝΤΟΜΥΩΝΙ.

ΝΕυρίδα ἰδὼν κανηφοροῦσαν, παρθένον καλλίπηχυν, καὶ εὐδάκτυλον, ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν ἀςράπτουσαν, εὐμήκη καὶ εὔχρουν, ἧς αἱ παρειαὶ μαρμαίρουσιν, οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, ὥςε με ἐπιλαθόμενον, οἷός εἰμι, προσδραμόντα ἐθέλειν κύσαι τὸ ςόμα· ἔπειτα ἐπὶ συννοίας γενόμενον, προσφύντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖν. αἶ αἶ τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμεῖν θέρμων, ἢ κυάμων, ἢ ἀθάρας, ἀλλ᾽ οὕτως ὑπερμαζᾷν, καὶ τῶν ἀνεφίκτων ἐρᾷν. καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταυτὸν συνελθόντες, πρινὴ-ριθῆναι τοῖς πόθοις, καὶ γένεσθω μοι τύμβος ἐρωτικὸς ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

DIPSAPHAUSILYPUS PLACENTAMYONI. LXVII.

NEurida conſpicatus, canephoram virginem, pulchris ulnis præditam pulchrisque digitis, acie oculorum coruſcantem, proceram & boni coloris, cujus genæ nitent; ita exarſi in amorem, ut, oblitus qui ſim, accurrens voluerim ſuaviari os: deinde mecum rem reputans, adhæreſcens cupiverim pedum veſtigia deoſculari. Heu heu proterviam! mene jam non deſiderare lupinos, aut fabas, aut pultem: verùm ita ſaturitate eſſe ebrium, ut incomprehenſibilia amem! Obruite me lapidibus omnes in unum congreſſi, priusquam contabeſcam deſiderio, & fiat mihi tumulus amatorius lapillorum collis.

ἩΔΥΔΕΙΠΝΟΣ ἈΡΙΣΤΟΚΟΡΑΚΙ.

ΘΕοὶ μάκαρες, ἱλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε. οἷον ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταράτων ἐρανιστῶν λέβητά μοι ζέοντα ὕδατος ἐπιχέαι βουληθέντων. ἰδὼν γὰρ πόῤῥωθεν εὐτρεπεῖς, ἀπεπήδησα· οἱ δὲ ἀπροβουλεύτως ἐξέχεον, καὶ τὸ θερμὸν ἐπιῤῥυὲν Βαθύλλῳ τῷ οἰνοχοοῦντι παιδὶ, ψιλὸν εἰργάσαντο. τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπετύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε. τίς ἄρα μοι δαιμόνων Ἐπίκουρος ἐγένετο. μή ποτε οἱ σωτῆρες ἄνακτες ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπρεποῦς τοῦ Κρανωνίου, καὶ μὲ τῶν τοῦ πυρὸς κρουνῶν ἐξήρπασαν.

HEDYDIPNUS ARISTOCORACI. LXVIII.

DIi beati! propitii & benigni ſitis. Quale effugi periculum ab iſtis execrabiliſſimis epulonibus! qui lebetem mihi ferventem cum aqua ſuperfundere voluerunt. cùm enim viderem â longinquo paratos, abſilui; at illi inconſultè effundebant, & fervor fluens illapſus Bathyllo pocillatori puero, glabrum eum fecit. à capite enim detracta ei eſt cutis, & puſtulas in dorſo pullulantes emiſit. Quisnam verò deorum mihi auxiliator fuit? numquid Soſpitatores *Dioſcuri*, ut Simonidem Leoprepis F. ex Cranonio convivio, & me ex ignis fluore eripuerunt?

ΤΡΙΚΤΙΝΟΣΑ'ΡΑΞ ΓΛΩΣΣΟΤΡΑΠΕ'ΖΩι.

Ἐξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν. καὶ ὃς, δέον βασανίσαι, διερευνᾷν τε τὸ πρᾶγμα ποικίλως, ὅρκῳ τὸ πᾶν, ὁ χρυσοῦς, ἐπέτρεψεν. ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἡ γυνὴ εἰς τὸ Καλλήχωρον τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ, ἀπωμόσατο, καὶ ἀπεδύσατο τὴν αἰτίαν. καὶ ὁ μὲν ἀμηγέπη πέπεισαι, καὶ τὴν ὑποψίαν ἀπέβαλεν· ἐγὼ δὲ τὴν φλυαρὸν γλῶτταν ἀποτέμνειν ὀστράκῳ τενεδίῳ τοῖς βουλομένοις ἕτοιμός εἰμι παρέχειν. **

ΛΙΜΟΥ'ΣΤΗΣ ΘΡΑΣΟΚΥΔΟΙ'ΜΩι.

Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπιεικῶς ἦν. καὶ τὰ πολλὰ ἐξεχεῖτο ἐν ἐμοὶ τῷ γέλωτι, Ἀττικῆς στωμυλίας καὶ ξένης ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας

TRICHINOSARAX GLOSSOTRAPEZO. LXIX.

ENunciavi Mnefilocho Pæanienfi uxoris fuæ impudicitiam. atque is, cùm debuiffet exquirere perfcrutarique negotium variis modis; jurijurando omnem rem, homo bellus, commifit. Cùm igitur duxiffet eum mulier ad Callichorum in Eleufine puteum, dejeravit & exuit crimen. atque ille quidem quodammodo perfuafus eft, & fufpicionem abjecit. ego autem garrulam hanc linguam abfcindendam teftâ Tenediâ, iis qui volunt, paratus fum præbere.

LIMOPYSTES THRASOCYDOEMO. LXX.

COrydoni agricolæ confuetudine conjunctus mediocriter eram: & plerumque effundebatur fuper me in rifum, quòd effet Atticæ dica-

ἐπαΐων. τοῦτον ἰδὼν, ἕρμαιον ᾠήθην, εἰ τῶν κατὰ ἄστυ πραγμάτων ἀπαλλαγεὶς, εἰς τὸν ἀγρὸν βαδιοίμην, καὶ συνεσοίμην ἀνδρὶ Φίλῳ, γεωργῷ ἀπράγμονι καὶ ἐργάτῃ. οὐκ ἐκ δικαστηρίων, οὐδὲ ἐκ τοῦ σείειν κατὰ ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινοοῦντι πόρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν. καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω δρᾷν, ᾠκειωσάμην τὸν Κορύδωνα. καὶ στείλας ἐμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος, καὶ σμινύην λαβὼν, αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. ἕως μὲν οὖν ἐν παιδιᾶς μέρει ἔπραττον ταῦτα, ἀνεκτὸς ἦν. καὶ μεγάλα ἀποκερδαίνειν ᾠόμην, ὕβρεων καὶ ῥαπισμάτων, καὶ τῆς περὶ τὰ ἐδώδιμα τῶν πλουσίων ἀνισότητος ἀπηλλαγμένος. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθημέραν συνηθείας, ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τοὔργον, καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν, ἢ Φελλέα

citatis, & insolentioris quàm pro captu rusticanorum, intelligens. Hunc conspicatus, Mercuriale lucrum credidi, si ab urbanis molestiis liber, rus me conferrem, & essem apud hominem amicum agricolam, tranquillum, operarium: non ex judiciis, neque ex calumniando per forum, iujustos machinantem quæstus, sed ex terra expectantem fructus percipiendos. & sanè in animo constitutum habens hæc ita facere, familiarius mihi conciliavi Corydonem: cumque exornassem meipsum rusticanum in modum, pelliceo aptato, & ligone sumpto, verus fossor videbar. Equidem quamdiu instar joci faciebam hæc, tolerabilis eram, & magnum operæ pretium me ferre putabam, quòd essem à contumeliis & alapis, & ab inæqualitate divitum circa cibos, liberatus; postquam verò ex quotidiana consuetudine pro imperio res agebatur, & debebam utique aut arare, aut salebras expur-

ἐκ-

ἐκκαθαίρειν, ἢ γύρους περισκάπτειν καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν· οὐκ ἔτ' ἀνασχετὸς ἡ διατριβή. ἀλλά μοι μετέμελε τῆς ἀλόγου πράξεως. καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. ἐλθὼν οὖν ἐπὶ μήκιςον χρόνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως δεκτὸς, οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν· ἀλλά τις ὄρειος καὶ τραχὺς καὶ ἀπηχής. ὥςε αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλουσίων πᾶσαί μοι λοιπὸν ἀπεκέκλειντο. ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαςέρα ἐθυροκόπει. ἐγὼ δὲ αὖος ὢν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας, λῃςαῖς τισὶ Μεγαρικοῖς, οἳ περὶ τὰς Σκειρωνίδας τοῖς ὁδοιπόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκοινώνησα. ἔνθεν ὁ βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. εἰ δὲ λήσω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἄδηλον. δέδια δὲ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βίου. εἰώθασι γὰρ αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταςρέφειν.

gare, aut gyros fodere & fcrobibus plantas mandare: non amplius toleranda hæc manfio *erat;* fed me pœnitebat ftulti facti, & urbem defiderabam. Cùm igitur *eò* veniffem longo pòft tempore, non amplius æque acceptus, neque lepidus videbar: verùm montanus aliquis & afper & abfonus. itaque ædes quidèm divitum omnes mihi jam claufæ erant, fames autem ventrem pulfabat. ego autem ficcus præ rerum neceffariarum inopia, latronibus quibusdam Megaricis qui circa Scironidas *petras* viatoribus infidiantur, me focium addidi: unde victus mihi fine labore acquiritur. An verò in occulto manfurus fim hæc faciens, vel non, incertum: timeo autem mutationem vitæ; folent enim tales mutationes non ad vitam, fed ad interitum inclinare.

ΦΙΛΑ'ΠΟΡΟΣ ΨΙΧΟΜΑ'ΧΩι.

ΛΕξιφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς θεασάμενός με πρὸς τὰς ἐν συμποσίοις παροινίας, λαβὼν καθ' ἑαυτὸν, πρῶτα μὲν ἐνουθέτει, μὴ τοιαῦτα ἐπιτηδεύειν ἐξ ὧν ὕβρις τὸ τέλος. ἔπειτα τοῦ Φρονήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειραθεὶς, τῷ χορῷ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει. ἐκ τοῦδε τραφησόμενον ἔφασκε καὶ ἐμέ. ἐκέλευεν οὖν ἐκμαθόντα Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι τὸ τοῦ οἰκέτου σχῆμα ἀναλαβόντα, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δράματος ὑποκρίνασθαι. ἐγὼ δὲ ὀψὲ τῷ καιρῷ καὶ φύσιν καὶ ἐπιτήδευσιν μεταβαλὼν, δύσκολός τις καὶ δυσμαθὴς ἐφαινόμην. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν ἑτέρως πράττειν, τὸ δρᾶμα ἐξέμαθον. καὶ μελέτην ἀσκήσει ῥώσας, ἕτοιμός εἰμι τῷ χορῷ συντελεῖν. σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν

PHILAPORUS PSICHOMACHO. LXXI.

LExiphanes ille Comœdiarum Poëta cùm vidisset me inter eas quas in conviviis temulenti faciunt injurias; assumptum ad se, primò quidem monebat ne talia sectarer ex quibus contumelia denique existit: deinde ingenio quali præditus essem, paucis experimentô captô, in gregem Comicum recepit; ex ea re autem alimenia habiturum ajebat & me. jubebat igitur, ut, ubi satis didicissem, Liberalibus insequentibus, servi habitu assumpto, partem illam Fabulæ agerem. ego autem qui eo tempore cùm jam serum est, & naturam & institutum mutaveram, incommodus homo & indocibilis videbar. sed cùm non liceret aliter facere, Fabulam edidici, & postquam meditationem exercitatione firmavi, paratus sum ut gregi contribuar. Tu verò nobis,

συνήθων ἐπίσειε τοὺς κρότους, ἵνα κἄν τι λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ λάβῃ χώραν τὰ ἀστικὰ μειράκια κλώζειν ἢ συρίττειν· ἀλλ' ὁ τῶν ἐπαίνων κρότος τὸν θροῦν τῶν σκωμμάτων παραλύσῃ.

ΟἸΝΟΧΑΙ'ΡΩΝ Ῥ'ΑΦΑΝΟΧΟΡΤΑ'ΣΩι.

ΟὖΤχ οὕτως οἱ τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαντες, ἢ τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν, ὡς ἐγώ, εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν ὦ θεοὶ τῆς μιαρωτάτης Φανομάχης. ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς προσκείμενον τῇ Ἰωνικῇ παιδίσκῃ, τῇ τὰς σφαίρας ἀναῤῥιπτούσῃ καὶ τὰς λαμπάδας περιδινούσῃ, ὑπετόπησεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας. καὶ διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα, παρὰ χρῆμα μὲν ἐν κυσοδόχῃ δήσα-

unà cum familiaribus, intenta plausus, ut, etiamsi nonnihil per imprudentiam titubaverimus, non inveniant locum urbici adolescentes ad explodendum & sibilandum; sed plausus ex laudationibus, tumultum cavillationum dissolvat.

OENOCHÆRON RAPHANOCHORTASO. LXXII.

NOn sic ii qui Hermas truncarunt, aut Deæ Eleusiniæ mysteria profanarunt, capitale judicium substituerunt, ut ego, in manus delapsus, ô dii! illius sceleratissimæ Phanomachæ. Cùm enim cognovisset suum *maritum* adhærere Ionicæ illi puellæ, quæ pilas subjectat, & lampadas circumversat; suspicata est me conciliatorem esse consuetudinis: & per famulos abreptum, tunc quidem statim vinculis constrictum tenuit; po-

σα κατέσχεν, εἰς τὴν ὑςεραίαν δὲ παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἦγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν Κλεαίνετον, ὃς ταυνῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τοῦ συνεδρίου, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. ἀλλ' ὅταν τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων. ὡς κἀμὲ τοῦ τρικαρήνου κυνὸς, ὃν φάσιν ἐφεςάναι ταῖς Ταρταρίαις πύλαις, ἐξήρπασαν. οὐκ ἔφθη γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς ἐκεῖνος πρεσβύτης τῇ βουλῇ κοινούμενος, και ἠπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται, πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων. ἐγὼ δὲ οἷον ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην. καὶ σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παιδὸς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος, τὴν ἐλευθέραν πορίσας ἀτραπόν.

ſtridie autem ad ſuum duxit patrem, ad tetricum illum Gleænetum, qui hoc tempore primarius eſt Synedrii, & ad ipſum Areopagitæ reſpiciunt. Sed quando aliquem volunt dii ſervatum, etiam ex ipſo barathro retrahunt: uti & me à tricipiti cane, quem ajunt præpoſitum eſſe Tartareis portis, eripuerunt. Vix enim rem de me acris ille ſenex cum Senatu communicaverat, & febri correptus, mane expiravit. atque ille quidem porrectim jacet: ad exequias domeſticis ſe præparantibus; ego autem ſicut pedibus valebam, aufugiebam: & incolumis ſervor, non ab Atlantidis Majæ filio: ſed per pedes & audaciam meam, liberô partô itinere.

